

Giới thiệu Tà Lâm Thiên Hạ

Bạn đang đọc truyện Tà Lâm Thiên Hạ của tác giả daijune trên trang đọc truyện online. Từ xưa đến nay, người đời thường hay có câu: “Tà bất thắng chính”, nay thỉnh các vị xem qua sách này, để thấy tà cũng có thể thắng chính. Y vốn là lừng lẫy thiên hạ thiếu bảo chủ, lại bởi vì cùng phụ thân bất hòa mà từ đó về sau lạc bước giang hồ. Nhiều lần trải qua sinh tử, nếm tận đau khổ, thấu triệt hiểm ác nóng lạnh của nhân gian, khinh thường bọn danh môn chính phái, ra về đạo mạo nhưng lại giấu dao sau lưng, thế nên y giận dữ lánh đời, lại bởi vì thế mà cải biến cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Cữu Long Khí Tử

"Cữu Long Bảo"(*) là cái tên mà nhiều người rất mong muốn mình trở thành thành viên ở đó. Nhưng hôm nay lại có một người phải từ đó mà ra đi.

Phía bên trong của biển Nam Hải mịt mù, có một tòa tiểu đảo, trên đảo có một đại trang viên huy hoàng rực rỡ, hoành phi đề ba chữ vàng “Cữu Long Bảo”, tả hữu hai bên cửa có ba mươi tráng đinh đang đứng. Tinh quang trong mắt bọn họ bắn ra bốn phía, huyết thái dương họ nhô cao, vừa nhìn liền biết ngay là nội gia cao thủ.

Bỗng nhiên có một tiếng kêu thất thanh vang lên: “Vô công này của ngươi làm sao mà có được? Có phải ngươi học lén Vạn Tà Thực Kinh không?” Chỉ thấy một trung niên nhân ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, đang lớn giọng giáo huấn một thiếu niên độ mười hai mười ba tuổi.

Trung niên nhân này thân mặc trường sam màu đen, sắc mặt tái nhợt, lộ vẻ gầy yếu, râu dài bay phất phơ trong gió, lúc này đang nổi giận đùng đùng.

Mà đối diện y là một thiếu niên áo trắng, trong tay cầm một trường kiếm dài chừng ba thước, lúc này đang cúi đầu, cũng không thấy rõ lắm khuôn mặt của hắn, chỉ thấy hắn sợ hãi, thấp giọng nói: “Phụ thân! Con chỉ là tò mò, cho nên mới...”

“Ngươi xem lời nói của ta như là gió thoảng bên tai, ta không có đứa con như ngươi! Ngươi cút cho ta! Cút!”

“Nhưng mà...con...” Câu nói này làm cho thiếu niên sợ hãi, hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy hắn mi thanh mục tú, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào, chẳng qua lúc này đang lộ vẻ kinh hãi. Bên cạnh hắn có một tử y(**) thiếu phụ trên dưới ba mươi tuổi, nghe vậy cuống quýt nói: “Phụ thân! Cữu đệ chỉ là nhất thời ham chơi, xin người đừng...”

“Câm mồm! Chuyện đến nước này đều do là các ngươi làm cho hắn hư hỏng!”

Từ y thiếu phụ lật đặt ném thanh trường kiếm trong tay xuống đất, đỡ thiếu niên áo trắng quỳ trên mặt đất, lệ rơi đầy mặt cầu xin: “Phụ thân! Cữu đệ còn nhỏ, không hiểu chuyện, xin người tha thứ cho y một lần!” Lời còn chưa nói hết, đã thấy thêm một hồng y lão phụ khoảng năm mươi tuổi vội vàng chạy đến, vừa tới đã cất tiếng khóc rống: “Lão gia! Quân nhi còn nhỏ, sao lại đến nông nỗi này! Ông cũng không phải người nóng tính như vậy mà!”

Trung niên áo trường sam đen ngửa mặt lên trời, thở dài nói: “Từ Quân, bà có điều không biết, hài tử này lại dám học trộm Vạn Tà Thực Kinh!”

“Cái gì? Quân nhi, con cũng là quá không hiểu chuyện a!” Lão phụ kinh ngạc nói.

“Không cần nhiều lời! Để hắn thu thập hành lý, cho phép hắn lập tức rời khỏi Cữu Long đảo, quyết định vậy đi! Từ nay về sau ngươi không còn là đệ tử Cữu Long đảo nữa! Lập tức cút đi cho ta!” Trung niên nhân nói xong cũng không quay đầu lại, hướng hoa viên mà vội vã cất bước, trên khóe mắt y cũng nhỏ vài giọt nước mắt.

Thiếu niên áo trắng bị dọa đến ngây người. Hồng y lão phụ lúc này bi thương nói: “Quân nhi, vì có gì con lại không vâng lời của mẫu thân?”

Từ y thiếu phụ tiếp lời: “Mẫu thân! Chẳng lẽ đệ đệ cứ như vậy...thật sự phải ra đi sao?”

Lão phụ thở dài nói: “Tuyệt nhiên, con cũng không phải không biết tính tình của cha con, lời y nói ra có khi nào thay đổi được đâu! Ôi!”

Thiếu niên lúc này ngược lại bình tĩnh vô cùng, hắn biết lần này gây ra họa lớn rồi, bởi vì hắn cho tới bây giờ còn chưa có nhìn thấy phụ thân phát hỏa như vậy. Hơn nữa hắn cũng rõ ràng lời phụ thân nói ra thì ai cũng không thay đổi được. Đột nhiên trong sát na đó hắn bỗng trở nên trưởng thành hơn. Hắn cười khổ một cái, nói: “Mẹ! Tỷ tỷ! Mọi người đừng khóc, con vốn cũng muốn ra ngoài một chuyến, mọi người cố gắng bảo trọng!” Nói xong nâng mẫu thân và tỷ tỷ dậy.

Mẫu thân thống khổ nói: “Hài tử! Con trước hãy ra bên ngoài trốn một thời gian, chờ phụ thân hết giận, chúng ta lại đưa con trở về” Còn chưa dứt lời,

nước mắt bà đã không kiềm được chảy thành dòng.

Từ y thiếu phụ cũng khóc không thành tiếng nói: “Cửu đệ! Đệ đừng lo lắng, qua một thời gian nhất định đón đệ trở về.” Kỳ thực nàng rất rõ ràng, điều này là không có khả năng, bởi vì nàng biết đệ đệ lần này trái với bảo quy, hơn nữa lại đụng chạm tới điều ủy kỵ lớn của phụ thân.

Đến lúc này cũng xin được nói rõ, trường sam trung niên kia chính là “Cửu Tinh Long Vương” Lãnh Thiên Lam. Năm đó lão cùng “Vạn Tà Thực Quân” đại chiến một trận, tuy rằng cuối cùng lão thắng hiểm một chiêu, nhưng cũng bị trọng thương, trải qua hai mươi năm mới khỏi hẳn. Lão thiên tính kỳ ngạo, cho rằng lần này mình thắng dễ, cho nên lưu lại mạng sống cho “Vạn Tà Thực Quân”, còn “Vạn Tà Thực Kinh” thì lão mang về trong bảo, cất giấu trong mật thất, nhưng không thêm tu luyện, lại nghiêm lệnh cho đệ tử trong bảo, kẻ nào dám học trộm sẽ giết chết không tha. Hiện tại đứa con trai duy nhất lại làm trái với quy tắc, điều này làm cho lão dù mặt dày nhưng cũng không biết trốn ở đâu. Nhưng phải giết chính đứa con của mình thì vô luận thế nào lão cũng không làm được, vì thế đành phải đem con trực xuất ra khỏi Cửu Long đảo.

Hành trang đã chuẩn bị xong xuôi, Lãnh Quân bị đưa lên thuyền rời khỏi đảo. Trong giây phút chia tay lưu luyến, hần nhìn kỹ thân nhân cùng trang viên thân thuộc của mình một lần cuối, trong lòng trầm mặc nhủ thầm: “Từ nay về sau, Lãnh Quân đã chết, tên của ta gọi là Vô Danh, ta thề vĩnh viễn không quay trở lại!”

Thuyền lớn khởi hành, chở một thiếu niên ly khai...

[I]Chú thích:

(*)Bảo: thôn; trấn; thôn xóm; xóm; bảo (những thành trấn hoặc thôn làng có tường đất bao quanh - thường dùng trong địa danh)

(**)Từ y : áo tím

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Lạc Phách Giang Hồ

Vô Danh mang nỗi mất mát trong lòng mà đành ly khai gia viên mình sinh sống hơn mười năm. Hần từ nhỏ luôn được che chở, chưa từng một thân một mình ra khỏi cửa nhà, hiện tại lại phải lê loi đơn độc hành tẩu giang hồ. Dù biết gian nan đến dường nào, bắt đắ dĩ đến dường nào.

Sau khi rời thuyền, hần không biết nên đi về đâu, cũng không biết nên làm gì, nhưng trong lòng lại tràn ngập một cỗ oán khí bất phục, nghĩ thầm "Ta nhất định phải dương danh lập vạn, khiến cho Cửu Long Bảo phải nhìn nhận ta với cặp mắt khác xưa".

Thời điểm ly khai, mẫu thân cùng các tỷ tỷ sợ hần sau này chịu khổ, nên đã đem toàn bộ châu báu trân quý dành dụm nhiều năm của mình cho hần làm lộ phí. Gom tất cả lại thành một cái bao rất nặng, bên trong đều là vàng bạc châu báu, trang sức các loại, trong đó thậm chí có vài món bảo bối vô giá, nhưng vì Vô Danh tuổi còn nhỏ nên cũng không biết điều này.

Hần vác trên lưng một cái bao lớn, bên hông lộ ra bảo kiếm mà mẫu thân lúc gần đi đã đưa cho hần-đây chính là của hồi môn năm đó của mẫu thân hần, cũng là binh khí thành danh của ngoại tổ phụ "Động Đình lão nhân"- "Ngư Long kiếm". Trên chuôi kiếm khảm ba viên trân châu cực lớn, dưới ánh mặt trời rạng rỡ chói chang, mà vỏ kiếm toàn thân một màu đen, mặt trên điêu khắc hai đầu rồng giương nanh múa vuốt đang đùa giỡn một viên bảo châu ở giữa.

Hần trên người mặc y phục do mẫu thân đưa cho, một thân nguyệt bạch trường sam(*), mặt trên thêu đồ án hình sơn thủy. Tóc có phần hỗn độn, trên mặt mang vẻ ưu thương nhàn nhạt, tự do tự tại đi lại trên đường lớn phồn hoa. Hần một đường dọc theo ven biển, không phân biệt mà đi tới. Đói bụng thì dừng lại ở tiểu quán trên đường mà ăn, ăn xong lại tiếp tục tiêu sái mà hành tẩu. Bởi vì hần không biết câu : “Tài vật không thể lộ ra ngoài”, lại thêm trên bảo kiếm trân châu chói mắt, khó tránh khỏi bị mấy tên tiểu tặc dòm ngó. Nhưng bằng vào võ công của hần, dọc đường vẫn được bình yên vô sự.

Cũng không biết đi được bao nhiêu ngày rồi, giày của Vô Danh đã thủng, quần áo loang lổ vết bẩn, tóc càng thêm lộn xộn, ánh mắt mơ hồ, hần đã đi tới đô thành phồn hoa Dương Châu.

Dương Châu, từ xưa đến nay vốn là nơi mà văn nhân tao khách lưu luyến đến quên đường về, cảnh quan thiên nhiên ưu mỹ, phong cảnh tú lệ. Ngay cả Đại Đường thi nhân Bạch Cư Dị cũng đề tặng bài thơ mà người Giang Nam đều thích: “Úc Giang Nam”(**):

Giang Nam hảo,

phong cảnh cựu tầng am

Nhật xuất giang hoa hồng thịnh hòa,

Xuân lai, giang thủy lục như lam,

Năng bắt ức Giang Nam?

Vô Danh tiêu sái đi dọc theo đường lớn của đô thành Dương Châu, trên đường hành tẩu, tâm thần hắn bị nỗi bi thương giằng xé, căn bản không có lòng dạ nào thưởng thức phong cảnh mỹ lệ ven đường. Lúc này tiến vào trong thành Dương Châu, hắn nghe được âm thanh người qua đường ồn ào huyền náo, rốt cục phục hồi tinh thần lại, bắt đầu đánh giá chung quanh.

Hắn phát giác ánh mắt người đi đường nhìn hắn tựa như nhìn thấy một con quái vật, không khỏi mê hoặc, liền tìm nơi để soi gương. Hắn không khỏi cười khanh khách một tiếng, tại sao chính mình lại biến thành bộ dạng như bây giờ? Một thân quần áo cũ nát, trông không khác gì một tiểu khát cái(**). Hắn bắt đầu đi nhìn ngó xung quanh, muốn tìm một khách điểm, trước tiên tắm rửa một cái.

Đi được một đoạn đường, cuối cùng nhìn thấy một tòa tửu lâu, trên bảng đề là “Thiên hạ khách điểm”. Hắn liền gia tăng cước bộ tiến vào bên trong. Đột nhiên một tiểu nhị mặc áo trắng chặn hắn lại, quát lớn: “Cút! Tên khát cái thôi tha! Nơi này không phải địa phương ngươi tới được!”

Vô Danh lạnh lùng trừng mắt nhìn tiểu nhị một cái, tiếp tục tiến vào bên trong tửu nhị sợ ngấy người, bởi vì ánh mắt kia cực kỳ sắc bén.

Đây là lần đầu tiên Vô Danh vào tửu lâu, trước kia chỉ có nghe tỷ tỷ và tỷ phụ giảng giải qua mà thôi. Hiện tại mới rốt cục tự mình trải nghiệm. Nhìn thấy lầu dưới đã ngồi đầy người, Vô Danh đi lên lầu trên. Các thực khách thấy một tên khát cái đầu tóc hỗn độn, quần áo cũ nát thế nhưng lại dám đi vào trong tửu lâu, cũng đều cảm thấy kỳ quái mà liếc nhìn hắn.

Lầu trên cũng ngồi gần kín người, chỉ có ở bên cạnh cửa sổ có một cái bàn trống, khách nhân mới vừa đi, tiểu nhị còn chưa kịp tới dọn dẹp. Trên bàn chén bát hỗn độn. Vô Danh đi tới, đặt mông ngồi xuống, một tiểu nhị chậm chạp bước đến, không kiên nhẫn nói: “Khách quan, muốn ăn món gì?”

Vô Danh nghĩ nghĩ chính mình cũng không biết nên ăn món nào, không khỏi đỏ mặt lên, rốt cục mạnh miệng nói: “Đem những món ngon nhất của ngươi tới đây, quan trọng là...một ít rượu nữa”

Tiểu nhị chậm rãi lau bàn, nhỏ giọng nói thầm: “Món ngon nhất một tên khát cái như ngươi ăn nổi không?”

Vô Danh vừa nghe, không khỏi giận dữ, hắn chưa từng chịu khinh khi đến mức độ này, “rầm” một tiếng liền rút bảo kiếm trên hông ra đặt ở trên bàn. Tiểu nhị vừa thấy viên trân châu to lớn trên bảo kiếm, trong mắt liền bắn ra tham lam quang mang, lớn tiếng nói: “Khách quan chờ chút, rượu và thức ăn lập tức đưa tới!”

Mặt khác thực khách từ lúc hắn đi lên liền cảm giác phi thường kỳ quái, nhìn hắn cùng tên khát cái bộ dạng không khác nhau là mấy, nhưng như thế nào bên người lại mang theo một thanh bảo kiếm quý báu? Tất cả mọi người dừng ăn, kinh dị nhìn hắn.

[I]Chú thích:

(*)Nguyệt bạch trường sam: áo dài thêu hình mặt trăng

(**)Bài thơ Úc Giang Nam(Nhớ cảnh Giang Nam)

Dịch nghĩa:

Giang Nam đẹp,

Phong cảnh cũ từng ham.

Trời mọc, hoa sông hồng quá lửa,

Xuân về, dòng nước biết như chàng,

Ai chẳng nhớ Giang Nam?

(***)Tiểu khát cái: tiểu ăn mày

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 3: Ưu Lô Hào Khách

Vô Danh đợi một lúc, thấy rượu và thức ăn còn chưa có đưa tới, mà ánh mắt mọi người đều nhìn mình chằm chằm, vội quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỉ thấy người đến người đi như nêm, ngựa xe như nước, cảnh tượng thật phồn hoa náo nhiệt!

Đột nhiên thấy một thiếu niên tuổi xấp xỉ bằng mình đang cầm lấy góc áo một vị phu nhân kéo tới một cửa hàng bán bánh kẹo. Phu nhân không muốn đi, thiếu niên về mặt liền như van nài. Vị phu nhân thấy vậy, liền nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu thiếu niên mà nói: “Con đó nha, hài tử này thật là...Được rồi được rồi! Chúng ta đi nào!”

Vô Danh vừa thấy, không khỏi liên tưởng tới bản thân mình.

Hắn ở nhà làm sao lại không phải là nhất bảo kia chứ!

Vô Danh có tám vị tỷ tỷ, mà bản thân hắn là quý tử mà "Cửu Tinh Long Vương" tuổi già mới có được, nên lại càng được nâng niu như hòn ngọc quý trên tay, trân trọng cực kỳ. Người trong nhà ai lại không nhường nhịn hắn ba phần. Vì thế cũng dung dưỡng hắn thành tính cách không sợ trời không sợ đất, việc người khác không cho làm thì hắn lại càng muốn làm. Mẫu thân mỗi ngày đều làm món ăn hắn thích nhất là thịt kho tàu, cá chép, sườn heo chiên mỡ, chân giò hầm...chờ hắn chơi đùa từ bên ngoài trở về. Mà phụ thân, các tỷ tỷ cùng tỷ phu đều đem hết tuyệt học đặc ý nhất tận tâm truyền thụ. Tuy rằng hắn hiện tại mới mười hai tuổi mười ba tuổi, nhưng đã giống như là cao thủ thuộc hàng nhất lưu trong võ lâm.

Ngày đó hắn khi vừa qua sinh nhật mười hai tuổi không lâu, phụ thân tiến hành khảo thí võ công của hắn, nên để cho hắn cùng lục tỷ Lân Như Tuyết tỉ thí. Lân Như Tuyết sử chiêu "Tuyết hoa lục xuất", trường kiếm phân thành sáu hướng mà phóng tới hắn, người bên ngoài nhìn khó mà phân biệt được kiếm chiêu thật sự nằm ở đâu trong đó. Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, bật người xuất chiêu "Tà lâm thiên hạ" đánh trả, mắt thấy Lân Như Tuyết sẽ không né tránh được. Đột nhiên Lân Thiên Lam một chương chân trường kiếm của hắn văng lên trời, hơn nữa nổi giận đùng đùng quát: “Chiêu này ngươi học được của ai? Ngươi không phải là học trộm Vạn Tà Thực Kinh chứ?”

Còn nhớ thời điểm năm đó Lân Thiên Lam cùng “Vạn Tà Thực Quân” luận võ chính là đã từng gặp phải chiêu này. Hơn nữa trí nhớ lão sâu xa, lại khác sâu cảm thù đến tận xương tủy...

Đang lúc Vô Danh nghĩ đến nhập thần thì tiểu nhị đã mang thức ăn cùng đồ uống đi lên, mặt mày hớn hở nói: “Đây là món cá chung nổi tiếng của tiểu điểm,còn đây là món....đây là món..vân vân..”

Vô Danh ngậy ra một lúc, nói: “Ngươi xuống đi! Có việc ta sẽ gọi ngươi!”

Hắn gặp một khối thịt bò lên, ném thử một miếng, nghĩ thầm: “Vẫn là không bằng mẹ làm a!”

Hắn cầm lấy bình rượu đổ vào trong miệng, trong lòng rất là buồn khổ. Rượu có thể khiến người quên sầu. Tào Tháo từng nói: “Dùng cái gì để giải sầu? Chỉ có Đồ Khang(*)!”.Nhưng mà thời điểm con người thật sự muốn quên sầu, thì lại không nên uống rượu, bởi vì khi đó rượu sẽ biến đổi mùi vị trở thành niềm đau khổ. Hơn nữa ngay cả khi say rồi, thì lúc tỉnh lại sẽ càng sầu khổ thêm mà thôi.

Vô Danh yên lặng uống rượu, đột nhiên có một trung niên nhân ước chừng bốn mươi tuổi đi tới bên cạnh hắn, ngồi xuống nói: “Hiện tại nơi này đã muốn đầy chỗ, không biết thiếu hiệp có không ngại để tại hạ ngồi bên cạnh người?”

Vô Danh nhìn nhìn hắn, chỉ thấy người này vóc dáng to béo, gương mặt tròn trịa tươi cười, mặc một bộ trường bào màu xanh rộng thùng thình, bên hông đeo một cái túi thuốc màu đen như mực, giống như là đúc từ một khối sắt mà ra. Vô Danh mỉm cười một cái, nói: “Xin cứ tự nhiên!”]

Trung niên nhân tươi cười nói: “Tại hạ là Long Uy tiêu cục phó tổng tiêu đầu Ngô Nhất Đầu,vốn được bằng hữu giang hồ nể mặt, tặng một cái danh xưng là Thiên Nam Nhất Đầu .Không biết thiếu hiệp tôn tính đại danh là gì, đến từ phương nào? Muốn đi đến đâu?”

Nếu là người trong giang hồ, có lẽ không ai không từng nghe qua “Thiên Nam Nhất Đầu” danh chấn Giang Nam. Mà “Long Uy tiêu cục” chính là Giang Nam đệ nhất tiêu cục, đã qua trăm năm lịch sử, chưa từng thất bại lần áp tiêu nào. Đường nhiệm tổng tiêu đầu là “Thần Châu nhất kiếm” Long Phương lại càng khó lường. Hắn vốn là Vô Đang tục gia đệ nhất cao thủ, một bộ “Lưỡng nghi kiếm pháp” thâm nhuần chân lý đạo gia, từng đã bại vô số võ lâm hào khách. Cho nên nếu muốn nhờ người áp tiêu thì Long Uy tiêu cục có thể xem như là một lựa chọn tốt.

Vô Danh vừa nghe, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Ngô Nhất Đầu một chút, hồi đáp: “Tại hạ Vô Danh, không tên không họ, lưu lạc thiên nhai, bốn biển là nhà, cũng không có một nơi nào cố định.”

Ngô Nhất Đầu thấy khi y vừa nêu tên mình ra thì những người ngồi sau lưng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, đều âm thầm nhếch ngón tay cái lên tỏ ý kính nể, mà Vô Danh nghe xong tên của y lại thờ ơ, liền nghi hoặc thiếu niên này chắc là mới ra giang hồ, hoặc có lẽ là người đã đi đây đi đó rất nhiều nên mới trầm

ồn như thế. Nhưng nhìn hấn một thân quần áo rách nát lổ chỗ, nhìn thế nào cũng không ra được thân phận của hấn. Lại nghe Vô Danh nói hấn không tên không họ, liền càng thấy kỳ quái hơn, trong mắt y lộ ra một tia kinh ngạc, vội vàng nói : “A! Thiếu hiệp nếu không chê, có thể đến bi cục du ngoạn một chuyến, để bi nhân biểu thị chút tấm lòng hiếu khách!” Nói xong dư quang trong mắt liền liếc qua thanh bảo kiếm nạm bảo thạch.

Vô Danh vừa nghe, không khỏi trầm nghĩ : “Người trong giang hồ thì ra lại hiếu khách thiện lương như vậy, vậy mà các tỷ phụ lại nói bọn họ nham hiểm, thâm độc xảo trá!”, vì thế vội vàng đáp: “Làm sao dám quấy rầy phó tổng tiêu đầu chứ?”

Ngô Nhất Đầu vừa nghe, lập tức nói: “Có gì mà quấy rầy đâu? Người trong giang hồ vốn là không câu nệ tiểu tiết, có câu : Tứ hải giai huynh đệ, chúng ta liền quyết định như vậy đi, ăn xong lập tức lên đường về tiêu cục! Bữa ăn này để ta làm chủ!” Nói xong, quát lớn: “Tiểu nhị ca, mau dọn lên thức ăn ngon nhất cho ta, lại đem thêm năm cân rượu Ngũ lương dịch lên đây! Mau làm nhanh!”.

Vô Danh vừa nghe, cũng không giả vờ khách sáo, đành phải ngồi ăn cùng Ngô Nhất Đầu.

[I]Chú thích:

(*)Đỗ Khangtên một loại rượu

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 4: Tiểu Thí Ngu Dao

Vô Danh ngồi cùng Ngô Nhất Đầu ăn uống vui vẻ, hai người người đi ta tới, đã muốn uống gần mười cân rượu, nhưng vẫn còn chưa thôi. Vô Danh khi còn ở nhà vốn không bị cấm uống rượu, hơn nữa từ lượng của hấn còn rất không tồi, khiến cho phụ thân Lãnh Thiên Lam vì thế mà hãnh diện.

Đột nhiên trên thang lầu có tiếng bước chân, rồi có ba gã hắc y lão nhân diện mạo xấu xí, khuôn mặt dữ tợn đi lên. Cả ba cơ hồ bề ngoài giống nhau, chỉ phân biệt bằng ba màu áo đỏ, xanh, tím.

Tiểu nhị vừa thấy ba người đi lên, bất đắc dĩ chạy tới nói: “Khách quan, trên lầu đã muốn đầy khách, thỉnh mời ba vị xuống dưới lầu...”

Còn chưa nói dứt lời, lão nhân áo đỏ đã vung tay tát một cái, khiến cho tiểu nhị bay về hướng Ngô Nhất Đầu.

Vốn khi ba người này lên lầu thì Ngô Nhất Đầu đã biết hôm nay mình gặp phải tai ương, bởi vì y nhận ra ba tên này chính là kẻ ở Động Đình hồ hoành hành ngang ngược: “Động Đình tam sừ”(*) Trương Nhân, Trương Nghĩa, Trương Lễ ba huynh đệ. Có điều không nghĩ tới hôm nay mình không may lại gặp phải chúng.

Gọi là “Động Đình tam sừ” bởi vì chúng ở vùng hồ Động Đình cướp bóc giết chóc, không chuyện ác nào là không làm, duy có điều là cả ba luyện được kỳ công, một tâm thân cứng rắn như tinh cương, khiến đao kiếm binh thường không thể tổn thương được nửa phần. Hơn nữa bọn chúng đều giáo hoạt dị thường, đến mức quan gia cũng phải bỏ mặt. Từng có một vị đại hiệp là “Tiêu dao thư sinh” Lý Mộng Cường muốn tìm bọn chúng, vì dân trừ hại, sau đó cả ba đã biến mất vô ảnh vô tung, không nghĩ đến hôm nay lại tái xuất hiện ở Dương Châu.

Ngô Nhất Đầu nhìn tiểu nhị đang bay về phía mình, cuống quýt vận khởi cây “Thiết bản kiêu” lên, song thủ vỗ lên lưng tiểu nhị, nhưng y cũng bị chấn lui lại vài bước mới đứng vững được.

“Động Đình tam sừ” lão đại Trương Nhân trợn mắt nhìn Ngô Nhất Đầu nói: “Bằng hữu hảo thân thù!”

Ngô Nhất Đầu bất đắc dĩ cười khổ nói: “Tiểu đệ Ngô Nhất Đầu, còn gọi là Thiên Nam Nhất Đầu, là phó tổng tiêu đầu đương nhiệm của Long Uy tiêu cục, không biết ba vị bằng hữu có gì chỉ bảo?” Ngô Nhất Đầu trầm nghĩ hôm nay khó có thể có việc tốt, cho nên liền nói ra danh hiệu “Long Uy tiêu cục” nhằm trấn áp “Động Đình tam sừ”.

Trương Nhân vừa nghe Ngô Nhất Đầu báo danh hào, liền ha ha cười, nói: “Ta còn nghĩ là ai có bản sự lớn như vậy, nguyên lai là Thiên Nam Nhất Đầu, cừu giặc cừu giặc! Còn huynh đệ bọn ta là tam đại nhân nghĩa Động Đình tam anh!”

Ngô Nhất Đầu vừa nghe, liền giả vờ kinh ngạc, đáp: “Cừu giặc cừu giặc! Mau lại đây để cùng tiểu đệ uống vài chén!”

Trương Nhân đi về phía Ngô Nhất Đầu, nét mặt y càng lúc càng dữ tợn, vươn đôi tay khô gầy hướng Ngô Nhất Đầu, miệng nói: “Đa tạ! Đa tạ!”

Ngô Nhất Đầu vừa thấy Trương Nhân đi tới, liền âm thầm tập trung tinh thần đề phòng. Lúc này thấy hai tay Trương Nhân vươn đến, đành bất đắc dĩ đưa đôi tay to béo của mình ra nghênh đón.

Trương Nhân một phen cầm lấy tay phải Ngô Nhất Đầu, âm thầm ra sức nắm chặt. Mới đầu Ngô Nhất Đầu sắc mặt vẫn là bình thường, nhưng chỉ chớp lát đã thấy hân thần tình đỏ bừng, mồ hôi ra như mưa, mắt thấy sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

Đang lúc khẩn yếu quan đầu, đột nhiên vang lên một tiếng cười trong trẻo: “Đúng là ‘Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu(**)’”, Động Đình tam sữ, hôm nay ta xem các ngươi trốn chỗ nào?” Tiếp theo chỉ thấy bóng người chợt lóe, một vị thư sinh anh tuấn khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi tiến đến bên cạnh Ngô Nhất Đầu, biểu tình trên mặt ngạo mạn, trên tay đang phe phẩy một cái chiết phiến (***) màu trắng.

Trương Nhân cả kinh, lòng thầm nói: “Thân pháp thật nhanh!”, lập tức buông tay Ngô Nhất Đầu ra, lui về sau một bước, chấp tay nói: “Không biết bằng hữu tôn tính đại danh là gì? Thứ lỗi huyênh đệ ta mạo phạm!”

Ngô Nhất Đầu vừa thấy thư sinh trẻ tuổi, thần tình trên mặt lập tức giãn ra, lập tức hướng công tử áo trắng đó nói: “Bạch thiếu trang chủ, bọn chúng là Động Đình tam sữ! Thỉnh thiếu trang chủ vì dân trừ hại!” Dứt lời liền rút cái tẩu thuốc bằng sắt ở bên hông ra, lại hướng “Động Đình tam sữ” kiêu ngạo mà nói: “Đây là thiếu trang chủ của Bạch Vân thế gia Bạch Như Vân, người giang hồ xưng là Vô tình công tử, là một trong Vô lâm tứ công tử!”

Lại thấy nhân ảnh chợt lóe, bên cạnh bạch y công tử bỗng xuất hiện một vị hồng y lão giả, trên gương mặt lão gò lên cái mũi ưng, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm “Động Đình tam sữ”.

Trương Nhân vừa nghe Ngô Nhất Đầu giới thiệu, trong lòng kêu to không ổn, nhưng thấy đối phương cũng chỉ có ba người, liền trấn định lại tâm tình, cười lạnh nói: “Ta còn nghĩ Vô lâm tứ công tử là nhân vật ba đầu sáu tay nào, nguyên lai chẳng qua là một tiểu tử chưa dứt sữa!”

Bạch Như Vân vừa nghe, giận dữ nói: “Lớn mặt!” Nói xong vung cây quạt lên, xuất chiêu “Vụ triển vân khai” hướng trên ngực Trương Nhân mà đánh.

Trương Nhân vừa thấy chiết phiến đang hướng tới mình, cũng không thêm tránh, hai tay vẽ thành một vòng tròn đánh thẳng lên mặt Bạch Như Vân.

Bạch Như Vân thấy đối phương không thêm đề ý tới thể công của mình, khoe miệng nở nụ cười khinh miệt, cũng không biến chiêu, chỉ cúi thấp đầu xuống tránh được hai tay Trương Nhân. Chỉ thấy y phục trước ngực Trương Nhân bị thủng một lỗ to bằng bàn tay, nhưng bên trong da thịt không thương tổn gì. Lão giả mũi ưng vừa thấy, liền lớn tiếng cảnh báo: “Thiếu trang chủ cẩn thận! Tam sữ đã luyện kỳ công, bình khí bình thường không thể làm chúng tổn thương được!” Nói xong cũng khai triển thân thủ hướng Trương Nhân đánh tới.

Trương Nghĩa vừa thấy liền bật người hướng lão giả mũi ưng nghênh đón, hai người đấu cùng một chỗ. Ngô Nhất Đầu cũng cùng Trương Lễ song đấu.

Chỉ thấy bọn họ xoay lại thành một khối, trên trời lâu nhất thời hoảng loạn, thực khách sớm đã sợ xanh mặt. Chỉ có Vô Danh là còn ngồi một mình tự châm tự uống.

Tiểu nhị lúc bọn họ vừa mới bắt đầu đánh nhau liền còm còm bò dậy, lấy tay che cái mặt sưng đỏ của mình, hiện tại thấy cả sáu người càng đánh càng hăng, đã phá hỏng hết vài cái bàn, y liền lẳng lặng chuẩn đi.

Bỗng nhiên có một cái ghế bị Trương Nhân một chưởng đánh văng bay nhanh như tia chớp về hướng tiểu nhị. Thế tới rất mạnh, một khi bị văng trúng, tiểu nhị không chết tắt cũng bị thương. Đang lúc nguy cơ quan đầu, Vô Danh nhẹ nhàng giương tay lên, chỉ thấy cái ghế kia bị văng ngược lại phương hướng ban đầu, thế tới lại càng thêm mạnh, “oanh” một tiếng, cái ghế bị đâm nát trước ngực Trương Nhân, mà Trương Nhân cũng bị chấn cho lùi về sau vài bước.

Trương Nhân gương mặt đỏ bừng, nghi hoặc nhìn về phía tiểu nhị và Vô Danh.

Chú thích:

(*) Sừrchữ “sử” ở đây không phải là “trâu”, mà có nghĩa là xấu xí, đáng khinh

(**) “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu”

Dịch nghĩa:

“Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công.”

(***) Chiết phiến: cây quạt giấy

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Tam Sữ Đoạn Hồn

Trương Nhân ánh mắt không ngừng chớp động trên người của Vô Danh và Tiểu Nhị. Y trong lòng chấn động không thôi, tuy rằng không có bị thương, nhưng trên ngực chỗ vừa bị chiếc ghế va vào vẫn còn ần ần đau nhức, khiến y cũng không dám quá phận lỗ mãng.

Y thấy trong mắt Tiểu Nhị vẫn còn tia sợ hãi, đang lấy tay xoa xoa má phải bị y đánh khi nãy, duy chỉ có Tiểu Khất cái kia là vẫn điềm nhiên như không, tự châm tự uống.

“Chẳng lẽ là hần? Nhưng nhìn thế nào cũng không đúng a, tiểu khất cái này một thân quần áo rách rưới, hơn nữa cũng chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, cho dù bắt đầu luyện võ từ trong bụng mẹ thì cũng không thể có võ công cao thâm như vậy được!”

Đột nhiên y nhìn thấy tay Vô Danh đang đặt trên thanh bảo kiếm đen trũi có nạm bảo châu, hai mắt y liền sáng ngời, lập tức đi về hướng Vô Danh, chấp tay nói: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của thiếu hiệp? Nếu huynh đệ ta có chút lễ nghĩa không chu toàn, thỉnh thiếu hiệp thứ lỗi!”

Vô Danh quay người lại, xoay trái phải nhìn một lúc, xác định lời này đúng là dành cho chính mình, mới hồi đáp: “Ta không tên không họ, cũng không phải là cái gì thiếu hiệp mà người nói, không biết có gì chỉ giáo?”

Trương Nghĩa thấy lão đại đột nhiên đối với một tiểu khất cái khách khí như vậy, vốn đã thập phần khó chịu, trong lòng phát hỏa, còn tưởng rằng lão đại bị đánh đến hồ đồ. Nhưng thấy sắc mặt lão đại nghiêm túc, không giống như là đang đùa giỡn, lại thấy đối phương thế mà không chịu nói ra danh tánh, liền như châm dầu vào lửa, lập tức phần nộ nói: “Người là ai mà cũng dám...”

Còn chưa nói hết, Trương Nhân đã cướp lời: “Lão nhị không được vô lễ!” Nói xong lách người lên ngăn ở phía trước Trương Nghĩa, lại nói tiếp: “Thiếu hiệp không muốn cho biết tính danh, cũng không tiện miễn cưỡng, huynh đệ ta có chỗ nào đắc tội, còn thỉnh thiếu hiệp chỉ điểm!”

Lời này nói ra làm cho mọi người trên lầu đều phi thường kinh ngạc. Tất cả đều nhìn Trương Nhân bằng ánh mắt khó hiểu, lại nhìn nhìn Vô Danh, trong lúc nhất thời mặc danh kỳ diệu.

Vô Danh giận dữ nói: “Ta nói rồi, ta không có tên, gọi là Vô Danh, không phải là không chịu nói cho người, mà ta cũng không phải là thiếu hiệp như người gọi!”

Trương Nhân ngăn người, liền cẩn thận liếc mắt đánh giá Vô Danh một lần nữa, nhưng thật sự nhìn không ra đối phương có chỗ nào thần kỳ-trừ thanh bảo kiếm bên ngoài ra. Thế nhưng vẫn không nghĩ ra vừa rồi người nào đẩy ghế vừa phía mình, khiến y thần tình mê hoặc.

Trương Nghĩa thấy lão đại chưa từng ăn nói khép nép nhã nhặn với người khác như thế, mà người đó lại là một tiểu khất cái, rốt cục khó có thể đè nén được lửa giận trong lòng, liền phi thân vung chưởng đánh về phía Vô Danh.

Chỉ nghe hết thảy một tiếng, đã thấy Trương Nghĩa hai tay che máu tươi ào phun trên cổ, thân sắc trên mặt đại biến, miệng run rẩy nói: “Người đến tốt cùng là ai?”

Vô Danh thân nhiên cười nói: “Ta không phải đã nói cho người biết ta là Vô Danh sao?” Còn chưa nói hết, Trương Nghĩa đã trợn trừng hai mắt, hồn lìa khỏi xác, thật sự là chết không nhắm mắt.

Trương Nhân thấy đối phương không hề e ngại mình, trong lòng liền có ý định, muốn thử xem đối phương thân thủ thế nào, cho nên mới không ngăn của lão nhị, không ngờ trong nháy mắt lão nhị đã ngã xuống, mà ngay cả chính mình cũng không thấy rõ tại sao lại như thế, chỉ thấy bạch quang chớp động, lão nhị liền về trời. Dù sao là huynh đệ cùng chung huyết mạch, lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, y cùng Trương Lễ bay nhanh tới đỡ lấy thân hình Trương Nghĩa đang ngã xuống. Chỉ thấy trên cổ Trương Nghĩa có một vết thủng nhỏ, máu tươi không ngừng chảy. Trương Nghĩa đã tắt thở.

Cái chết của Trương Nghĩa làm kinh động hết thảy mọi người trên lầu, tất cả đều phi thường kinh ngạc, một thiếu niên khất cái không ngờ lại có võ học thâm tàng, chỉ có Ngô Nhất Đầu trong lòng cười thầm, cảm thấy lần này mình đã đặt đúng cửa.

Trương Nhân thấy lão nhị vừa chết, hung hăng trừng hai mắt nhìn Vô Danh nói: “Huynh đệ ta đến tốt cùng đắc tội các hạ chỗ nào, mà lại hạ thủ ngoan độc thế này?” Nói xong cùng Trương Lễ hướng Vô Danh đánh tới.

Vô Danh vung tay áo bên trái lên, Trương Nhân và Trương Lễ liền lui lại phía sau mấy bước. Vô Danh quát lớn: “Chậm đã! Ta chỉ vô ý đã thương đệ đệ của các hạ, chứ thật không muốn như thế...” Vốn Vô Danh cũng không nghĩ tới Trương Nghĩa lại yếu kém như vậy, đã lập tức vong mạng. Lúc ở nhà, hần thường cùng luyện tập với các tỷ ty và tỷ phụ, đều có thể cầm cự được với họ trong thời gian dài. Nhưng hần làm sao có thể biết các tỷ ty, tỷ phụ của mình trong giang hồ vốn đã là hàng nhất lưu cao thủ, mà “Động Đình tam sừ” cùng lắm chỉ là nhân vật hàng tam lưu mà thôi.

Trương Nhân lập tức trả lời: “Các hạ còn muốn xáo ngôn? Các hạ nháy mắt đã giết chết nhị đệ ta, nay chỉ mong người thành toàn cho hai huynh đệ ta!” Nói xong lại hướng Vô Danh đánh tiếp.

Ngô Nhất Đầu thấy Vô Danh không muốn ra tay hạ sát Trương Nhân và Trương Lễ, liền chặn Trương Nhân lại, xoay người nói với Vô Danh: “Vô Danh thiếu hiệp, ba tên này không chuyện ác nào không làm, hôm nay chính là báo ứng của bọn chúng, thỉnh người...”

Vô Danh vừa nghe, “ùm” một tiếng, tay trái cầm bảo kiếm, hướng Trương Nhân và Trương Lễ nói: “Hai người các người muốn báo thù thì mau tới đây!”

Ngô Nhất Đầu chợt lóe thân, Trương Nhân cùng Trương Lễ liền hướng Vô Danh mà bay vọt tới.

Chỉ thấy bạch quang lóe lên, tiếp theo có hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, Trương Nhân và Trương Lễ hai hồn đã bay về địa phủ, nhưng cả hai cùng Trương Nghĩa giống nhau, đều mở trừng mắt mà chết. Điều này cũng xứng đáng, chỉ trách bọn chúng không may, vô tình gặp phải Vô Danh.

Ngô Nhất Đầu vừa thấy “Động Đình tam sử” đã đoạn hồn, liền vỗ tay một cái, nói với Vô Danh: “Vô Danh thiếu hiệp hôm nay vì dân trừ hại, thật đáng mừng!”

Dứt lời lại hướng Bạch Như Vân và lão giả mũi ưng nói: “Nào, Bạch thiếu bảo chủ, ta giới thiệu với người một chút, đây là Vô Danh thiếu hiệp!”

Lại nói với Vô Danh: “Vị này là thiếu bảo chủ của Bạch Vân thế gia, một trong Tứ đại thế gia, người giang hồ xưng tụng là Vô tình công tử. Người phía sau là thực khách trong nhà y, được người giang hồ xưng Thiết trảo thần ung Trịnh Dong!”

Vốn Bạch Như Vân đối với Vô Danh khinh thường vô cùng, nhưng vừa rồi thấy Vô Danh xuất động võ công, trong lòng thâm kinh hãi, liền hướng Vô Danh chưa chút nói: “Nào dám, nào dám!”

Vô Danh nói với Bạch Như Vân: “Thiếu bảo chủ hảo! Trịnh lão hảo!”

Ngô Nhất Đầu giới thiệu xong, cười cười nói: “Nơi này hỗn loạn như vậy, không thể nào tiếp tục đãi khách được. Đi, chúng ta về tiêu cục của ta để nhị vị thiếu hiệp cùng Trịnh lão dùng cơm!”

Rồi kêu to một tiếng: “Tiểu nhị, chút bạc này bồi thường tổn thất trong quán của ngươi, hy vọng ngươi mua mấy cái quan tài đem ba người này đi mai táng, không cần thối lại!”

Nói xong một tay lôi kéo Vô Danh, một tay lôi kéo Bạch Như Vân hướng xuống lầu.

Vô Danh vội vàng cầm lấy bảo kiếm, theo Ngô Nhất Đầu đi xuống, “Thiết trảo thần ung” lặng lẽ theo sát ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 6: Tiêu Cục Sính Cơ(*)

Chỉ chốc lát sau, bốn người đã tới “Long Uy tiêu cục”. Chỉ thấy “Long Uy tiêu cục” này quả nhiên khí thế hùng vĩ, đại môn sơn son cao hơn năm thước, phía trước có tượng đá của Quan Công, tay cầm một cây tinh thiết quan đao, trừng mắt hồ nhìn người đi đường, uy vũ vô cùng. Hơn nữa trên hoành phi có đề bốn chữ to màu vàng: “Long Uy tiêu cục”, nét chữ như rồng bay phượng múa, vừa nhìn liền biết đây là bút tích của hành gia.

Ngô Nhất Đầu dẫn mấy người bọn họ tới, gõ gõ lên đại môn mấy cái, có một gã sai vặt mở cửa ra, vừa thấy Ngô Nhất Đầu liền khom người nói: “Phó tổng tiêu đầu đã về, tổng tiêu đầu đang tìm người đó!”

Ngô Nhất Đầu nghe vậy liền hỏi: “Phát sinh chuyện gì sao? Tổng tiêu đầu ở đâu? Mau dẫn ta đi!”

Sau đó bốn người liền được gã sai vặt dẫn tới dãy võ trường ở tiền viện. Tiền viện thập phần rộng lớn, ước chừng khoảng hơn hai mươi thước, hai bên bày đầy binh khí, lúc này có hơn mười người đang hươu thương múa kích.

Ngô Nhất Đầu bước nhanh tới bên một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, mở miệng nói: “Tổng tiêu đầu tìm ta không biết có việc gì quan trọng?”

Chỉ thấy trung niên nhân kia bộ dáng mạnh mẽ, thân mặc trường sam màu lam, vạt áo cột ở đai lưng, hai tay áo cuộn cuộn nổi lên cơ bắp, ngực nở mặt vuông, trong mắt tinh thoảng lộ ra tinh quang, khiến người khác không dám nhìn gần. Lúc này y liền trả lời: “Cũng không có đại sự gì, chỉ là gần đây tiêu cục không có sinh ý nào, nhân rồi vô sự, nên đặc biệt muốn mời Ngô huynh về bàn bạc một chút!”

Ngô Nhất Đầu vừa nghe, khách khí nói: “Ta võ công khó bề lên cao được, làm sao dám để tổng tiêu đầu coi trọng như thế. Bất quá hôm nay ta vì Tổng tiêu đầu mang đến vài vị bằng hữu, tin tưởng bọn họ sẽ không làm Tổng tiêu đầu thất vọng.”

Trung niên nhân lúc này mới nhìn lại phía sau lưng Ngô Nhất Đầu, y vừa thấy công tử áo trắng, liền kinh ngạc một phen, rồi lập tức bước tới, chấp tay nói: “Nguyên lai là Bạch thiếu bảo chủ đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa, xin thứ tội!”

Bạch Như Vân lập tức hoàn lễ nói: “Long tổng tiêu đầu chớ khách khí! Từ lâu đã sớm muốn bái kiến Tổng tiêu đầu, chỉ có điều Tổng tiêu đầu thập phần bận rộn, nên vẫn vô duyên gặp gỡ. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Long Phương ha ha cười, nói: “Thiếu bảo chủ quá khách khí rồi! Thiếu bảo chủ thân là thiếu chủ của Bạch Vân thế gia, lại là một trong Võ lâm tứ công

tử danh chấn thiên hạ, Long mỗ được gặp một lần, đúng là tam sinh hữu hạnh!”

Chỉ thấy hai người người đi ta tới, không ngừng buông lời khách sáo, hoàn toàn đã quên mất sự tồn tại của những người khác. Vô Danh thấy vậy, trong lòng không khỏi nóng giận, trên mặt không tự giác lộ ra thần tình bất nhẫn. Ngô Nhất Đầu vừa thấy, trong lòng cả kinh. bước lên phía trước nói: “Tổng tiêu đầu cùng thiếu bảo chủ đều là người trong nhà, tất không cần khách khí! Nay ta vì Tổng tiêu đầu dẫn đến một vị anh hùng thiếu niên, hôm nay nếu không có người này, ta có thể không trở về đây được rồi!”

Long Phuong vừa nghe liền “a” lên một tiếng, lúc này mới nhìn tới Vô Danh, chỉ thấy đối phương hoàn toàn giống như là một tiểu khát cái, toàn thân không thấy có chỗ nào khác người. Đột nhiên hắn nhìn thấy thanh bảo kiếm trên tay trái Vô Danh, trong mắt lập tức phát ra hào quang chói lọi, nói: “Không biết vị thiếu hiệp này là...”

Ngô Nhất Đầu lập tức ngắt lời, nói: “Đây là Vô Danh thiếu hiệp, còn đây là Tổng tiêu đầu của chúng ta, Thần Châu nhất kiếm Long Phuong!”

Ngừng một chút lại nói: “Hôm nay Vô Danh thiếu hiệp chỉ hai chiêu liền khiến bọn ác danh Động Đình tam sữ phải táng mạng, võ công cao cường, thật sự là Ngộ mỗ cả đời mới thấy!”

Long Phuong nghe vậy không khỏi kinh hãi, thần tình lộ vẻ không tin tưởng, nói: “Ta thật muốn kiến thức một phen!”

Vô Danh vừa nghe, trong lòng giận dữ, nghĩ thầm: “Ta ở nhà chưa từng chịu qua uất khí đường này! Dám không tin Động Đình tam sữ là do ta một chiêu đánh bại sao? Người không chọc ta nữa thì thôi, bằng không ta nhất định cho người thưởng thức một phen!”

Ngô Nhất Đầu thấy sắc mặt Vô Danh không tốt, trong lòng khản trương, vội vàng nháy nháy mắt vài cái với Long Phuong, Long Phuong ngăn người, vội nói: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của thiếu hiệp?”

Vô Danh vừa nghe, lửa giận liền chuẩn bị bạo phát. Ngô Nhất Đầu vội nói: “Tổng tiêu đầu, đã nói vị thiếu hiệp này gọi là Vô Danh! Chúng ta trước cho hạ nhân chuẩn bị chút rượu thịt, cùng nhau đối ẩm một phen!”. Nói xong liền kéo tay Long Phuong vào buồng trong.

Vô Danh tâm hỏa đã lớn, đang tuổi thiếu niên thiên tính hiếu thắng, làm sao có thể buông tha Long Phuong khinh thường mình như thế, lập tức nói: “Ngô phó tổng tiêu đầu, bọn ta vừa mới ăn xong, hay là lúc này hoạt động một chút để giãn gân giãn cốt!”. Nói xong ánh mắt bức thẳng về phía Long Phuong.

Ngô Nhất Đầu vừa thấy hôm nay có thể có chuyện chẳng lành, liền đáp: “Đúng vậy, dù sao cũng đang nhân rồi vô sự, nhân lúc này luận bàn một chút. Nhưng mong mọi người biết điều tiết, tránh làm tổn thương đến hòa khí!”

Vô Danh vừa nghe, lập tức nói: “Tốt lắm!”

Thế là mọi người liền tập hợp ở diễn võ trường. Vô Danh ánh mắt vẫn chưa từng rời khỏi Long Phuong, hắn nghĩ muốn giáo huấn Long Phuong một chút, ai bảo không chịu cấp cho hắn một chút thể diện.

Ngô Nhất Đầu thấy trong mắt Vô Danh toát lên lửa giận, nghĩ thầm rằng: “Tổng tiêu đầu hôm nay có thể không gặp may rồi”. Đột nhiên ánh mắt y sáng ngời, nghĩ ra một kế, liền nói: “Lâu nay nghe nói Bạch thiếu bảo chủ được gia truyền một thân thần công thập phần lợi hại, không bằng lúc này để cho mọi người được đại khai nhãn giới!”

Bạch Như Vân thấy Ngô Nhất Đầu chỉ tên khiêu chiến, trong lòng cũng có chút không thoải mái, sắc mặt không khỏi biến, nói: “Cũng tốt, để ta kiến thức một chút Thiên Nam Nhất Đầu danh chấn Giang Nam!”

“Thiếu chủ chậm đã! Để ta lĩnh giáo trước Thiên Nam Nhất Đầu đi!” Trịnh Dong lên tiếng.

Bạch Như Vân mỉm cười, Ngô Nhất Đầu thầm kêu một tiếng hảo, đối phương rốt cục trúng kế.

Hai người lựa chọn binh khí, bắt đầu xuất chiêu. Chỉ thấy Ngô Nhất Đầu sử ra từng đạo hắc quang, vây quanh lấy Trịnh Dong. Mà Trịnh Dong một đôi quái tráo cũng phòng thủ kín kẽ không khe hở, không để hắc quang kia xâm nhập.

Đào mắt năm mươi chiêu đã qua đi, hai người vẫn là bất phân thắng bại. Vô Danh có chút không kiên nhẫn, hắn thấy hai người võ công sơ hờ nhiều lắm, hơn nữa tốc độ quá chậm.

Bỗng thấy Ngô Nhất Đầu chợt cúi người rồi vung tay thuốc lên, để lộ ra sơ hở, Trịnh Dong tất nhiên muốn phản đòn, liền vung hai tay xuống, mắt thấy Ngô Nhất Đầu vô pháp né tránh.

Đột nhiên Ngô Nhất Đầu biến chiêu đâm thẳng tay thuốc vào giữa ngực Trịnh Dong, Trịnh Dong lách người chậm một chút, đầu vai đã bị xé toạc một mảnh áo.

Ngô Nhất Đầu lập tức né qua một bên, lớn tiếng nói: “Trịnh lão, đa tạ đa tạ!”

Trịnh Dong đỏ mặt lên, hắn biết đây là thủ đoạn của Ngô Nhất Đầu, nhưng cũng không biết làm thế nào.

Bạch Như Vân nét mặt có chút không nhịn được, lập tức tiến lên nói: “Ngô phó tổng tiêu đầu quả nhiên danh bất hư truyền, hay để ta lĩnh giáo một chút cao chiêu của Ngô lão!”

Ngô Nhất Đầu quỹ bí cười, nói: “Đa tạ thiếu bảo chủ khách lễ, ta vừa mới cùng Trịnh lão đánh xong, hiện tại tâm khí còn chưa điều hòa, khó là đối thủ thiếu bảo chủ được. Không bằng xin mời Vô Danh thiếu hiệp đến thỉnh giáo một phen thân thủ của thiếu bảo chủ. Nhị vị đều là thiếu niên anh hùng, cũng nên làm quen với nhau!”

Bạch Như Vân sắc mặt thoáng chốc xám như tro tàn, y tận mắt thấy Vô Danh một kiếm trực tiếp đoạn hồn hai tên trong Động Đình tam sư, khi đó y căn bản không thấy Vô Danh xuất kiếm như thế nào, nhưng cũng tự biết mình không có nổi công lực như thế, quả thật khiến y không biết nên làm sao cho phải bây giờ.

Nhưng người trẻ tuổi thiên tính đều là cao ngạo hiếu thắng, có đôi khi biết rõ không thể thắng nhưng vẫn không tự chủ được mà làm rất nhiều việc nông nổi, Bạch Như Vân đương nhiên cũng không phải là ngoại lệ.

Chú thích:

(*)Tiêu cục sinh cơ: khoe tài ở tiêu cục

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 7: Kỹ Chấn Long Uy

Long Phuong vừa thấy sắc mặt Bạch Như Vân như thế, thầm nghĩ: “Tiểu khát cái này thực sự lợi hại như vậy sao? Lại có thể khiến cho Bạch tiểu tử sợ hãi đến đường này?”, lại nhớ khi nãy Ngô Nhất Đầu nháy mắt với mình, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Mà Bạch Như Vân biết hôm nay một đời anh danh của mình sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, trong tâm không khỏi thầm than một tiếng, ánh mắt hung hãn nhìn Ngô Nhất Đầu. Nếu ánh mắt có thể giết người, thì tin rằng Ngô Nhất Đầu đã bị giết chết không biết bao nhiêu lần rồi!

Bạch Như Vân biết rõ không địch lại, nhưng lại không thể né tránh, đành phải cứng rắn ngẩng đầu lên nói: “Vô Danh thiếu hiệp, khi ở tù lâu ta đã muốn kiến quá tuyệt chiêu của thiếu hiệp, lúc này vừa hay có cơ hội lĩnh giáo một phen, mong thiếu hiệp vui lòng chỉ giáo!”, kỳ thực ở trong lòng hán vẫn là có chút không phục, Vô Danh so với chính mình nhỏ hơn gần mười tuổi, nội lực khẳng định có hạn, bản thân vẫn có cơ hội thắng lợi, do đó trong lòng cũng tự tin hơn được một chút.

Vô Danh vốn nghĩ muốn cấp cho Long Phuong một phen thưởng thức, nhưng hiện tại lại bị cuốn vào tranh đấu với Bạch Như Vân, hán ở tù lâu đã thấy Bạch Như Vân xuất thủ, thật sự cũng không muốn ra tay với y, nhưng vừa thấy vẻ ngạo mạn của Bạch Như Vân, trong lòng không khỏi phẫn nộ, từ tốn nói: “Tốt! Ta hôm nay xin lĩnh giáo một chút kỳ công của Bạch thiếu bảo chủ!”

Cũng không trách được, bởi vì ánh mắt Vô Danh chỉ lo nhìn thẳng Long Phuong nên không có thấy sắc mặt biến hóa của Bạch Như Vân, cũng xem như Bạch Như Vân không gặp may.

Bạch Như Vân vốn định nhường Vô Danh ra tay trước, nhưng lại nhớ đến tốc độ xuất thủ của Vô Danh cực nhanh, thế gian hiếm thấy, chỉ bằng chính mình ra tay trước, tiên phát chế nhân, như vậy sẽ có cơ hội thắng nhiều hơn một chút, liền vung quạt đánh về phía Vô Danh.

Lại nói tiêu sư hộ viện trong tiêu cục đang lúc nhàn rỗi vô sự, nghe nói có nhân vật nổi danh trong chốn võ lâm là “Vô tình công tử” hôm nay tới diễn võ trường, vốn sớm đã nghe đến phong thái của y, vì thế tất cả mọi người như ong vỡ tổ ào tới diễn võ trường. Hai bên diễn võ trường đã có không dưới hơn một trăm người, mà bọn họ đến vừa lúc Vô Danh và Bạch Như Vân luận võ.

Mọi người thoát nhìn thấy Bạch Như Vân phong thái tuyệt thế, trong lòng âm thầm tán thưởng, lại nhìn đối thủ của Như Vân, chỉ thấy một tiểu khát cái mười hai mười ba tuổi, liền không tránh khỏi có chút vài phần khinh thường, điều ngầm cổ vũ Bạch Như Vân, chỉ mong tiểu khát cái không chiến đã hàng.

Chỉ thấy Vô Danh chợt tung người bay qua, ánh mắt mọi người nhất thời hoa lên, đã thấy Vô Danh hạ xuống cách ba trượng sau lưng Bạch Như Vân. Hai người quay lưng về phía nhau, không nói lời nào, đột nhiên Bạch Như Vân nhắm hướng diễn võ trường vọt ra ngoài, nháy mắt liền biến mất vô tung.

“Thiết trào thần ưng” thấy thiếu chủ đi rồi, trong lòng cũng đoán được vài phần kết cục, vì thế liền hướng Bạch Như Vân mà đuổi theo.

Ngay lúc mọi người đang kinh ngạc không thôi thì một trận gió nhẹ thổi đến, chỉ thấy một mảnh vải trắng bay bay trong gió, trông rất đẹp mắt, nếu cẩn thận quan sát, có thể dễ dàng phát hiện đó là mảnh áo trước ngực Bạch Như Vân.

Long Phuong thấy Bạch Như Vân bỏ chạy, thập phần khó hiểu, đột nhiên thấy mảnh vải kia, trong lòng kinh hãi, không khỏi chấn động, âm thầm nhủ vừa rồi may mắn không phải là mình ra trận. Lúc này y hoàn toàn hiểu được khổ tâm của Ngô Nhất Đầu.

Ngô Nhất Đầu bề ngoài bất động thanh sắc, kỳ thực trong lòng cũng không khỏi đại chấn, hắn không nghĩ tới Bạch Như Vân chỉ một chiêu đã thất bại, liếc mắt nhìn Long Phuong, hai người hiểu ý cười cười.

Vô Danh quay người lại vừa lúc thấy tiểu ý trong mắt Long Phuong, khoe miệng hắn liền mỉm cười, nói: “Đã lâu nghe tiếng Long tổng tiêu đầu lừng lẫy, hôm nay khó có được cơ hội này, mong rằng Tổng tiêu đầu chỉ giáo một phần!”

Long Phuong vừa thấy Bạch Như Vân nhất chiêu đã thua, lúc này thấy Vô Danh khiêu chiến, trong lòng đã có vài phần khiếp ý, nhưng y vừa rồi cũng không thấy rõ Vô Danh ra tay như thế nào, nên cũng có chút không phục, vội bước một bước lên phía trước, nói: “Hào! Vừa rồi chúng ta đều đã thấy Vô Danh thiếu hiệp xuất chiêu, thật sự là phần khích vạn phần! Nhưng mọi người đều chưa tận hưởng, chi bằng để ta cũng đến lĩnh giáo một chút!”

Ngô Nhất Đầu vốn đã muốn ngăn lại, nhưng thấy Tổng tiêu đầu đáp ứng, cũng không biết nói cái gì nữa, chỉ có thể cười khổ một chút, hy vọng Long Phuong gặp may mắn.

Long Phuong vừa rồi thấy Vô Danh xuất kiếm, vốn định ra tay trước mà chiếm tiện cơ, nhưng mình vốn nổi danh đã lâu, lại đối phó với một vô danh tiểu bối, nếu xuất thủ trước mà bị truyền ra giang hồ chẳng phải bị người cười đến rụng răng? Vì thế chỉ rút ra trường kiếm, bày ra tư thế, chuẩn bị tiếp chiêu của Vô Danh.

Vô Danh nghĩ mình đường đường cũng là một thiếu bảo chủ, tự trọng thân phận, cũng không chịu ra tay trước, nên cũng không rút kiếm. Hai người cứ như vậy mà đứng nhìn nhau.

Giây lát sau, Vô Danh thấy đối phương vẫn chưa chịu ra tay, chỉ thấy bày ra tư thế phòng thủ, trong lòng y liền động, bởi vì từng nghe tam tỷ phu nói qua Vô Đang kiếm pháp chú ý lấy tĩnh chế động, hậu phát chế nhân, Vô Danh liền phi thân, một kiếm hướng Long Phuong vọt tới.

Mọi người chỉ thấy bạch quang chọi lóe, tiếp theo nghe thấy "keng" một tiếng, Long Phuong tay chỉ còn cầm nửa thanh đoạn kiếm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chăm chú vào Vô Danh.

Vô Danh thấy Long Phuong lại có thể tiếp được một kiếm của mình, trong lòng cũng có chút ngạc nhiên, nhưng trường kiếm đối phương đã bị chặt đứt, nếu như chính mình lúc này tái công, thì có chiến thắng cũng không về vang gì. Vì thế nói: "Tổng tiêu đầu kiếm pháp quả nhiên danh bất hư truyền, thỉnh tổng tiêu đầu đổi trường kiếm khác, chúng ta tiếp tục tái chiến!"

Long Phuong vốn thập phần khản trương, y trong lòng rõ ràng, thiếu chút nữa chính mình đã không tiếp được một kiếm vừa rồi, lúc này nghe Vô Danh nói vậy, liền cười mà rằng: "Thiếu hiệp bảo kiếm quả nhiên sắc bén dị thường! Tốt! Thay kiếm!", kỳ thực hắn ngụ ý nói Vô Danh bất quá là y vào bảo kiếm sắc bén mà thôi.

Vô Danh nghe Long Phuong nói xong, trong lòng thập phần phẫn nộ, nghĩ thầm: "Ta vốn định cho ngươi cơ hội để xuống thang, thế nhưng ngươi không biết phân biệt, còn muốn làm mất mặt ta! Hừ! Vậy để ta chặt đứt trường kiếm của ngươi lần nữa, để cho ngươi thấy ta thật sự có giống như lời ngươi nói không?", vì thế liền nói: "Tốt! Long đại hiệp, ngươi nếu tiếp trụ được một chiêu này của ta, ta Vô Danh hai chữ này từ nay về sau trên giang hồ liền biến mất!"

Long Phuong vừa nghe, trong lòng kinh hãi, cuống quýt bày ra thức mở đầu trong thế trận phòng thủ nghiêm mật trứ danh của Vô Đang là "Thái Cực kiếm pháp". Chỉ thấy hắn trầm người xuống, quả nhiên biểu lộ phong phạm của cao thủ.

Vô Danh hét lớn một tiếng: “Tà lâm thiên hạ!” rồi đột nhiên bạch quang nổi lên như mưa rền gió dữ hướng về Long phuong cuốn đi.

Long Phuong cũng hét lớn một tiếng, mùa "Thái Cực kiếm" không có chỗ hở.

Đột nhiên hai người cùng dừng tay lại, chỉ thấy Vô Danh vạt áo bị bung ra đúng ngay hướng mà trường kiếm của Long Phuong chém tới khi nãy. Mọi người vừa thấy, vội lớn tiếng reo lên: “Tổng tiêu đầu thắng!”.

Vô Danh bỗng "ha ha" cười lạnh một tiếng, thanh âm không lớn, nhưng vang vọng vào tai mọi người, khiến tất cả sửng sốt.

Chỉ thấy Long Phuong đột nhiên lấy tay che cổ, sắc mặt trắng bệch, thần tình trên mặt lộ vẻ khó tin. Bởi vì hắn hiểu được mình đã bị đánh bại, vừa rồi nếu không phải Vô Danh cố ý đánh lệch trường kiếm của hắn, thì chính mình cũng không thể làm tung được vạt áo của Vô Danh được, hơn nữa nếu không phải hắn thủ hạ lưu tình, thì mình lúc này đã muốn hồn quy địa phủ.

Vô Danh thấy Long Phuong không thừa nhận thất bại, lại cười lạnh một tiếng, vọt qua tường mà đi mất.

Kỳ thực hắn nào biết rằng chính mình đã sắp đại họa lâm đầu, vì "Tà lâm thiên hạ" vốn từng khiến cho rất nhiều người run sợ, đến chết cũng không thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 8: Thiên Nhai Tầm Tung

Vô Danh đi rồi, Long Phuong mới thở dài một hơi, nói: “Kiếm pháp thật là lợi hại!”, nói xong đưa bàn tay đang che ở cổ xuống, chỉ thấy vài tơ máu chậm rãi chảy ra.

Ngô Nhất Đầu tuy rằng đã sớm đoán được kết quả, nhưng cũng không đoán được Tổng tiêu đầu sẽ bị đánh bại như thế nào mà thôi, lúc này vừa thấy như vậy, vẫn không khỏi kinh hãi, liền nói: "Một chiêu Tà lâm thiên hạ thật là lợi hại!"

Long Phuong vừa nghe, chợt hét lớn: "Cái gì? Huynh nói cái gì?"

Ngô Nhất Đầu cả kinh, còn tưởng rằng Tổng tiêu đầu trách tội mình nhắc tới thất bại của y, không khỏi thảm máng mình hồ đồ, vội nói: “Ta nói tổng tiêu đầu võ công cao cường, có thể chống đỡ được một chiêu!”

Long Phuong gất lên: "Bậy bạ! Huynh vừa rồi nói một chiêu kia của hắn tên gọi là gì?"

"Tà lâm thiên hạ!" Ngô Nhất Đầu đáp.

"Kỳ lạ! Tại sao cái tên này lại quen thuộc như vậy? Hơn nữa một chiêu này hình như ta đã từng gặp qua ở đâu đó. Đến tột cùng là ở đâu chứ?" Long Phuong lâm vào trầm tư.

Một lúc sau mọi người đã đi gần hết, bốn bề vắng lặng, Ngô Nhất Đầu tuy thập phần khó hiểu, nhưng thấy tổng tiêu đầu đang trầm mặc, cũng không tiện làm phiền, đành phải yên lặng đứng đó. Cứ như vậy kéo dài trong khoảng thời gian uống xong chén trà, đột nhiên từ bên ngoài có một tiêu sư chạy vào, từ xa đã hô to: "Tổng tiêu đầu! Tổng tiêu đầu! Có đại sự rồi! Đệ tử của Cửu Long Bảo đã hiện thân trên giang hồ, hơn nữa họ cũng không thêm che giấu thân phận!" Tiêu sư kia vừa mới chạy tới trước mặt Long Phuong, còn đang thở hổn hển đã bị Long Phuong nắm lấy áo y kéo lên, nói: “Ngươi vừa nói cái gì? Nói mau? Cửu Long Bảo...Cửu Tinh Long Vương Lãnh Thiên Lam...Vạn Tà Thực Quân...Đúng! Đúng rồi! Chính là Tà lâm thiên hạ!" Nói xong buông gã tiêu sư kia xuống, thần tình y rất hưng phấn.

Gã tiêu sư kia vốn còn đang nghĩ mình nói sai cái gì mà làm Long Phuong tức giận, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một hơi, bất quá hắn vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì, vội xoay người nhìn mọi người xung quanh, chỉ thấy mọi người cũng nhìn nhau không biết chuyện gì đang xảy ra.

Long Phuong ánh mắt đảo qua một lượt, nhìn ra nghi vấn của bọn họ, vội nói: "Đừng vậy! Tiểu tử kia sử dụng chính là võ công của Vạn Tà Thực Quân năm đó, chuyện này sự tình trọng đại, ta phải lập tức quay về Võ Đang bẩm báo với sư tôn! Chuyện trong tiêu cục liền giao cho Ngô phó tổng tiêu đầu toàn quyền xử lý!" Nói xong phi thân ra ngoài chuồng ngựa, phóng lên lưng ngựa mà đi thẳng.

Lại nói Vô Danh giận dữ rời đi, sau đó liền tìm một khách điểm, tắm rửa một cái, lại nhờ tiểu nhị mua hộ một bộ quần áo mới để thay, cả người bỗng như lột xác. Tiểu nhị nhìn thấy cũng không dám tin vào hai mắt mình: "Đây có phải thật sự là tiểu khát cái vừa rồi không?"

Tục ngữ nói "Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân"(*), lời này thật sự không sai chút nào. Vô Danh đem y phục mẫu thân cho mình nhờ tiểu nhị giặt giũ sạch sẽ, sau đó cẩn thận gấp lại, đặt ở trong bao quần áo, nghĩ thầm rằng: "Ta có thể vĩnh viễn không còn thấy được thân nhân của mình! Chút y phục này nên lưu lại làm kỷ niệm" Sau đó hắn ở Dương Châu chơi vài ngày, rồi lại mang hành lý lên vai, khóa bảo kiếm lại, ngao du không bờ bến.

Tuy nhiên khi hắn ghé khách điểm nghỉ ngơi, thường xuyên nghe được khách nhân hay đàm luận sự tích anh dũng của hắn : hạ sát “Động Đình tam sư”, một chiêu đã bại “Vô tình công tử”, hai chiêu làm cho “Thần Châu nhất kiếm” đỏ máu...Chỉ thấy những người này hào hứng bàn luận, thỉnh thoảng còn dùng thêm từ ngữ khoa trương, khiến Vô Danh nghe xong dờ khóc dờ cười, đành phải tiếp tục ly khai thực hiện lịch trình vô vị của mình.

Kỳ thực hắn nào biết cơ hồ toàn bộ giang hồ đều đang tìm hắn, chỉ có điều vì hắn thay đổi trang phục, không còn bộ dáng của tên khát cái nữa, lại thêm đem thanh trường kiếm của mình bỏ vào trong bao, khiến người khác không nhận ra hắn được.

Cứ như vậy Vô Danh lang thang vô định được hơn nửa năm, trong thời gian đó có hạ sát vài tên ác bá một phương, cũng đôi lần chịu thiệt hại, nhưng xem như là hữu kinh vô hiểm, kinh nghiệm giang hồ cũng tăng lên rất nhiều.

Lại nói Long Phuong ra rồi thúc ngựa chạy về Võ Đang sơn, yết kiến Võ Đang trưởng môn Linh Hư thượng nhân, đem hoài nghi của mình nói ra. Chỉ thấy Linh Hư lão đạo đầu bạc phát phơ cả kinh nói: "Cái gì? Sao lại có thể như thế? Ngươi xác định hài tử kia chính là sử dụng võ công của “Vạn Tà Thực Quân” năm đó?"

"Xác định! Phi thường xác định! Đệ tử năm đó cũng từng nhìn thấy Vạn Tà Thực Quân kia, nhận thấy võ công của tiểu hài tử đó và Vạn Tà Thực Quân giống nhau như đúc, hơn nữa trước khi ra chiêu hắn còn quát lớn một tiếng Tà lâm thiên hạ!"

"Đây không phải là chuyện nhỏ! Nghe nói năm đó Vạn Tà Thực Quân khi chiến bại tại Quân Sơn đã đem Vạn Tà Thực Kinh giao lại cho Cửu Tinh Long Vương Lãnh Thiên Lam, nói cách khác có thể Lãnh Thiên Lam đang nắm giữ võ công trong Vạn Tà Thực Kinh. Trước tiên phải điều tra lai lịch của hài tử kia, chúng ta cần bàn bạc kỹ hơn! Như vậy đi, ngươi trở về trước tìm hài tử đó, nghĩ biện pháp lưu hắn lại, thuận tiện hỏi rõ ràng chân tướng. Ta phải đi tìm Cái Bang bang chủ một phen, hỏi rõ sự tình năm đó!"

Sau đó Long Phuong liền trở về Long Uy tiêu cục. Y vừa vào cửa liền đi thẳng tới phòng của Ngô Nhất Đầu, vừa thấy Ngô Nhất Đầu liền hỏi: "Ngô huynh, hài tử huynh mang về rốt cục đang ở đâu?"

Ngô Nhất Đầu sùng sốt nói: "Lúc ấy khi tổng tiêu đầu đi rồi, ta từng đi tìm hấn, nhưng hấn đột nhiên tiêu thất, chúng ta tìm khắp nơi cũng không thấy. Tổng tiêu đầu muốn gặp hấn có chuyện gì?"

"Như thế thì thật là phiền toái a! À, đúng rồi, huynh là người đầu tiên biết hấn, có lẽ cũng thăm dò được lai lịch của hấn chứ?"

"Chuyện này...Lúc ta ở tù lâu gặp gỡ hấn, chỉ thấy hấn quần áo tả tơi, vẻ mặt bi thương, hơn nữa giống như người mới ra giang hồ, chẳng qua tay hấn có cầm một thanh bảo kiếm, trên chuôi kiếm có nạm ba khối minh châu chói mắt. Ta hỏi danh tính hấn thì hấn nói gọi là Vô Danh, ta hỏi lai lịch, hấn hàm hồ lẩn tránh, ta cũng không tiện miệt mài truy hỏi..." Ngô Nhất Đầu bất đắc dĩ trả lời.

"Cái gì? Người là một người từng trải, thế mà lại...Người nói hấn mang theo bảo kiếm, manh mối đã rõ, chúng ta có thể từ đó mà hành động!"

"Đến tột cùng sao lại thế này? Tổng tiêu đầu vì sao muốn tìm hấn?" Ngô Nhất Đầu khó hiểu hỏi. Long Phương đành phải nói những gì mà Linh Hư thượng nhân đã phân phó.

Trong chốn giang hồ yên tĩnh lại bỗng nổi lên một cuộc tìm kiếm đầy phong ba, cửu đại môn phái đều cho người đi tìm Vô Danh, mà cũng có thông tin đệ tử của "Cửu Long Bảo" cũng đang tìm hấn. Có điều cửu đại môn phái tra đến tra đi, chỉ cảm thấy Vô Danh tựa như từ trên trời rơi xuống, trong nháy mắt đã tiêu thất nơi nhân gian.

Bởi vì trong một lần trùng hợp, bọn họ phát giác người mà "Cửu Long Bảo" thần bí đang tìm là một tiểu hài tử mười hai mười ba tuổi, có điểm tương đồng nhưng hình dạng lại không giống lắm. Vì thế đành hướng Lăng Hư thượng nhân cùng với chương môn cửu đại môn phái viết thư hỏi Lãnh Thiên Lam rằng Vô Danh có phải đệ tử của "Cửu Long Bảo" không. Không ngờ Lãnh Thiên Lam hồi âm nói rằng "Cửu Long Bảo" không có người này. Bọn họ liền khẳng định Vô Danh là đệ tử của "Vạn Tà Thực Quân", từ đó về sau càng thêm thấp thòm đề phòng, gắt gao truy tìm Vô Danh, đồng thời cũng tính một loạt kế sách để chuẩn bị đối phó thiếu niên này.

Đáng thương cho Vô Danh còn hoàn toàn không biết ý đồ của cửu đại môn phái, mà cho dù biết thì một hài tử mười hai tuổi như hấn phải làm thế nào đây?

Chú thích:

(*)Nguyên văn: "Nhân khảo y thường mã khảo an" :Người nhờ vào y phục, ngựa nhờ vào yên

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Động Đình Cứu Anh

Lại nói Vô Danh nhàn rỗi lang thang khắp nơi, hôm nay bắt giắc đi tới Động Đình hồ.

Chỉ thấy sơn thân thủy tú, cảnh sắc hợp lòng người, sóng nước mênh mông, dưới ánh dương quang ánh lên kim quang vạn đạo, thỉnh thoảng có mấy chiếc thuyền đánh cá đi qua, khi thì ngẫu nhiên có đàn nhạn trắng bay lại, quả thật đúng như câu "Lạc hà dữ cô vũ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc"! (*)

Vô Danh đắm chìm trong cảnh non xanh nước biếc, đột nhiên nghe xa xa truyền đến một tiếng cười lớn, giống như tiếng cú kêu đêm, phi thường chói tai. Vô Danh vừa nghe, vốn tâm tính nghĩa hiệp trời sinh, liền lần theo nơi phát ra âm thanh.

Chỉ một lát sau, hấn đã đi tới một tòa núi nhỏ. chỉ thấy trên núi đang phát sinh một hồi giao tranh quen thuộc trong chốn võ lâm.

Bốn lão giả áo xám, sắc mặt nhợt nhạt lúc này đang vây công một trung niên nhân áo lam hơn ba mươi tuổi. Bốn lão giả đó rõ ràng đang chiếm thượng phong, không khó nhìn thấy nét đắc ý tươi cười trên mặt, mà đối thủ của bọn họ lúc này tình huống lại thập phần không ổn, thần sắc khốn trương, thái dương đã hơi đỏ mồ hôi, tốc độ ra chiêu dần dần chậm lại.

Vô Danh vừa thấy tia cười ngạo độc của bốn lão giả kia, lại thấy người áo lam trên mặt chính khí lẫm liệt, liền chuẩn bị ra tay hỗ trợ.

Chỉ nghe một lão giả trong đó cuồng tiếu nói: "Không thể tưởng tượng được danh chấn thiên hạ "Tam Tương đại hiệp" hôm nay sẽ bị chết nơi này, sự tình quả thật làm cho người ta..."

Một lão già khác tiếp lời nói: “Đúng vậy, bất quá nơi này phong thủy cũng không tồi, quả thật tiện nghi cho Tam Tượng đại hiệp! Ha ha! ”.

“Ha ha! Ha ha! ”

Nếu là người trong võ lâm mà nghe được danh hào “Tam Tượng đại hiệp” Tôn Anh, tất đã chấn động, bởi vì y tuổi tuy còn chưa đến bốn mươi, nhưng đã có một thân võ học xuất thần nhập hóa, hơn nữa lại là đại cô gia của một tông “Tứ đại thế gia” là “Bạch Vân thế gia”, y lại hay hành hiệp trượng nghĩa, nên rất được người trong võ lâm tán dương.

Tôn Anh đã sắp không chống đỡ nổi nữa, lúc này thờ hồng học nói: “Âm Sơn thần sát, Bạch cốt âm ma, Thiên Sơn nhị quái... Tôn mỗ không nghĩ tới các người cũng là nhân vật có thanh danh nhiều năm, nhưng thái độ làm người lại đáng khinh bỉ như thế, dùng thủ đoạn đối phó với ta, ta cho dù chết, biến thành quỷ cũng sẽ không buông tha các người! ”

Đột nhiên một tiếng cười trong trẻo vang lên: “Người tất sẽ không chết! ”

Vô Danh rút cục không thể kiềm chế được nữa, nhấc người nhẹ nhàng bay vào giữa trường đấu.

Bốn lão áo xám vừa nghe, không khỏi kinh hãi, liền đình chỉ tấn công Tôn Anh. Kẻ vừa tới thân pháp quả thật cao minh khiến bọn họ không thể phát giác có người tiến vào, nhưng khi nhìn lại bất quá chỉ là một hải tử mười hai mười ba tuổi, nên liền trấn định lại tinh thần.

“Bạch cốt âm ma” âm hiểm cười, nói: “Lại có kẻ muốn đến đây chịu chết! ”Nói xong giơ một khúc xương trắng đánh về phía Vô Danh.

Vô Danh cười: “Nếu người thấy nơi đây phong thủy tốt như vậy, hay người táng thân chỗ này đi! ” Nói xong rút trường kiếm ra cực nhanh, đâm tới một kiếm.

Chỉ thấy Vô Danh vung tay lên, “Bạch cốt âm ma” kêu thảm một tiếng, vô thanh vô tức ngã nhào xuống đất, chỉ có đôi mắt là còn mở trừng.

“Âm Sơn thần sát” cùng “Thiên Sơn nhị quái” vốn cũng cho rằng “Bạch cốt âm ma” vừa ra tay, tất tiểu nhi kia sẽ chết không sai, dù thân pháp y không tồi cũng khó thoát khỏi độc thủ. Không nghĩ tới người vừa mới một chiêu đã nằm xuống lại là “Bạch cốt âm ma”, điều này làm cho bọn họ kinh hãi vô cùng.

“Âm Sơn thần sát” run như cây sậy nói: “Người đến tốt cùng là ai? ”

Vô Danh lạnh nhạt cười: “Vô Danh”.

“Cái gì? Người chính là Vô Danh, kẻ hai chiêu giết chết “Động Đình tam sửu” sao? ’

“Âm Sơn thần sát” cùng “Thiên Sơn nhị quái” quá kinh sợ, thẩn thán hôm nay không hay. “Âm Sơn thần sát” thấy đại sự không ổn, liền hướng “Thiên Sơn nhị quái” nhảy mất một cái, “Thiên Sơn nhị quái” lập tức bay về phía Tôn Anh, ra chiêu tàn độc, ý định một chiêu sẽ tiêu diệt Tôn Anh.

Vô Danh thấy Tôn Anh còn đang thờ dốt, căn bản không thể tiếp được sát chiêu của nhị quái, liền vung trường kiếm về phía nhị quái. Nhị quái còn chưa kịp lui về phía sau, đã thấy trên cổ đau đớn, hai hồn hướng về địa phủ mà báo danh!

“Âm Sơn thần sát” đúng lúc nhị quái ra tay, khoe miệng y mỉm cười một cái, phi thân ra ngoài định chạy trốn, chỉ nghe sau lưng hai tiếng kêu thảm thiết, lòng thẩn kêu không ổn, vội chạy nhanh hơn.

Khi “Âm Sơn thần sát” vừa chạy ra ngoài được hơn mười trượng, còn đang nhủ thầm mình may mắn giữ được mạng sống, thì Vô Danh đã cười lớn một tiếng, nói: “Người cũng trốn không thoát! ”.

Vô Danh ra chiêu “Khí giáp duệ binh”, đem trường kiếm hướng phía sau lưng “Âm Sơn thần sát” mà phóng tới, thế đi nhanh như điện.

“Âm Sơn thần sát” nghe tiếng cười của Vô Danh, sợ đến mất hồn, chỉ nghe sau lưng trường kiếm đang vùn vụt bay đến, căn bản có muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ đành bất khả kháng kêu thảm một tiếng, tiếp bước theo “Thiên Sơn nhị quái” về trời!

Vô Danh nhảy tới, rút trường kiếm trên lưng “Âm Sơn thần sát” ra tra vào võ kiếm, xong xoay người lại nhìn Tôn Anh.

Nguyên lai Tôn Anh cũng bị võ công của Vô Danh dọa ngây người, y vốn tưởng rằng hôm nay hẳn phải chết không toàn thây, ai ngờ có cứu tinh đến, chỉ mấy chiêu đã giải quyết xong đối thủ.

Vô Danh thấy sắc mặt nhợt nhạt ngây ngốc của Tôn Anh, vội hỏi: “Người không sao chứ?”

Tôn Anh lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nghe Vô Danh hỏi vậy, liền trả lời: “Không sao, đa tạ ân cứu mạng của ân công! ”Nói xong vội quỳ xuống.

Vô Danh vừa thấy, lật đặt ngăn Tôn Anh lại, nói: “Chỉ là nhấc tay một cái mà thôi, có gì đâu mà phiền, hà tất phải nhấc tới! Huống chi nếu không phải do ta do dự một chút, thì chắc người cũng sẽ không chịu thương tích như vậy! ”

Tôn Anh càng kinh ngạc hơn, không thể tưởng được thì ra Vô Danh đã ở đây quan sát được một lúc lâu, liền nói: “Ân công ngàn vạn lần đừng nói vậy! Nếu ân công không đến, ta Tôn Anh hiện tại không biết đã thế nào rồi! ”

Vô Danh mỉm cười đáp: “Người không cần mãi gọi ta là ân công ân công như vậy, ta kêu là Vô Danh, người gọi ta Vô Danh là được! ”

“Tốt! Ta liền theo ý công tử! ”

“Người xem, lại thế nữa rồi! Mà rốt cục tại sao lại có chuyện thế này? Bốn người bọn chúng là ai? Người tại sao lại gặp phải bọn chúng? ”

Tôn Anh kinh ngạc, thầm nghĩ Vô Danh quả đúng như lời đồn đãi, chỉ là một tiểu tử mới ra giang hồ, không hiểu sao các đại môn phái lại không tìm được Vô Danh? Đột nhiên nhận ra Vô Danh một thân hắc y, thanh trường kiếm cũng dùng vải đen bao bọc lại, không khỏi búng tỉnh, vội nói: “A, Vô Danh thiếu hiệp, chuyện là thế này...”

Nguyên lai “Tam Tương đại hiệp” trong một lần hành hiệp trượng nghĩa đã giết chết một đệ tử của “Thiên Sơn nhị quái”, vì thế “Thiên Sơn nhị quái” liền muốn đi tìm y báo thù. Cách đây không lâu, nhị quái nghe được Tôn Anh muốn tới “Bạch Vân thế gia”, trên đường đi tất phải ngang qua Động Đình hồ, vì thế hai người bọn họ liền mời hảo hữu là “Bạch cốt âm ma” và “Âm Sơn thần sát” vào Động Đình hồ tìm cơ hội báo thù.

Kể xong, Tôn Anh nói: “Ân cứu mạng, Tôn Anh khắc trong tâm khảm, Vô Danh thiếu hiệp nếu có ngày cần đến Tôn Anh, Tôn Anh cho dù xuống rừng đao biển lửa cũng không chối từ! ”

Vô Danh vừa nghe, liền nói: “Tôn đại hiệp đã qua lời, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ vốn là bản sắc nam nhi, đâu cần có lời cảm ơn chứ? ” Nói xong hắn liền xoay người định rời đi.

Tôn Anh thấy vậy, vội ngăn lại nói: “Không biết Vô Danh thiếu hiệp có chuyện gì quan trọng cần làm không? ”

“Quả thật không có! ” Vô Danh khoát tay nói.

“Một khi đã như vậy, Vô Danh thiếu hiệp sao không cùng ta đến nhà nhạc phụ, cũng để cho ta tỏ chút lòng biết ơn? ”

Vô Danh suy nghĩ, dù sao cũng đang nhàn rỗi vô sự, không bằng đi “Bạch Vân thế gia” một chuyến, vì thế nói: “Cũng tốt! Vậy làm phiền Tôn đại hiệp! ”

Vậy là hai người liền cùng lên đường về “Bạch Vân thế gia”.

Vô Danh hoàn toàn quên mất chính mình đã từng đánh bại “Bạch Vân thế gia” thiếu bảo chủ, tuy rằng mình không để trong lòng, nhưng liệu người ta có như vậy không?

Chú thích:

(*) “Lạc hà dữ cô vục tê phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc”

Dịch nghĩa: Ráng chiếu bay cò lẻ, sông thu nhuộm sắc trời

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Bạch Vân Thế Gia

Lại nói chương trước đã từng nhắc tới Giang Nam “Tứ đại thế gia”, mà “Bạch Vân thế gia” là đứng đầu trong “Tứ đại thế gia” đó, đồng thời cũng tọa lạc ở thủ phủ của Giang Nam, vị trí ngay ở phía tây nam Giang Tô và Dương Châu, giáp giới với Bạch Vân cốc.

“Bạch Vân cốc” bởi vì địa thế tự nhiên, ba mặt núi vây quanh, hơn nữa đều là núi cao vạn nhận, vách dốc thẳng đứng, nên nếu muốn bình yên đi vào thì chỉ có thể men theo cốc khẩu mà đi vào. Mà cốc khẩu này có một con sông dài mấy trăm thước chắn ở trước mặt, trên sông lại được “Bạch Vân thế gia” dựng một cây cầu dài, địa thế quả thật là hiểm yếu, dễ thủ khó công. “Bạch Vân cốc” lại quanh năm mây mù lượn lờ, tầm nhìn bị hạn chế, càng gia tăng vẻ thần bí cùng khả năng phòng vệ bên trong.

Tôn Anh mang theo Vô Danh một đường bốn tẩu, phát giác Vô Danh trừ bỏ võ công cao cường ra thì cùng một nam hài bình thường không có gì khác biệt, không hề có tâm cơ, chuyện gì cũng đều thối thác, khiến cho dọc đường cũng xảy ra không ít chuyện lý thú. Bởi vì Vô Danh có ơn cứu mạng, nên y cũng thật tình kể Vô Danh nghe nhiều cổ sự trong võ lâm, lại chân thành giảng giải Vô Danh thêm kinh nghiệm trong chốn giang hồ. Vô Danh trong mấy ngày nay quả thật học hỏi được không ít.

Hai người một đường du sơn ngoạn thủy, cuối cùng cũng tới ngoại vi của Bạch Vân cốc.

Trước mắt là một con đường nhỏ, dài và hẹp, chỉ đủ cho một chiếc xe ngựa bốn bánh đi qua, nhìn không thấy cuối đường do bị nham thạch ngăn cản tầm mắt, phía trên có thể bố trí thám tử ẩn thân theo dõi, rất lý tưởng để tạo thành thế phòng thủ kiên cố.

Đọc theo đường mòn mà đi, Vô Danh cảm giác trong thạch bích bên đường có người, nhưng dù chú tâm tìm như thế nào cũng không phát hiện được, trong lòng thâm than thiết kế thật xảo diệu.

Đi được một lúc, rốt cục đã tới con sông hồ thành. Tôn Anh mang theo Vô Danh bước lên cây cầu dài, liền thấy có một đội nhân mã ra đón, chỉ thấy cầm đầu là một lão giả áo xám chừng năm mươi tuổi, tay cầm quạt lông, lúc này mặt đang tươi cười nhìn Tôn Anh, gất gao cầm tay y nói: “Đại cô gia, người rốt cục đã đến! Kể từ lần trước từ biệt đến nay, đã hơn một năm không gặp!”

Tôn Anh xúc động nói: “Một năm không gặp, Gia Cát huynh vẫn khỏe chứ?”

Lão giả nói: “Vẫn khỏe!”, lại nhìn phía sau lưng Tôn Anh, kinh ngạc hỏi: “Vị này chẳng lẽ là thiếu hiệp Vô Danh mà giang hồ truyền tụng?”

Vô Danh còn không kịp trả lời, Tôn Anh đã nói: “Đã quên giới thiệu, đây là Vô Danh thiếu hiệp, lần này nếu không có người, ta có lẽ không tới đây được rồi!” Nói xong chỉ tay về phía Vô Danh.

Gia Cát lão giả hướng Vô Danh thân thiết nói: “Cửu ngưỡng! Cửu ngưỡng!”

Tôn Anh lại giới thiệu với Vô Danh: “Đây là người mà ta đã từng ở trên đường nhắc qua, Gia Cát huynh, cũng là tổng quản nơi này!”

Vô Danh mỉm cười, nho nhã nói: “Vô Danh tham kiến Gia Cát đại hiệp!”

Nguyên lai trên đường đi Tôn Anh đã nói cho Vô Danh biết hầu như tất cả các nhân sự chủ quản của “Bạch Vân thế gia”. Lão giả này tên là Gia Cát Thắng, võ công mặc dù không quá cao cường, nhưng vẫn nổi danh trên giang hồ với biệt danh “Tái Gia Cát”. “Bạch Vân thế gia” có thể có thành tựu hôm nay, có thể nói một nửa công lao là của y, bởi vì y trí kế vô song, trong thiên hạ chỉ có một nữ nhân là có thanh danh xếp ở trên y.

Gia Cát Thắng nói: “Đi! Bảo chủ đã sớm đợi các người! Chúng ta mau vào trong, đừng để Bảo chủ đợi lâu!” Nói xong xoay người kéo tay Tôn Anh vào bên trong, Vô Danh đi theo phía sau, hai đội nhân mã mặt sau cũng đi theo sát.

“Bạch Vân Bảo” diện tích hùng vĩ, thủ vệ đứng hai bên cửa chính thấy đám người Gia Cát Thắng tới đều xoay người hành lễ.

Gia Cát Thắng dẫn hai người đi trực tiếp tới chính sảnh, ven đường bách hoa khoe sắc, có rất nhiều loại hoa mà Vô Danh mới thấy lần đầu tiên trong đời, thật sự là cực phẩm, so với “Cửu Long Bảo” cũng không thua kém là mấy, khiến Vô Danh trong lòng thâm than.

Hơn nữa điều khiến Vô Danh kinh ngạc chính là nữ tỳ trong “Bạch Vân Bảo” này cơ hồ đều là giai nhân tuyệt sắc.

Thật lâu sau mới đi tới chính sảnh, chỉ thấy ở đại sảnh phía bắc có một chiếc ghế da lớn, ngồi trên ghế lúc này là một lão giả áo trắng, tiên phong đạo cốt, khiến cho người ta có một cảm giác siêu trần thoát tục. Đứng bên cạnh là một hồng y lão phụ, mặt mũi hiền lành. Phía sau lão phụ là vài nha hoàn, hai bên có thêm vài lão giả nữa, vừa nhìn là biết đều là võ lâm cao thủ.

Gia Cát Thắng cùng Tôn Anh từ xa đã thấy lão giả, đều bước nhanh về phía trước mặt lão, Gia Cát Thắng nói: “Khởi bẩm Bảo chủ, cô gia đã đến!”

Tôn Anh lập tức quỳ xuống trên mặt đất, nói: “Anh nhi bái kiến nhạc phụ, nhạc mẫu đại nhân!”

Nguyên lai lão chính là gia chủ của “Bạch Vân thế gia”, tức “Bạch y tử đồ” Bạch Thiếu Thắng, thời trai trẻ từng là người trong mộng của vô số thiếu nữ, mà hồng y lão phụ kia chính là thê tử yêu quý của lão, nhưng lại không phải là người trong võ lâm, mà là tỷ tỷ của gia chủ “Mộ Dung thế gia” hiện tại.

Bạch Thiếu Thắng nói với Gia Cát Thắng: “Làm phiền Gia Cát lão đệ!” Lại nâng Tôn Anh dậy, thân thiết nắm tay Tôn Anh nói: “Phi nhi có khỏe không?”

Tôn Anh nói: “Nàng vẫn khỏe! Chỉ có điều thật sự rất nhớ nhạc phụ nhạc mẫu!”

“Được! Vậy là tốt rồi! Bạch Thiếu Thắng lại xoay người nhìn thê tử, nhu hòa nói: “Nàng có thể yên tâm được rồi!”

Vô Danh thấy Bạch Thiếu Thắng một nhà thân thiết, trong lòng bi ai cực kỳ, trong mắt đã muốn rơi lệ. Bạch Thiếu Thắng nhìn thấy biểu tình Vô Danh, còn tưởng rằng nguyên nhân là do chính mình lạnh nhạt với Vô Danh, không khỏi nói: “Vị thiếu hiệp này đại khái có phải là Vô Danh thiếu hiệp? Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên! Ta già rồi! Ồi!”

Vô Danh vội vàng che giấu nét tang thương trên mặt, nói: “Bảo chủ quá khen!”

Gia Cát Thắng thấy biểu tình bi ai của Bạch Thiếu Thắng, cũng nói: “Bảo chủ cùng thiếu hiệp đều là anh hùng đương thời! Nào, ta đã sai người chuẩn bị rượu và thức ăn! Bảo chủ mau mời cô gia và Vô Danh thiếu hiệp tới, để hai người bọn họ tẩy trần a!”

Bạch Thiếu Thắng vỗ đầu, nói: “Đúng! Chúng ta đi! Hiền tể(*), Vô Danh thiếu hiệp, xin mời!”

Sau đó mọi người đi tới một căn phòng nhỏ, trong phòng đã sớm bày biện một bàn tiệc rượu. Bạch Thiếu Thắng mời mọi người an vị, để Tôn Anh ngồi ở bên tay phải mình, thê tử ở bên trái, Gia Cát Thắng ở cạnh bên, còn Vô Danh thì ngồi đối diện.

Đột nhiên Bạch Thiểu Thẳng nói: “Như Vân đâu rồi?Hải tử này sao còn chưa tới?Ở đây đều là người trong nhà cả mà, gọi luôn Tuyết nhi tới đây đi!”
Thê tử của lão liền đứng dậy rời khỏi bàn.

Chỉ chốc lát sau, Bạch Như Vân đã đến, chỉ thấy thần thái y vẫn cao ngạo như trước, bất quá vừa thấy Vô Danh thì sắc mặt liền có chút mất tự nhiên. Đi theo phía sau là mẫu thân y, ngoài ra còn có thêm một tiểu cô nương áo trắng tuổi tương đương với Vô Danh, da thịt nàng trắng nõn như tuyết, tựa như tiên nữ hạ phàm, trên mặt nàng mang vẻ hồ hững đam mê, trong mắt lại mang vài phần u oán.

Vô Danh vừa nhìn thấy Bạch Như Vân, khẽ cười cười, nói: “Bạch thiếu Bảo chủ hảo!” Khi hắn nhìn tới thiếu nữ áo trắng, bỗng chốc ngây người, tuy rằng các tỷ tỷ của hắn đều là mỹ nữ hiếm gặp trong chốn võ lâm, nhưng thiếu nữ này tựa hồ còn xinh đẹp hơn họ, mà khiến Vô Danh cảm thấy kỳ quái nhất chính là cổ u oán trong mắt nàng, thật sự làm cho người ta phải thương xót.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Bạch Y Như Tuyết(*)

Bạch Thiểu Thẳng thấy Bạch Như Vân vừa tới liền đứng lên giới thiệu: "Đây là tiểu nhi Bạch Như Vân, các người đã từng gặp qua. Còn đây là tiểu nữ Bạch Như Tuyết, ngày thường chỉ ở gia môn, nên cũng chưa gặp qua các vị, thật làm cho thiếu hiệp chê cười! "

Lão lại xoay người nói với Bạch Như Tuyết: "Tuyết nhi, mau tới tham kiến đại tỷ phu cùng Vô Danh thiếu hiệp! "

Bạch Như Tuyết hướng Tôn Anh và Vô Danh nhả nhận cúi chào, nhỏ giọng nói: "Tham kiến tỷ phu! Tham kiến Vô Danh thiếu hiệp! "Chỉ thấy thanh âm nàng nhẹ nhàng thanh thoát như tiếng chim oanh, mỹ diệu đến cực điểm.

Vô Danh kể từ lúc Bạch Như Tuyết xuất hiện thì ánh mắt một khắc cũng chưa rời khỏi nàng, lúc này nghe nàng nói chuyện, liền lật đặt đáp: "Tiểu thư hảo! "Trên mặt hắn không khỏi đỏ lên.

Tôn Anh nói: "Một năm không gặp, tiểu muội ngày càng xinh đẹp ra! "

Bạch Như Tuyết cũng đỏ mặt, cúi đầu nói: "Tỷ phu lại giễu cợt Tuyết nhi! "

Tất cả mọi người liền ngồi xuống, Bạch Thiểu Thẳng nâng chén trước tiên, nói: "Nào, trước hết xin hoan nghênh Vô Danh thiếu hiệp đến Bạch Vân thế gia chúng ta làm khách, chén này ta kính cậu! "Mọi người liền giong chén lên kính Vô Danh một chén.

Vô Danh ánh mắt vốn đang nhìn chăm chăm vào Bạch Như Tuyết, lúc này mới giật mình, vội nâng chén nói: "Bảo chủ khách khê!"

Tôn Anh lại nói: "Mọi người hà tất phải khách sáo! Nhạc phụ đại nhân, Vô Danh thiếu hiệp võ công cao cường, quả thật khó có người sánh được. Con lần này trở về, may mắn gặp người, bằng không đã vong mạng trong tay bốn ma đầu Bạch cốt âm ma, Âm Sơn thân sát và Thiên Sơn nhị quái. Đây! Ta kính thiếu hiệp một ly, cảm tạ ơn cứu mạng của thiếu hiệp! "

Mọi người vừa nghe đều kinh hãi, vốn bọn họ nghe nói Vô Danh một chiêu đã đánh bại thiếu bảo chủ đầy kiêu ngạo của mình thì đã kinh ngạc rồi, nay lại nghe thêm bốn tên ma đầu kia, liền không khỏi khiếp sợ. Bạch Thiểu Thẳng hồi phục tinh thần đầu tiên, kêu "a" một tiếng, nói: "Anh nhi, con mau kể lại quá trình! "

Tôn Anh vội nói: "Con trong một lần nọ vô tình giết một đệ tử của Thiên Sơn nhị quái. Lần này không biết tại sao chúng biết được lộ trình của con là phải đi qua Động Đình hồ, vì thế đã sớm hẹn hảo hữu là Bạch cốt âm ma và Âm Sơn thân sát chờ con ở Động Đình hồ. Con bị bọn chúng bốn tên liên thủ vây công, không thể chịu được nữa, mắt thấy sẽ không gặp lại được nhạc phụ đại nhân thì Vô Danh thiếu hiệp đến. Đầu tiên người một chiêu giết Bạch cốt âm ma, sau đó lại một chiêu khiến Thiên Sơn nhị quái về trời, Âm Sơn thân sát thấy tình thế không ổn, muốn đào tẩu, liền bị Vô Danh thiếu hiệp ném binh khí giết chết! "

"Cái gì? Một chiêu đã giết Thiên Sơn nhị quái? "Bạch Thiểu Thẳng chính là sợ đến ngây người.

"Đúng vậy, thừa nhạc phụ đại nhân! Con lúc ấy căn bản không thấy rõ Vô Danh thiếu hiệp ra tay như thế nào, chỉ thấy nháy mắt Thiên Sơn nhị quái đã ngã trên mặt đất! "

Bạch Thiểu Thẳng sắc mặt lập tức trở nên trắng xanh, nghĩ thầm rằng: "Thiên Sơn nhị quái ngay cả ta chính mình ra tay cũng phải ngoài trăm chiêu mới có thể lấy mạng chúng, không nghĩ tới thiếu niên này. . . ", không khỏi đánh giá Vô Danh lại một chút, thấy y một thân hắc sam, cũng không có gì nổi bật lôi loẹt. Vì thế lão ním cười, nói: "Trước kia đã nghe Vân nhi nói qua võ công thiếu hiệp cao cường, không nghĩ lại thâm ảo đến mức này! Ngày khác rất mong được thiếu hiệp chỉ giáo một chút! "Người trong võ lâm đều là loại hảo danh hiếu chiến, ngay cả cao minh như Bạch Thiểu Thẳng cũng không thể

máy mắn thoát khỏi.

Vô Danh lúc này tâm trạng đều ở trên người Bạch Như Tuyết, thấy Tôn Anh khen ngợi mình mà Bạch Như Tuyết thần sắc vẫn vô hi vô bi, không khỏi có chút cảm giác mất mát. Hiện tại nghe Bạch Thiếu Thắng nói vậy, liền bức bội đáp: "Tốt! Ngày thích hợp tất không làm bảo chủ thất vọng! "

Bạch Thiếu Thắng sắc mặt hơi trầm xuống, thấy Vô Danh ánh mắt vẫn hướng về nữ nhi của mình, giật mình thầm nghĩ: "Tiểu tử dám vô lễ với ta! Ngươi ức hiếp Vân nhi, tưởng là ta không tính sổ với ngươi sao? Hiện tại lại còn dám chú ý đến nữ nhi của ta! Hừ, cứ chờ xem! "Trong lòng đã quyết định, liền nói: "Tốt tốt tốt, đừng nói chuyện nữa! Mọi người dùng bữa thôi! "

Sau đó mọi người thoải mái ăn uống, Vô Danh liên tục được kính rượu, nhưng hắn vẫn vụng trộm quan sát thần sắc của Bạch Tuyết Nhi. Thấy Bạch Tuyết Nhi tựa hồ đối với hết thấy xung quanh đều không cảm thấy hứng thú, vẻ mặt không được vui vẻ, Vô Danh trong lòng đau xót, bất tri bất giác uống thêm rất nhiều rượu.

Không được bao lâu sau, Vô Danh đã say. Tuy rằng tư lượng hắn không tồi, nhưng đây là rượu không say mà lòng người tự say.

Sáng sớm hôm sau, Vô Danh rất cục tính lại, thấy trên người hé ra tấm áo ngủ bằng gấm, không khỏi nghĩ đến sự việc ngày hôm qua, thầm trách mình hồ đồ. Liền đứng dậy, thấy thanh bảo kiếm của mình đang đặt ở trên bàn, bên cạnh sớm đã có một nha hoàn xinh đẹp bưng một chậu nước đến cho hắn rửa mặt.

Vô Danh nhanh chóng rửa mặt chải đầu, xong nói với nha hoàn kia: "Bảo chủ ở đâu? "

Nha hoàn trên đùa: "Bảo chủ đã sớm ở luyện võ trường chờ người rồi! Ngày hôm qua người uống thật là hay a! "

Vô Danh vừa nghe, mặt hơi đỏ lên, cuống quýt chạy ra khỏi phòng, hướng về luyện võ trường, nha hoàn vội chạy theo, nói: "Người da mặt thật là mỏng a! Để ta đưa người tới luyện võ trường, nếu không lại lạc đường mất! "

Vô Danh liền được nàng dẫn đi tìm Bạch Thiếu Thắng. Chỉ thấy Bạch Thiếu Thắng cùng Tôn Anh đang so chiêu, giao phong quyết liệt. Tôn Anh đã rơi vào thế thủ thì nhiều mà công thì ít, rất nhanh sẽ không duy trì được nữa. Bạch Như Vân và Bạch Như Tuyết đều đứng ở hai bên theo dõi.

Bạch Thiếu Thắng thấy Vô Danh đến, liền thu tay lại, hướng Vô Danh nói: "Thiếu hiệp đến đây là tốt rồi! Ta đang muốn lĩnh giáo một chút tuyệt kỹ thần công của thiếu hiệp! "

Vô Danh vội nói: "Đêm qua vãn bối đã thất lễ! "

Bạch Thiếu Thắng đáp: "Đều là người một nhà, thiếu hiệp cần gì phải khách khí? ", lại nói: "Đi, chúng ta đều muốn thưởng thức tuyệt kỹ của thiếu hiệp! Thỉnh thiếu hiệp không ngại chỉ giáo! "

Vô Danh nhìn thoáng qua Bạch Như Tuyết, thấy nàng không có ý kiến gì, cũng chấp tay hướng Bạch Thiếu Thắng nói: "Vậy mong bảo chủ chỉ điểm! "

Bạch Thiếu Thắng thấy Vô Danh niên kỷ cùng võ công không tương xứng nên ít nhiều cũng có điểm hoài nghi, lão thủy chung cho rằng Bạch Như Vân và Tôn Anh đã phóng đại quá mức. . Nhưng lúc này lão phải tự mình nghiệm chứng tin đồn, trong lòng vẫn thấy có chút khản trương. Lão nói: "Đã lâu nghe nói Vô Danh thiếu hiệp kiếm pháp rất cao, hôm nay ta xin được lĩnh giáo cao chiêu của thiếu hiệp! "

Vô Danh vuốt cằm, cười nói: "Được! Nhưng đao kiếm không có mất, hay là chúng ta lấy mộc kiếm luận bàn một chút đi! "

"Tốt! Vẫn là thiếu hiệp suy nghĩ chu đáo! Mau mang mộc kiếm đến! "

Theo tiếng hét lớn của Bạch Thiếu Thắng, một hạ nhân liền mang mộc kiếm tới. Gia Cát Thắng cũng đã tới, y thẳng hướng mọi người chào hỏi, vừa thấy tình huống này, cũng muốn thưởng thức qua, liền cười nói: "Nghe đại danh của Vô Danh thiếu hiệp đã lâu, hôm nay rốt cục được chứng kiến, quả thật là tam sinh hữu hạnh! "

Vô Danh cùng Bạch Thiếu Thắng quyết định dùng mộc kiếm đấu. Hắn vốn nghĩ không để Bạch Thiếu Thắng ra tay trước, liền hướng Bạch Như Tuyết nhìn thoáng qua, thấy nàng đã lộ chút khản trương, vì thế mỉm cười nói: "Để ta ra tay trước! "

Bạch Thiếu Thắng bày xong tư thế, Vô Danh vừa thấy, liền vung mộc kiếm thẳng hướng Bạch Thiếu Thắng. Bạch Thiếu Thắng thấy kiếm Vô Danh thế đến cực nhanh, trong lòng có chút kinh động, cuống quýt hoành kiếm chặn lại, chỉ nghe "keng" một tiếng, hai thanh kiếm song song bị đẩy ra. Vô Danh lại liên tục đánh thêm mấy kiếm, đều bị Bạch Thiếu Thắng chế trụ.

Bạch Thiếu Thắng càng đánh càng khiếp đảm, lão nghĩ nếu cứ liên tục thế này thì cũng có lúc không chịu đựng được nữa, vì thế liền chủ động xuất kích, chỉ thấy kiếm thế bay như cầu vồng, quả thật kinh nhân.

Vô Danh vừa thấy, liền lạnh nhạt cười, kỳ thực vẫn là hấn thủ hạ lưu tình, nếu không Bạch Thiếu Thắng đã sớm thua, chẳng qua hắn không muốn làm cho Bạch Như Tuyết khó xử mà thôi.

Chú thích:

(*)Bạch y Như Tuyết: ở đây tác giả chơi chữ, Bạch Như Tuyết là tên của cô gái, còn chữ "y" có nghĩa là quần áo, "Bạch y như tuyết" có nghĩa là áo trắng như tuyết, vừa giới thiệu tên của nàng, vừa muốn nói y phục nàng trắng tựa tuyết

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 12: Âm Mưu Nhường Sinh(*)

Vô Danh mặc dù đang cùng Bạch Thiểu Thắng chiến đấu, nhưng hắn vẫn luôn chú ý tới Bạch Như Tuyết, thấy nàng vẫn đang khản trương theo dõi cuộc tỉ thí, hắn liền nhường cho Bạch Thiểu Thắng thắng vài chiêu.

Vô Danh thoải mái nghiêng đón kiếm thế của Bạch Thiểu Thắng, tiêu sái vô cùng. Mà ở bên kia Bạch Thiểu Thắng xem ra trong lòng lại cực kỳ khó chịu. Lão cơ hồ mỗi kiếm đều là toàn lực bỏ ra, nhưng lại để Vô Danh dễ dàng tiếp được. Hiện tại lão đã cảm thấy khí lực suy yếu, trong lòng cũng ngầm hiểu được Vô Danh cố ý nhường mình.

Lại qua vài hiệp nữa, Vô Danh mắt hồ trợn tròn, chợt hét lớn một tiếng: "Xin thứ lỗi vô lễ! Bạch bảo chủ phòng thủ tốt lắm! "Bóng người chợt lóe, Vô Danh chợt xuất hiện ở sau lưng Bạch Thiểu Thắng.

Bạch Thiểu Thắng vẻ mặt uể oải, ngửa mặt lên trời thở dài: "Lão phu thua! " Trong lời nói không giấu được nỗi chua xót của anh hùng tuổi xế chiều.

Gia Cát Thắng vừa thấy vậy, liền ra mặt hòa giải: "Vô Danh thiếu hiệp hảo công phu! Bảo chủ cũng không cần phải phí sức quá! Thế này cũng đã hiển thị sự lợi hại của Vô Danh thiếu hiệp rồi! "

Bạch Thiểu Thắng trong lòng lúc này buồn bực vô cùng, nghĩ chính mình anh hùng một đời, nhưng cuối cùng lại thua ở trong tay một thiếu niên mới mười hai mười ba tuổi. Lại nghe lão hữu đang an ủi mình, cười khổ nói: "Vô Danh thiếu hiệp quả nhiên danh bất hư truyền! "

"Bảo chủ quá khen! "

Bạch Như Vân cùng Bạch Như Tuyết căn bản không thấy rõ hết sự tình như thế nào, chỉ nghe phụ thân nhận thua. Bạch Như Vân sớm đã đoán được kết quả, mà Bạch Như Tuyết cho tới nay luôn nghĩ phụ thân mình võ công thiên hạ vô địch, không nghĩ hôm nay trong vòng trăm chiêu lại thua một thiếu niên tuổi tác chỉ ngang bằng mình, không khỏi tò mò nhìn về phía Vô Danh một cái.

Vô Danh thấy Bạch Như Tuyết rốt cục đã chú ý tới mình, trong lòng đắc ý không khỏi biểu hiện ra mặt.

Gia Cát Thắng thấy Bạch Thiểu Thắng còn đang bị thương, trong lòng cũng thập phần khổ sở. Đột nhiên y thấy Vô Danh đang nhìn Như Tuyết, liền nghĩ ra một kế, thấp giọng nói với Bạch Thiểu Thắng: "Bảo chủ, ta có biện pháp báo thù cho người! "

Vô Danh đang lúc đắc ý, nhưng tâm hồn vẫn treo trên người Bạch Như Tuyết, cũng không chú ý những gì Gia Cát Thắng đang nói với Bạch Thiểu Thắng. Bạch Thiểu Thắng vừa nghe như vậy, nhân tình sáng lên, vội nói với Vô Danh: "Thiếu hiệp võ công thật sự là tuyệt diệu, lão phu dù sao cũng đã già! Không bằng thiếu hiệp ở trong trang chơi mấy ngày, để lão phu tiện đường thỉnh giáo! "

Vô Danh vốn đã muốn ở lại "Bạch Vân thế gia", đương nhiên cũng không chối từ. vội nói: "Bảo chủ nào có già đâu! "

Ngay sau đó Vô Danh liền được cô nàng nha hoàn trên đầu đưa mình khi nãy dẫn về phòng. Khi hắn đi rồi, Gia Cát Thắng mới nói với Bạch Thiểu Thắng: "Bảo chủ, chúng ta đến mặt thất thương nghị! "

Cả hai liền tới một gian mật thất phi thường bí mật, Gia Cát Thắng nói: "Bảo chủ, sĩ nhục hôm nay của người, ta đều có biện pháp rửa sạch! "

"Gia Cát lão đệ còn không mau mau nói ra?" Bạch Thiểu Thắng vội truy vấn.

"Bảo chủ, người không phát giác tiểu tử kia đối với tiểu thư rất có ý đồ sao?"

"Đúng vậy! Kể từ khi Tuyết nhi xuất hiện thì ánh mắt hắn giống như chưa bao giờ rời khỏi Tuyết nhi, nhưng như thế thì sao?"

"Bảo chủ, anh hùng cũng khó qua ải mỹ nhân a! "

"A! Gia Cát lão đệ mau mau nói rõ! "

Gia Cát Thắng thì thầm mấy câu, Bạch Thiểu Thắng rốt cục gật đầu, nói: "Tốt! Chỉ có điều như vậy có hơi làm khổ cho Tuyết nhi không?"

Gia Cát Thắng liền cười nói: "Tiểu thư còn nhỏ, không có gì đáng ngại! Chẳng lẽ bảo chủ còn sợ tiểu thư yêu mến tiểu tử kia sao?"

"Đúng vậy! Tuyệt nhiên như thế nào lại có thể như vậy được? Ha ha! "

"Cửu đại môn phái hiện vẫn luôn truy tìm hắc, không nghĩ lại bị chúng ta nhanh chân đến trước, lần này có thể nói chúng ta một hòn đá ném hai chim! "

Hai người lại mặt cười một hồi, sau đó cao hứng ly khai.

Từ đó Vô Danh ở lại "Bạch Vân Bảo", mỗi ngày đều có Bạch Như Tuyết bồi tiếp đi du ngoạn xung quanh, mặc dù chỉ ở phạm vi trong bảo, bất quá "Bạch Vân Bảo" này chu vi rộng đến mười dặm, cho nên hắc cũng chưa từng nhàm chán. Kỳ thực điều quan trọng nhất là...có được nữ tử mình yêu thương bầu bạn, Vô Danh đương nhiên vui đến quên cả trời đất.

Hắc cũng thường xuyên chỉ giáo cho Bạch Như Vân và Bạch Như Tuyết một ít võ công, với hắc mà nói cố nhiên không tính là cái gì, bởi từ nhỏ hắc đã may mắn hơn người thường bội phần, một thân võ học gia truyền đều đã luyện quen, chỉ có hỏa hầu là chưa đủ mà thôi. Mà tám vị tỷ phụ của hắc đều là đại danh nhất lưu cao thủ trong chốn võ lâm, mỗi người đều có sở học riêng, bởi vì yêu thương trân trọng hắc, cho nên đều tận tâm truyền dạy, có thể nói hắc đã học được hơn phân nửa võ học trong thiên hạ! Do đó khi hắc chỉ điểm các môn tuyệt học trong chốn giang hồ thì Bạch Như Vân và Bạch Như Tuyết đều bội phục sát đất.

Hắc cũng thường xuyên treo cột nàng nha hoàn kia, kỳ thực nàng ở "Bạch Vân Bảo" rất được mọi người yêu thích, cá tính tình quái đáng yêu, tên của nàng là Tư Kỳ, mỗi ngày nàng đều vui vẻ đùa giỡn cùng Vô Danh.

Vốn Vô Danh một dạ đều để trên người Bạch Như Tuyết, tuy nhiên thường xuyên bị lạnh nhạt, hắc trong lòng thập phần buồn khổ, nhưng có nha hoàn Tư Kỳ kề bên nên cũng vui vẻ lên không ít.

Bạch Như Tuyết thật ra vẫn rất chán ghét cùng ngoại nhân tiếp xúc, chỉ là không biết tại sao phụ thân lại bảo nàng phải chơi đùa cùng Vô Danh nên đành phải bắt buộc tuân mệnh mà thôi, vì vậy nàng cũng không tỏ vẻ quá kiêng nể Vô Danh.

Bất tri bất giác đã qua nửa năm, Vô Danh vẫn ở "Bạch Vân Bảo", một thân võ học gia truyền của hắc, ngoại trừ "Cửu Long thần công" và "Vạn tà thực kinh" võ công bởi vì sợ tiết lộ thân phận của mình mà chưa truyền thụ ra ngoài, còn lại những tuyệt học khác cơ hồ đều đã dạy hết, thập phần phong phú. Đương nhiên Bạch Như Vân và Bạch Như Tuyết cũng không hoàn toàn học được tất cả, dù sao cũng quá mức phức tạp, lấy tu vi của bọn họ rất khó lĩnh ngộ.

Trong khoảng thời gian này, Vô Danh thập phần vui vẻ, hắc phát giác thái độ Bạch Như Tuyết đối với hắc cũng không còn hờ hững như trước nữa. Trong lòng vui sướng, tự nhiên thần quang liền như tỏa sáng, nào có biết đầu chuyện này trong tương lai lại dẫn động tâm linh của một thiếu nữ vô tội...

Vô Danh vui vẻ nhưng đồng thời trong chốn võ lâm có thể nói là nghiêng trời lệch đất, bởi vì Bạch Thiếu Thắng đã sớm đem tin tức Vô Danh ở "Bạch Vân Bảo" báo cho các đại cường môn biết, một hồi đại biến lại sắp phát sinh, chỉ đáng thương cho Vô Danh còn chưa biết gì cả

Chú thích:

(*)Âm mưu nhường sinh: âm mưu giấu kín

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 13: Âm Mưu Tiền Tịch(*)

Vô Danh lưu lại Bạch Vân Bảo hơn nửa năm, Bạch Như Vân có thể nói là người được lợi nhiều nhất. Võ công của y so với trước kia quả thật cách biệt một trời một vực, ngay cả Bạch Thiếu Thắng cũng không còn hơn y được nữa.

Bạch Thiếu Thắng cũng là người giang hồ từng trải, lão như thế nào lại có thể mặt dày tự mình yêu cầu Vô Danh chỉ giáo võ công được, cho nên mới để cho con mình học, về sau lại để con truyền lại cho mình, lúc đó chẳng khác nào mình cũng học được thân công phu của Vô Danh.

Dù sao cũng là yêu cầu của lão tử, Bạch Như Vân nào có thể không đồng ý, thế là y và Vô Danh liền miệt mài khổ luyện.

Bạch Như Vân không có nhận ra việc gì, nhưng Bạch Thiểu Thắng cảm giác lại khác. Lão dù sao cũng thập phần lịch duyệt uyên bác, mỗi ngày thấy nhitừ diễn luyện những chiêu thức võ công kỳ quái, trong lòng ngầm khiếp sợ mà không dám nói ra. Lão không thể không bội phục võ học phong phú của Vô Danh, cũng thấm than chính mình giống như ếch ngồi đáy giếng, hôm nay mới coi như là mở ra cánh cửa thiên đường của võ học. Đương nhiên càng tăng thêm quyết tâm thực hiện âm mưu của lão.

Về phần Bạch Như Vân thủy chung vẫn kiêu ngạo, lúc đầu khi phụ thân phái y luyện võ cùng Vô Danh, y thập phần không muốn, thậm chí căn bản còn không thèm nhìn đến Vô Danh. Nhưng sau khi nghe phụ thân đem toàn bộ kế hoạch nói ra, y liền cao hứng mà tuân mệnh. Mà sau khi đã học được công phu cao thâm của Vô Danh, y càng thêm phấn khích, ý niệm không tình nguyện đã dần dần thay đổi, ra sức lợi dụng cơ hội này.

Hôm nay Vô Danh lại cùng Bạch Như Tuyết vui chơi cả ngày, đến khi mệt rã rời mới quay trở về phòng ngủ của mình.

Chỉ thấy tiểu nha đầu Tư Kỳ ngồi ở cửa ngăn người, không biết đang nghĩ gì mà suy tư đến nhập thần, hoàn toàn không biết hấn đến.

Hắn trong lòng không khỏi rung động, thầm nghĩ: “Nàng tiểu nha đầu này bình thường đều cùng mình đùa cợt, hôm nay để ta trêu nàng một phen!” Nhân tình sáng lên, hấn rón ra rón rén bước đến sau lưng Tư Kỳ, vòng hai tay bịt mắt Tư Kỳ lại, nói: “Nàng đoán xem ta là ai? Hắc hắc?”

Tư Kỳ vốn đang nghĩ về Vô Danh, thầm nhủ: “Tuy rằng ta không biết Vô Danh thiếu gia tên thật là gì, nhưng nhìn học vấn và cổ công của chàng, ắt hẳn sinh ra ở gia đình quyền quý. Mà ta chỉ là một tiểu nha đầu, chàng làm sao có thể coi trọng ta chứ? Và lại chàng thích tiểu thư như vậy, hôm nay đi du ngoạn đến bây giờ cũng chưa trở về, quả thật ta trong lòng chàng không đáng kể chút nào! Ôi!”

Tiểu nha đầu đang thờ dài, chợt trước mắt tối sầm, một đôi bàn tay đã ở hai mắt của mình, nàng trong lòng cả kinh, đột nhiên nghe thấy một mùi vị quen thuộc, lại nghe câu hỏi của Vô Danh, liền vui mừng nói: “Thiếu gia! Người rốt cục đã trở về!” Nói xong kéo hai tay Vô Danh xuống rồi xoay người lại.

Vô Danh vốn chỉ muốn đùa giỡn tiểu nha đầu này, ai ngờ nàng phản ứng quá lớn như vậy, ngược lại chính mình mới kinh ngạc ngẩn ngẩn cả người. Tư kỳ vừa thấy, cười nói: “Thiếu gia, mau vào tắm rửa một cái đi! Người xem, trên thân đã đổ đầy mồ hôi rồi!”

Vô Danh phục hồi lại tinh thần, cũng cười nói: “Nàng cái quý nha đầu này, đừng đánh trống lảng! Suy nghĩ gì mà đến mức nhập thần như thế?”

“Không... không có gì!” Tư Kỳ đỏ mặt lên.

Vô Danh thấy mặt tiểu nha đầu không hiểu tại sao lại đỏ lên, liền tiếp tục truy vấn. Tư Kỳ vốn thập phần thông minh lanh lợi, nhìn sắc mặt Vô Danh, biết hấn chỉ có ý đùa giỡn, liền đẩy Vô Danh thẳng vào bên trong phòng, nói: “Thiếu gia, còn không mau tắm rửa đi!”

Vô Danh cứ như vậy bị bắt đi thanh tẩy cơ thể.

Lại nói Bạch Như Tuyết cùng Vô Danh chơi đùa cả ngày, nàng cũng mệt mỏi vô cùng, nhưng trong lòng vẫn có vài phần vui sướng. Sau khi ly khai Vô Danh, nàng liền đi thẳng về phòng của mình, trong lòng cao hứng, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn. Nha hoàn bên người nàng vừa thấy liền trêu đùa: “Tiểu thư hôm nay như thế nào lại giống như ăn mật đường, cười mãi không ngừng a?”

Bạch Như Tuyết vừa nghe, mặt càng đỏ hơn, mắng: “Em cái nha đầu chết tiệt kia! Đi nhanh! Đừng ở chỗ này huyền thuyên nữa, nếu không ta khóa miệng em bây giờ!”

Tiểu nha hoàn vừa nghe, cười nói: “Tốt! Em đi đây! Em rất là sợ đó nha!” Nói xong không đợi phản ứng của Bạch Như Tuyết, đã nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nha hoàn đi rồi, Bạch Như Tuyết liền lâm vào trầm tư, nàng nghĩ: “Ta đây là làm sao vậy? Vì cái gì lại vui vẻ như thế? Chẳng lẽ ta thật sự thích Vô Danh kia sao? Kỳ thực y cũng không tệ, võ công cao như vậy, ngay cả cha cũng đánh không lại. Ánh mắt của y cũng thật sáng a...”

Đang khi nàng vui vẻ, trên mặt như nở hoa, thì tiểu nha hoàn kia đã trở lại, vừa thấy liền nói: “Tiểu thư làm sao vậy? Vui vẻ như vậy a! Có phải hay không Vô Danh thiếu gia kia...”

Bạch Như Tuyết vội ngắt lời, nói: “Đã bảo em đừng nói nữa mà! Em còn dám nói!” Bộ dáng nàng như muốn khóa miệng nha hoàn kia lại. Tiểu nha hoàn vội chạy ra ngoài, nói: “Tiểu thư mau tắm rửa đi!”

Bạch Như Tuyết cũng vui vẻ đi thanh tẩy cơ thể.

Đây là một đêm kỳ lạ, Vô Danh, Bạch Như Tuyết, Tư Kỳ đều mất ngủ, đều mang tâm sự của mình.

Kỳ thực trong Bạch Vân Bảo còn có hai người cũng không ngủ được: Bạch Thiểu Thắng và Bạch Như Vân.

Bạch Thiểu Thắng vốn buổi chiều nghe được thám tử thông báo cao thủ các phái đang tới, trong lòng thập phần cao hứng. Nhưng lúc ăn cơm, lão thấy

ánh mắt nữ nhi yêu quý của mình nhìn Vô Danh đã xảy ra biến hóa, trong đó đã chứa chan tình ý, lão không khỏi ca thán: “Tuyệt nhi a! Chỉ mong không phải như cha đang nghĩ, bằng không cha tất không che chở con được! Vô Danh chính là đệ tử của ma quân Vạn tà thực quân, là công địch của toàn bộ võ lâm, mọi người đều muốn tru diệt a! ”Nhưng lão càng nghĩ càng thấy không ổn, cảm thấy lòng thêm bất an, vì thế liền đi tìm Gia Cát Thắng.

Vừa thấy Gia Cát Thắng lão đã nói: “Gia Cát lão đệ, ta không biết liệu chúng ta làm như vậy có phải là sai hay không nữa?”

“Bảo chủ nói sao?”

“Hôm nay đệ có chú ý hay không, Tuyệt nhi cười rất vui vẻ, con lớn như vậy, ta còn chưa từng thấy con cười nhiều như thế, hơn nữa ánh mắt nó nhìn Vô Danh quả thực...”

“Chắc không đâu, bảo chủ! Tiểu thư tuổi còn nhỏ, căn bản là không hiểu được cái gì là tình, cái gì là ái. Hiện tại chỉ là do võ công của Vô Danh làm nằng chấn kinh mà thôi. Chỉ cần chúng ta sau này đưa nàng ra khỏi nhà vài năm, tự nhiên sẽ quên hết tất cả thôi! Dù sao thì ngày mai cao thủ các phái cũng sẽ tới đây, chúng ta phóng lao đánh phải theo lao vậy! ”(**)

“Quên đi! Không nghĩ nữa! Đi, chúng ta đi uống một chén! ”Hai người liền đi đến tiểu đình, đối ẩm trong ánh trăng miền man.

Bạch Như Vân vào buổi trưa nghe phụ thân nói với mình ngày mai sẽ chính thức tiến hành trừ khử Vô Danh, trong lòng hưng phấn khó nói thành lời. Tuy rằng Vô Danh nửa năm qua luôn chỉ giáo võ công cho mình, nhưng hai người cũng không chính thức có danh phận thầy trò, hơn nữa lúc trước Vô Danh từng làm cho “Vô tình công tử” phải chịu nhục nhã trước chốn đông người! Chỉ cần Vô Danh còn sống một ngày, thì y Bạch Như Vân làm sao có thể đánh bại hắn được đây? Lại nghĩ đến ngày sau chính mình có thể lần nữa ngẩng đầu ưỡn ngực làm người, hơn nữa bằng chính võ công của Vô Danh, sau này “Vô lâm tứ công tử” sẽ biến thành “Nhất công tử” rồi! Bạch Vân Bảo đương nhiên tương lai nhất định phát triển rất hùng mạnh a...

Y càng nghĩ càng vui vẻ, rốt cục nhìn không được cười thành tiếng, lúc này mới thấy mình thất thố, nhìn lại thấy bốn bề vắng lặng, mới yên lòng. Nhưng y thật sự rất vui, ở trên giường lăn qua lộn lại, như thế nào cũng không ngủ yên được.

Chú thích:

(*) Âm mưu tiền tịch : đêm trước ngày thực hiện âm mưu

(**) Nguyên văn: “Kỳ hồ nan hạ” : ở thế leo lưng cọp

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 14: Kinh Thiên Âm Mưu

Buổi sáng hôm sau, Vô Danh khi thức dậy liền muốn ra ngoài hít thở khí trời. Vừa bước xuống giường, liếc mắt một cái thấy Tư Kỳ đang nằm ngủ trên bàn, đầu hướng về phía giường ngủ của Vô Danh. Trên mặt nàng còn đang lộ vẻ tươi cười. Ánh dương quang buổi sáng ôn nhu chiếu trên lưng nàng, như sự ấm áp của mùa xuân xua đi chút giá lạnh mùa đông cho nàng nhà hoàn tội nghiệp này.

Vô Danh thấy vậy, trong lòng liền nghĩ: “Tiểu nha đầu này lại đang mơ cái mộng đẹp gì đây! ”, liền lấy tám chân của mình rồi bước tới bên nàng, nhẹ nhàng phủ lên người nàng.

Tư Kỳ vốn đang mơ thấy cuộc sống khoái hoạt của mình cùng Vô Danh, đột nhiên cảm thấy trên lưng có chút ấm áp. Nàng giật mình tỉnh lại, liếc mắt một cái đã không thấy Vô Danh trên giường nữa. Nàng trong lòng cả kinh, vội đứng dậy định đi tìm Vô Danh thì tám chân găm trên lưng bị tuột xuống mặt đất. Tư Kỳ vừa thấy, trong lòng liền ngọt ngào sung sướng, vui vẻ cực kỳ.

Buổi sáng hôm nay trời đẹp, Vô Danh trần trọc cả đêm, thật sự rất muốn sớm được nhìn thấy Bạch Như Tuyết. Nhưng Bạch Như Tuyết mới sáng sớm đã bị Bạch Thiếu Thắng kéo đi, không biết nói gì mà sau khi nàng trở về liền lập tức đóng cửa phòng lại, ai kêu cũng không mở cửa. Vô Danh cũng đến gọi nàng vài lần nhưng Bạch Như Tuyết đều lẩn tránh không gặp, hắn đành bất đắc dĩ quay trở về.

Kỳ thực Bạch Như Tuyết cũng là trắng đêm không ngủ, trời vừa sáng, nàng đã muốn tìm Vô Danh. Nhưng bỗng một nha hoàn đến nói với nàng: “tiểu thư, lão gia sớm đã chờ cô ở thư phòng! ”

“Ừ” một tiếng, nàng liền đi về phía thư phòng. Chỉ thấy phụ thân ngồi trên ghế trong góc thư phòng, sắc mặt ưu sầu, vừa thấy nàng tiến vào, vội nói: “Tuyệt nhi, mau ngồi xuống đây, cha có chút chuyện muốn nói với con! ”

Thấy khuôn mặt của phụ thân, Bạch Như Tuyết trong lòng đã ần ần cảm thấy có chút không ổn, nhưng lại không biết là như thế nào, nên nàng cũng đành

ngồi xuống.

Bạch Thiểu Thắng có chút lo lắng nói: “Hài tử, chắc con cũng biết cho tới nay cha là người hiểu rõ con nhất. Hiện tại cha muốn biết con và Vô Danh...” Rất nhiều lời lão muốn nói tiếp, nhưng lại không biết nói như thế nào.

Bạch Thiểu Thắng do dự một chút, cuối cùng cắn răng nói: “Cha chính là muốn biết con cảm thấy Vô Danh như thế nào?”

Bạch Như Tuyết ngây người ra một lúc, không biết phụ thân vì cái gì lại hỏi như vậy, kinh ngạc đáp: “Vô Danh thiếu hiệp tuy rằng còn trẻ nhưng võ công cao cường...”

Thấy nữ nhi không có hoàn toàn hiểu được ý tứ của mình, Bạch Thiểu Thắng có chút sốt ruột nói: “Không, ý cha là con có biết Vô Danh rất thích con không?”

“Sao lại như thế? Chúng con đều còn nhỏ mà...” Bạch Như Tuyết trong lòng bồn chồn liền đứng dậy, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

“Vậy là tốt rồi! Con có biết vì sao lúc trước cha lại bắt con phải bồi tiếp hần không? Đó là vì để chế trụ hần. Bởi vì ta nhìn thấy hần thực sự rất thích con, chỉ cần ta nói ra hần nhất định sẽ ở lại đây. Mà ta làm điều này hết thảy đều là để trừ hại cho võ lâm. Có lẽ con không biết Vô Danh là đệ tử của “Vạn tà thực quân”, một đại ma đầu hai ba mươi năm về trước. Năm đó Vạn tà lão ma đã giết chết hơn một ngàn đệ tử của phái Thiếu Lâm và Võ Đang, sau cùng hần lại đánh giết lên đến Quan Sơn mới bị “Cửu tinh long vương” Lãnh Thiên Lam đánh bại, từ đó biến mất trong chốn giang hồ. Mà hiện tại Vô Danh đệ tử của hần xuất hiện, tất sẽ khôi phục một trận phong ba ngất trời. Ta cùng các chưong môn đã thương lượng kỹ, hôm nay sẽ tiêu diệt Vô danh, vì võ lâm trừ hại!”

Bạch Thiểu Thắng đem sự tình kể hết một hơi, không có chú ý đến sắc mặt nữ nhi của mình đã trở nên tái nhợt.

Bạch Như Tuyết nghe phụ thân nói xong, thâm tâm nằng sợ đến ngây người, trong lòng nằng rất muốn nói: “Vô Danh sẽ không giết người vô tội một cách tùy tiện đâu!”, nhưng rốt cục cũng không mở miệng được.

Bạch Thiểu Thắng thấy nữ nhi không có biểu lộ tình ý gì với Vô Danh, trong lòng đã định, nói tiếp: “Chạng vạng hôm nay, cao thủ các phái sẽ tề tựu tại nhà ta, đến lúc đó cùng nhau động thủ trừ khử Vô Danh. Hôm nay uy khuất con thêm một ngày, tái bồi tiểu tử kia. đến lúc ăn cơm chiều chúng ta sẽ ra tay!”

Bạch Như Tuyết cố nén nước mắt vào trái tim, cái loại tư vị trong lòng nằng lúc này không biết nên diễn tả như thế nào. Nghe phụ thân nói xong, nằng rốt cục nuốt nước mắt nói: “Hết thảy nghe theo phụ thân an bài! Con phải về đây!” Nói xong quay người chạy về phòng của mình.

Bạch Thiểu Thắng rất đắc ý với kế hoạch của mình, không hề chú ý đến lệ quang trong mắt của nữ nhi. Khi nằng đi rồi, mới đắc ý cười, nghĩ thầm: “Vô Danh ơi Vô Danh, hôm nay rốt cục ta cũng có thể rửa sạch si nhục rồi!”

Bạch Như Tuyết một hơi chạy về phòng, đuổi bọn nha hoàn ra ngoài hết, sau đó mới khóa chặt cửa phòng lại, gục đầu lên bàn, nước mắt cuối cùng không kiềm được nữa, ào ạt tuôn ra.

Vô Danh thấy Bạch Như Tuyết không muốn gặp mình, đành chán nản quay trở về phòng ngủ. Tư Kỳ thấy Vô Danh sớm như vậy đã quay trở lại, thập phần kinh ngạc, hỏi: “Vô Danh thiếu gia, sao người không đi tìm tiểu thư?”

Vô Danh thờ dãi, nói: “Tuyệt nhi không biết làm sao mà lại tránh ở trong phòng, ai gọi cũng không ra!”

“A!” Tư Kỳ nhẹ giọng đáp, thấy vẻ mặt lo lắng của Vô Danh. vội nói: “Không sao đâu! Tiểu thư trước kia cũng thường như thế! Qua một hai ngày là hết thôi!”

Vô Danh cười khỏ, nói: “Mong là vậy! À đúng rồi, nằng học võ công cũng đã lâu, hay hôm nay để ta làm sư phó, khảo nghiệm võ công của nằng một chút a!”

Tư Kỳ vui sướng vô cùng, kỳ thực trong lòng nghĩ rằng chỉ cần mỗi ngày có thể ở bên Vô Danh thôi là nằng đã mãn nguyện lắm rồi. Kể từ khi chào đời thì đây là ngày mà nằng cảm thấy hạnh phúc nhất, bởi hôm nay Vô Danh thuộc về nằng.

Hai người liền luyện tập suốt cả buổi sáng, Vô Danh giúp Tư Kỳ nhận ra rất nhiều khuyết điểm trong võ công của mình, giúp công phu của nằng nâng cao thêm một bước. Đến buổi chiều, Vô Danh liền đi tìm Bạch Như Tuyết một lần nữa nhưng kết quả vẫn là giống như cũ. Hần đành bất đắc dĩ quay trở về.

Hần nói với Tư Kỳ: “Đội nãi ở trong phòng cũng chẳng được gì, đi, ta mang nằng ra ngoài đi chơi một chút!”

“Được!” Tư Kỳ càng vui vẻ, liền theo Vô Danh ra ngoài, trên mặt nằng nở nụ cười tươi như hoa.

Đến lúc chạng vạng, vốn bầu trời đang quang đãng bỗng dưng biến sắc, từng đám mây đen bay đến, trong phút chốc cả không trung đã ngập tràn một màu đen kịt. Không lâu sau, tiếng sấm rền vang, mưa ào ạt trút xuống. Ông trời giống như rơi lệ tiếc thương cho vận mệnh mà Vô Danh sắp phải đối mặt.

Vô Danh nhìn biến hóa của thời tiết, mắng: “Thời tiết này thật quý quái, rõ ràng là trời đang nắng, như thế nào chỉ trong phút chốc mà lại biến thành như vậy?”

Tư Kỳ nói: “Lão thiên rất là công bằng, nhất định là sắp có đại họa gì phát sinh đây!”

“A, thật như thế sao?” Vô Danh bán tính bán nghi nói.

Cuối cùng Bạch Thiểu Thắng cũng phải tới một nha hoàn nói với Vô Danh: “Vô Danh thiếu gia, bảo chủ đang ở chính sảnh đợi người về dùng cơm!”

Tư Kỳ giúp Vô Danh chỉnh trang lại y phục một chút, sau đó Vô Danh liền theo nha hoàn quay về chính sảnh.

Đáng tiếc hắn còn không biết ông trời đã nhắc nhở hắn về vận mệnh không thể tránh khỏi đang buông xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Cử Đại Chương Môn

Vốn Vô Danh thấy Bạch Thiểu Thắng chuẩn bị tiệc rượu ở chính sảnh thì cũng có chút ngạc nhiên, nhưng hắn nghĩ có lẽ hôm nay lại có đại nhân vật nào đó tới đây, cho nên cũng không để ý nữa.

Tuy nhiên khi hắn vừa mới bước vào chính sảnh thì phát giác tình thế có chút không đúng. Bình thường khi ăn cơm đều có hạ nhân bồi tiếp, nhưng hôm nay ngoài người hầu ra còn có thêm rất nhiều người lạ trên tay đều cầm binh khí, bọn họ đã sớm ngồi kín vài bàn.

Hơn nữa hắn còn cảm giác được bốn phía chính sảnh còn có một vài cao thủ ẩn tàng, khí tức của những người này so với tráng đinh trong bảo đều hùng hậu hơn rất nhiều, thậm chí ngay cả Bạch Thiểu Thắng cũng không hơn họ được.

Vô Danh không thèm quan tâm, chỉ đi tới chỗ ngồi của mình. Hắn thấy Bạch Như Tuyết cũng xuất hiện, nhưng trên mặt thần sắc bí ẩn, hai mắt sưng đỏ, khiến hắn không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Hắn thuận miệng hỏi: "Bảo chủ, chẳng hay hôm nay có đại nhân vật nào tới vậy?"

Bạch Thiểu Thắng biến sắc, lão không khỏi bội phục cảm giác của Vô Danh, nhưng nghĩ đến sự tình đã tới nước này, có thể nói là không thể có sơ hở, vì thế nói với Vô Danh: "Đầu có! Đầu có! Kỳ thực hôm nay là vì thiếu hiệp mà thiết yến!"

"A! Thế là thế nào?" Vô Danh khó hiểu hỏi.

"Trong giang hồ đồn rằng thiếu hiệp là đệ tử của Vạn Tà Thực Quân!" Bạch Thiểu Thắng cười.

"À, thì ra là vậy! Ẩn núp ở bốn phía đều là những cao thủ vì ta mà đến sao?" Hắn vốn đã nghe qua tin tức các đại môn phái đang truy tìm hắn vì cái danh hiệu "đệ tử" của Vạn Tà Thực Quân.

Bạch Thiểu Thắng cả kinh, nói: "Đừng vậy!"

"Tốt lắm! Các vị, hiện tại bên ngoài trời đang mưa, các người ẩn núp như vậy không sợ bị ướt sao?" Vô Danh lớn tiếng nói.

"Khá lắm Vô Danh! Quả nhiên không hổ là đệ tử của Vạn Tà Thực Quân! Các vị chương môn, các người mau vào đi! Miễn cho Vô Danh thiếu hiệp cảm thấy chúng ta tiếp đãi không chu đáo!" Bạch Thiểu Thắng tự tin nói.

Chỉ thấy bóng người chột lóe, bốn phía xung quanh Vô Danh xuất hiện chín lão nhân, tăng đạo tục ni đều đủ cả, vây lấy Vô Danh.

Vô Danh vừa thấy, nhãn tình sáng lên, nói với Bạch Thiểu Thắng: "Xem tư thế những người này, tất lai lịch không nhỏ, thỉnh bảo chủ giới thiệu một chút!"

Bạch Thiểu Thắng thấy Vô Danh vững vàng như thế, cũng không khỏi bội phục định lực của hắn, lập tức cười nói: "Tốt!".

Lão chỉ vào một vị hòa thượng mặt cười như Phật Di Lặc nói: "Đây là thiếu lâm Không Kiến phương trượng!"

Lại chỉ vào một lão già tóc bạc bay phất phơ nói: "Đây là Võ Đang Lăng Hư chương môn!"

Lão nhất nhất giới thiệu hết, tổng cộng còn có bảy vị nữa, phân biệt là: văn sĩ gầy gò mặt chữ điền chính là Hoa Sơn chương môn Yến Phong; lão già tóc dài, mặt tăng phục nhưng không phải hòa thượng là Không Động chương môn Diệp Bất Văn; còn lão già khắt cá là Cái Bang chương môn Khâu Bất Đảo; nữ ni cô là Nga My chương môn Bách Văn sư thái; người mặc áo lam là Thanh Thành chương môn Khâu Huyền Cơ; hắc y nhân thần sắc lãnh đạm là Thiên Sơn chương môn Lưu Y Nông; còn lão già mặc áo lam, tuy già nhưng không mất nét anh tuấn là Tiêu Dao chương môn Lý Tiêu Dao.

"Chín vị này đều là nhân vật rất quan trọng của thiên hạ hiện nay, không nghĩ hôm nay lại vì thiếu hiệp mà tề tựu tại bản bảo, bản bảo chủ thật sự tam sinh hữu hạnh! "Bạch Thiệu Thắng cười nói.

Chín vị chương môn không khỏi đỏ mặt, nghĩ mình tuổi cao, thân đã sắp xuống mồ mà còn phải vây công một thiếu niên mới mười hai mười ba tuổi. Việc này nếu truyền ra giang hồ thì mặt già của họ không biết phải giấu ở đâu a? Nhưng quả thật Vạn Tà Thực Quân cấp cho họ một nỗi sợ hãi quá lớn, cho nên không thể không mạo hiểm như vậy.

Vô Danh lạnh nhạt cười, kỳ thực lúc đầu hắn cũng rất kinh ngạc, nhưng nhận thấy hôm nay chính mình khó mà toàn thân rời khỏi Bạch Vân Bảo, trong lòng liền thấy thanh thản. Hắn nói: "Chín vị chương môn, cửu ngưỡng đã lâu! "

Cửu đại chương môn đều hướng Vô Danh thi lễ, Không Kiến phương trượng nói: "Thí chủ chỉ cần nói ra nơi hạ lạc của Vạn Tà Thực Quân, chúng ta liền bỏ qua cho thí chủ! "

"Đầu tiên, ta phải thanh minh một chút, ta không phải là đồ đệ của Vạn Tà Thực Quân! "

"Sao? Vậy chiêu "Tà lâm thiên hạ" của tiểu thí chủ là học của ai? "Lăng Hư thượng nhân hỏi.

"Chuyện này ta không nhất thiết phải nói cho các người! "

"Đừng cùng hắn dong dài! Tiểu tử này chưa thấy quan tài là chưa đổ lệ! "Thiên Sơn chương môn Lưu Y Nông cả giận nói.

Vô Danh khước miệng khẽ nhếch, từ chối cho ý kiến.

Bạch Thiệu Thắng lúc này nói: "Các vị chương môn, dù sao tiểu tử này hôm nay có chạy đằng trời cũng không thoát, trước tiên cứ để cho hắn ăn xong bữa cơm cuối cùng đi! "

Vô Danh thấy Bạch Thiệu Thắng vốn đối đãi với mình thân thiết cũng trở nên như vậy, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng, nói: "Tốt! Ta on bảo chủ! "Nói xong nhìn về hướng Bạch Như Tuyết, thấy thần sắc trên mặt nàng tuy rằng thập phần bi thương, nhưng cũng không tỏ ý ngăn cản, thâm tâm liền đau xót. Vội xoay người nói với Tư Kỳ: "Có thể qua hôm nay ta sẽ không được ăn cơm nữa, đến đây, nàng cũng ngồi xuống đây, uống cùng ta mấy chén! "Thuận tay đem Tư Kỳ kéo lại bên mình.

Tư Kỳ vốn nghe Bạch Thiệu Thắng nói, trong lòng liền vô cùng lo lắng cho Vô Danh. Lại nhìn thấy cửu đại chương môn đồng thời hiện thân, nàng biết rõ hôm nay Vô Danh sẽ mất mạng không thể nghi ngờ, nên chỉ có thể nén nước mắt sắp tuôn rơi. Lại thấy Vô Danh mời mình cùng uống rượu, mà tiểu thư cũng không có phản ứng gì, nàng liền ngồi xuống, trong lòng càng thêm thương tâm.

Vô Danh rót cho mình một chén rượu, giọng lên nói với Bạch Thiệu Thắng: "Cảm ơn bảo chủ đã chiếu cố trong khoảng thời gian vừa qua! "Hắn không thêm đề ý đến điệu bộ của Bạch Thiệu Thắng, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Lại rót một chén rượu, nói với Bạch Như Tuyết: "Chén này tạ ơn tiểu thư đã bồi tiếp trong thời gian qua! "

Bạch Như Tuyết trong lòng đau đớn nhưng chỉ có mình mình biết, lúc này nghe Vô Danh nói vậy, rốt cục nhìn không được, đứng dậy chạy như bay về phía phòng mình.

Vô Danh sừng sốt, lại rót chén rượu, nói với Tư Kỳ: "Tư Kỳ, cảm ơn nàng giai đoạn vừa qua đã chăm lo cho chuyện ăn uống cũng như sinh hoạt của ta! "

Tư Kỳ nước mắt lưng tròng, cùng Vô Danh uống một chén.

Vô Danh lại liên tục tự châm tự uống, gấp một miếng thịt ăn, dùng tay áo lau miệng rồi đứng lên nói với mọi người: "Phiền mọi người đợi lâu! Nào, bây giờ chúng ta giải quyết hết mọi ân oán đi! "Lại ôn nhu nói với Tư Kỳ: "Nàng tìm một nơi an toàn trốn đi! "

Nói xong hắn rút ra bảo bối yêu quý như sinh mạng của mình là "Ngư Long kiếm" ra, ngạo nghễ nói với Bạch Thiệu Thắng và cửu đại chương môn: "Các người muốn lên từng người hay tất cả cùng lên! "

Bạch Thiệu Thắng cùng cửu đại chương môn còn chưa kịp lên tiếng, một thanh âm đã vang lên: "Đối phó tiểu tử chưa dứt sữa như ngươi còn phải cần đến bảo chủ cùng cửu đại chương môn sao? ". Chỉ thấy một hắc y nhân xấu xí khoảng bốn mươi tuổi đứng dậy, y là "Ngô câu kiếm" Ngô Chiến, tiếc thay y không biết Vô Danh ngay cả bảo chủ của y cũng có thể đánh bại.

Vô Danh khinh thường nhìn một cái, nói: "Tốt! Ngươi muốn chịu chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi! "

Thanh kiếm vừa vung lên, chợt nghe một tiếng hét thảm, Ngô Chiến đã ngã lăn ra trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Thân Hãm Linh Ngũ(*)

Thấy đã có người chết, Bạch Thiều Thắng liền giận dữ hô: “Các vị chưong môn! Đối với loại tà ma ngoại đạo này thì cần gì quy củ? Mọi người cùng nhau bắt lấy hần!”

Cửu đại chưong môn đồng thời cùng thi triển tuyệt học đánh về phía Vô Danh. Vô Danh ý vào bảo kiếm sắc bén, một kiếm liền chặt đứt trường kiếm của Yến Phong và Bách Vắn sư thái, nhưng lại bị Thiên Sơn chưong môn Lưu Y Nông thừa cơ đánh lên lưng một chưong. Trong miệng hần liền phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy cửu đại chưong môn cũng không dám xuất thủ nữa, hần liền dùng tay áo nhẹ nhàng lau đi máu tươi trên khoeo miệng, hung hăng trừng ánh mắt phẫn nộ về phía bọn họ và Bạch Thiều Thắng.

Bạch Thiều Thắng thấy Vô Danh bị cửu đại chưong môn liên công mà còn có thể bẻ gãy kiếm của Yến Phong và Bách Vắn, trong lòng cũng kinh ngạc không thôi, lại càng thêm nản ý với kẻ sách của mình. Lão nói: “Các vị chưong môn, mau nhanh lên! Đối phó thẳng nhai con như vậy, hà tất cho nó có cơ hội!”

Hần vừa nói dứt, chín vị chưong môn đều nhìn nhau, đồng thời hướng Vô Danh đánh tới. Nhất thời phong vân biến sắc, đánh tới thiên địa hân ám.

Vô Danh dù sao cũng tuổi nhỏ, nội lực căn cơ không bằng các vị chưong môn. Hơn nữa ngày chiêu đầu đã bị thương, càng đánh càng khó chống đỡ, cuối cùng chỉ còn có thể phòng ngự được mà không có lực hoàn thủ.

Các vị chưong môn cũng càng đánh càng kinh hãi, bọn họ phát giác võ công Vô Danh rất phức tạp, cơ hồ chính là tuyệt học các môn phái của mình. Vì thế họ càng quyết tâm trừ khử Vô Danh. Tất cả cùng nhau đem tuyệt kỹ toàn lực thi triển!

Vô Danh vốn cũng đã chống đỡ hết nổi, lúc này tình thế càng thêm nguy ngập, rốt cục hần hét lớn một tiếng: “Tà lâm thiên hạ!” Trường kiếm huyền khởi vạn đạo quang mang, toàn lực hướng Lưu Y Nông bổ tới.

Lưu Y Nông phóng người lên muốn né tránh, nhưng một kiếm này quá nhanh, vẫn là y chậm một chút, nháy mắt cánh tay trái đã ly khai khỏi thân thể của mình. Y không khỏi kêu thảm một tiếng.

Nhưng Vô Danh cũng bị Diệp Bất Vắn sử một chiêu “Bách bộ thần quyền” đánh cho bay ra mấy trượng xa, máu tươi càng không ngừng tuôn ra từ miệng hần. Hần liền muốn đứng dậy, nhưng đáng tiếc thương thế quá nặng, cố gắng mấy lần vẫn không đứng dậy nổi.

Lưu Y Nông điểm huyết cầm máu cho cánh tay trái, sau đó bay tới bên cạnh Vô Danh, vung tay phải lên định đánh xuống một chưong. Vô Danh mà trúng phải chưong này, cho dù có mười mạng chắc cũng sẽ không còn!

Đang lúc khẩn yếu quan đầu, Bạch Thiều Thắng quát: “Lưu chưong môn chậm đã! Hần chẳng qua là một tiểu hài tử thôi mà!”

Kỳ thực lão thấy Vô Danh dưới tình huống chiến tử như vậy nhưng còn có thể lấy một chiêu “Tà lâm thiên hạ” làm Lưu Y Nông bị thương nặng, hơn nữa chiêu này Vô Danh chưa từng truyền dạy cho nhi tử của mình. Lão đã sớm nghe qua năm đó “Vạn Tà Thực Quân” võ công thiên hạ vô địch, nếu khiến cho Vô Danh phải chết lúc này, chẳng phải mất công đã trắng sao? Vì vậy lão liền ngăn cản ý định hạ sát của Lưu Y Nông.

Lưu Y Nông bị nói vậy liền đỏ mặt lên, vội phi thân bay ngược lại bên các vị chưong môn. Y nói: “Chúng ta phải xử trí hần như thế nào đây?”

Các vị chưong môn lâm vào trầm tư, giết không được, không giết cũng không xong, lưu lại thì hậu hoạn vô cùng, không lẽ bọn họ đến đây một chuyến lại uổng phí?

Đột nhiên Gia Cát Thắng cười nói: “Các vị chưong môn, cần gì phải lo lắng? Ta có biện pháp làm cho hần vừa không thể nguy hại giang hồ, lại không làm hao tổn thanh danh của các vị chưong môn!”

“A, Gia Cát thí chủ mau mau nói!” Trên mặt các chưong môn liền tỏa ánh dương quang.

Gia Cát Thắng thân nhiên nói: “Hần làm ác tại giang hồ, chỉ cần đơn giản phế bỏ võ công của hần, hần sẽ không thể làm ác được nữa!”

“Gia Cát lão đệ nói rất đúng, nhưng vạn nhất hần gọi Vạn Tà Thực Quân đến, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Nghĩ đến “Vạn Tà Thực Quân”, Cái Bang bang chủ Khâu Bất Đào không rét mà run.

Gia Cát Thắng mỉm cười nói: “Chúng ta có thể nhốt hần, làm cho hần không có biện pháp gặp được Vạn Tà Thực Quân!”

Nghĩ đến cảnh “Vạn Tà Thực Quân” chém giết tới cửa, máu chảy thành sông, các đại chưong môn trong lòng còn sợ hãi, vội hỏi: “Vậy giam cầm hần ở đâu bây giờ?” Bọn họ cũng không dám phiêu lưu.

Gia Cát Thắng đã định liệu trước, đáp: “Thiết nghĩ Bạch Vân Bảo chúng ta ở trong chốn giang hồ cũng có chút danh, hơn nữa địa thế thập phần hiểm yếu. nếu nhốt hấn tại đây, các vị chưởng môn có thể yên tâm a!”

Cửu đại chưởng môn đều gật gù gật đầu, bọn họ cũng chẳng muốn rước lấy đống phiền phức này, dù sao thâm tâm vẫn thập phần e sợ “Vạn Tà Thực Quân”, nhưng họ không hề biết tính toán trong lòng Bạch Thiểu Thắng và Gia Cát Thắng...

Thế là cửu đại chưởng môn và Bạch Thiểu Thắng đạt thành một hiệp nghị, hủy bỏ võ công của Vô Danh, hơn nữa giam cầm hấn cả đời ở Bạch Vân Bảo.

Đáng thương cho Vô Danh niên kỷ còn nhỏ như vậy, lại phải đeo trên lưng tội danh lớn dường đó. Một thân võ công theo dòng nước trôi đi, còn bị mất tự do suốt kiếp, chẳng lẽ trên đời thật sự không có thiên lý hay sao?

Thật lâu sau, Vô Danh bị một trận đau đớn đến tê tâm liệt phế làm cho tỉnh lại. Hấn chỉ thấy chính mình toàn thân lẫn quần áo đều bị máu tươi nhuộm đỏ, hai bên xương tỳ bà(**) đều bị một sợi dây thừng đen thật nhỏ xuyên qua, thông tới vách tường, khóa chặt hấn lại. Hấn thử vận khí, phát hiện đan điền ần ần sinh đau, không hề có một tia chân khí, hấn không khỏi rung mình, biết chính mình một thân võ công đã bị phế đi.

Lúc này hấn mới quan sát hoàn cảnh của mình, phát giác mình bị nhốt trong một phòng giam nhỏ chỉ khoảng hai trượng vuông, bốn bề tối tăm, nhìn không thật rõ ràng, chỉ có một cánh cửa đủ cho một người đi qua, lúc này cửa đang bị khóa lại, phía dưới có cái lỗ nhỏ, hấn là dùng để đưa cơm vào.

Hấn phần nộ muốn dùng hai tay kéo đứt sợi dây thừng đen, nhưng đáng tiếc kéo vài lần vẫn không thành công. Hấn mới nhận ra dây thừng này tuy rất mềm dẻo, nhưng thập phần dai dẳng, ngay cả thời điểm hấn còn võ công thì cũng chưa chắc kéo đứt được, huống chi hiện tại võ công đã mất hết?

Hấn liền nghĩ tới thanh “Ngư Long kiếm” của mình, chính là sắc bén vô cùng, nhất định có thể chém đứt nỗi bức bối này, nhưng sờ khắp mọi nơi, mới phát giác không có ở bên cạnh, đã sớm bị người ta đem đi rồi.

Hấn không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài, nước mắt tuôn ra như sông Trường Giang và Hoàng Hà bị vỡ đê, như đại dương cuộn cuộn sóng. Nghĩ đến chính mình về sau đều phải ở đây, hấn không khỏi hận thương thiên không có mắt, cũng như hận Bạch Thiểu Thắng đê tiện vô sỉ, hận Bạch Như Tuyết máu lạnh vô tình. Nghĩ đến Bạch Như Tuyết lâu nay chỉ luôn lừa gạt mình, liên hợp cùng phụ thân nài nỉ dụ dỗ mình, nước mắt càng chảy nhanh hơn.

Lại nhớ lúc còn ở nhà, nếu nghe lời phụ thân, không học cái gì “Vạn Tà Thực Kinh”, hiện tại nhất định còn đang được hưởng thụ tình cảm gia đình ấm áp. Còn nữa, nếu phụ thân có thể tha thứ cho mình, thì chắc mình cũng sẽ không phải lưu lạc giang hồ.

Càng nghĩ càng hận, hấn hận thương thiên bất công, hận Bạch Thiểu Thắng âm hiểm, hận phụ thân lãnh huyết, hận...

Rốt cục hấn nghĩ rằng : ta như bây giờ sống còn có ý nghĩa gì, không bằng chết đi để quên hết!

Thế là hấn...

Chú thích:

(*)Linh ngử : ngục tù

(**)Xương tỳ bà : xương bả vai. Võ học cổ Trung Quốc cho rằng xương tỳ bà là nơi để lưu thông chân khí, nếu xương tỳ bà bị khoét thì không thể tu luyện võ công được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 17: Đồ Cùng Chủ Kiến(*)

Vô Danh bị nỗi đau trong tâm hồn và thể xác tra tấn thống khổ đến không chịu được, vì thế hấn nghĩ tới phương pháp giải thoát : đi tìm chết! Nhưng cho dù hấn cố gắng tìm xung quanh thứ có thể làm cho mình chết, thì đều phát giác mình đã bị sợi dây thừng đen kia chế trụ, căn bản khó có thể nhúc nhích được, vừa động dậy là truyền đến đau nhức tê tâm liệt phế. Hơn nữa bản thân mất máu quá nhiều, hoàn toàn không còn một tia khí lực.

Hấn không khỏi đại nộ, trong lòng cực hận, chính mình ngay cả năng lực để tự tìm đến cái chết cũng không có. Vì thế hấn vừa khóc, vừa nghĩ đến mặt mũi Bạch Thiểu Thắng kia quá vô sỉ, hấn không khỏi chửi ầm lên: “Bạch Thiểu Thắng, tên đê tiện tiểu nhân này! Ta toàn tâm toàn ý chỉ giáo võ công cho nhi tử và nữ nhi của ngươi, thế mà ngươi lại cấu kết cửu đại môn phái đến hãm hại ta! Ngươi đúng là đồ ti bỉ tiểu nhân!”

Mắng một hồi, hần mới cảm thấy được chính mình ngay cả mắng chửi cũng không còn sức nữa, trong lòng càng phần nộ hơn.

Tuy rằng môi đã muốn mấp máy không nổi, nhưng cổ phần nộ và oán khí kia vẫn luôn duy trì trong lòng. Thế là hần lại mắng!

Ngay khi hần cảm thấy miệng khô lưỡi khô, đang nghĩ mình cuối cùng cũng được chết, trong lòng có vài phần vui sướng, thì cánh cửa sắt bị mở ra.

Bạch Như Vân bước vào, ánh sáng từ ngoài cửa chiếu tới, lại thấy Bạch Thiều Thắng và Gia Cát Thắng đứng sòng vai ở bên ngoài, mặt đầy tươi cười.

Bạch Như Vân khinh thường nhìn Vô Danh một cái, cuồng tiếu nói: “Không thể tưởng được danh chấn giang hồ Vô Danh thiếu hiệp hôm nay lại đến nông nổi này! Ha ha ha ha! Cái bảo kiếm này của ngươi thật sự rất sắc bén a! Xứng đáng làm phương tiện để sau này ta hành đạo giang hồ! Ha ha! ”

Vô Danh thấy Bạch Như Vân đang cầm trong tay thanh bảo kiếm của mình, lòng càng tăng thêm thịnh nộ, hận ý trong mắt càng dày đặc. Không biết hần lấy đâu ra khí lực, dùng đầu toàn lực đánh về phía Bạch Như Vân một cái!

Bạch Như Vân thấy Vô Danh đánh tới liền cả kinh, định rút bảo kiếm ra chém Vô Danh một nhát. Nhưng Bạch Thiều Thắng đã nhìn thấu ý đồ của Vô Danh, quát to một tiếng: “Không được! ”, phi thân một cái đem nhĩ tử mình lôi ra cửa lao.

Vô Danh vốn định chọc giận Bạch Như Vân để y giết mình, giải thoát cho bản thân, nhưng đáng tiếc là...

Hần toàn lực vurun về phía trước một bước, bỗng nhiên bị ngã sấp xuống mặt đất. Hần phát hiện sợi dây thừng xuyên qua xương tỳ bà của hần, thông tới phía sau vách tường đã hạn chế hành động của mình.

Kỳ thực Gia Cát Thắng lúc giam giữ Vô Danh đã nghĩ đến việc Vô Danh còn nhỏ tuổi, gặp phải đại nạn thế này, có thể tự tìm tới cái chết, vì thế y đã sớm ở lao ngục này bố trí hết thảy.

Lúc này Gia Cát Thắng vội nói: “Vô Danh thiếu hiệp, con kiến còn muốn được sống, thiếu hiệp cần gì phải làm thế?”

Vô Danh cả giận nói: “Ngươi đừng có giả mù sa mưa nữa! ”

“Ha ha, thiếu hiệp! Chúng ta chỉ là nghĩ tới thiếu hiệp tuổi nhỏ, không đành lòng sát hại, cho nên mới lưu lại tính mạng của thiếu hiệp! Chẳng lẽ thiếu hiệp ngược lại không quý trọng chính mình sao?”

Vô Danh ngẩn người, nói: “Ngươi thật tốt như vậy sao?”

“Ha ha, đương nhiên! Và lại chúng ta chỉ là sợ thiếu hiệp gọi sư phụ Vạn tà thực quân đến đây, nên mới quản chế thiếu hiệp! ”

Vô Danh vốn thông minh vô cùng, chỉ có điều tuổi nhỏ nên lịch duyệt còn thấp. Nhưng trải qua đại biến lần này, rất nhiều vấn đề hần cũng bắt đầu nghĩ đến. Trực giác nói cho hần biết đối phương sẽ không đơn giản như vậy, tất phải có yêu cầu gì đây, nên liền nói: “Thật sự chỉ có như vậy thôi sao?”

Gia Cát Thắng thấy vô Danh chớp chớp mắt, y cũng hiểu được Vô Danh có thể đã đoán ra ý đồ của mình, vì thế nói: “Thiếu hiệp là một người thông minh! Chúng ta chỉ cần thiếu hiệp làm một chuyện rất nhỏ : hy vọng thiếu hiệp đem võ công trong Vạn tà thực kinh viết ra, chẳng những chúng ta không làm khó dễ thiếu hiệp, mà còn có thể thả người đi nữa! ”

Vô Danh gạt mình vờ lẽ, cười to một tiếng, nói: “Ta nói rồi, ta không phải đệ tử của Vạn tà thực quân! Ngươi cho rằng ta có thể viết được sao?”

“Thiếu hiệp như vậy là không khôn ngoan rồi! ”Gia Cát Thắng nói xong nháy mắt với Bạch Như Vân một cái. Bạch Như Vân cười âm hiểm, bước vào trong lao, liền tặng cho Vô Danh một trận quyền đấm cước đá. Vô Danh vốn đã suy yếu, trải qua trận đòn này, hần liền hôn mê bất tỉnh.

Nhưng bất chợt bị dội nước lạnh vào người, hần tỉnh lại, toàn thân không có chỗ nào là không đau. Hần dùng ánh mắt ngoan độc gắt gao nhìn ba người Bạch Thiều thắng. Nhưng cả ba vờ như không thấy.

Gia Cát Thắng lại nói với Vô Danh: “Nếu một ngày thiếu hiệp còn chưa viết ra, thì chúng ta cách một đoạn thời gian sẽ lại bồi tiếp thiếu hiệp một chút! ”

Vô Danh cả giận nói: “Các ngươi một lũ dê tiện tiểu nhân! Ất sẽ không được chết từ tế! ”

Bạch Thiều Thắng và Gia Cát Thắng nhìn nhau cười, rồi khóa cửa lại thật kỹ, sau đó rời đi. Trước khi đi Bạch Thiều Thắng còn nói: “Thiếu hiệp cứ suy nghĩ kỹ, khi nào muốn thì kêu một tiếng! ”

Thế là chỉ còn một mình Vô Danh còn lại trong căn phòng giam tăm tối. Hần mở miệng mắng không ngừng, khi nào một hần lại thôi, khi có lực hần lại mắng. Cứ như vậy giăng co vài ngày, hần cũng mắng đến chán, không nói được lời nào nữa, trong lòng lại hồi tưởng đến những chuyện ngày xưa.

Giận mình nhất chính là việc không nhìn thấy được bộ mặt thật của Bạch Thiều Thắng, mới dẫn đến tình cảnh hiện nay. Hần muốn chết cũng không được, bất giác nghĩ đến việc trốn thoát, nhưng nhìn đến sợi dây thừng trên vai, hần không khỏi thờ dãi.

Đột nhiên một ngày nọ, khi Vô Danh đang suy nghĩ làm thế nào để thoát thân thì cửa lao lại mở. Bạch Như Tuyết sắc mặt tái nhợt bước vào.

Vô Danh thấy chỉ trong thời gian mấy ngày mà Bạch Như Tuyết như gầy đi rất nhiều, hai mắt càng sưng đỏ hơn nữa. Nhưng hần nghĩ chính vì nàng mà mình mới đến nông nổi này, không khỏi bức tức nói: “Cô còn đến đây làm gì?Hiện tại không phải đã như cô mong muốn hay sao?Mau nói cho tên phụ

thân vô si của cô biết, đừng nắm mơ! Ta chết cũng sẽ không viết! ”

Bạch Như Tuyết vốn là bởi vì trong lòng không yên, lại thêm tâm đầu khổ, mới mang theo Tư Kỳ đến xem Vô Danh thế nào. Thấy thảm trạng của Vô Danh, nàng không đành lòng nhìn nữa, lại nghe Vô Danh mắng to, trong tâm càng thêm khổ sở, liền quay người chạy ra bên ngoài.

Tư Kỳ ở ngoài lao nói: “Vô Danh thiếu gia! Tiểu thư là đặc biệt đến thăm người, vì ngày mai nàng sẽ theo Bắc Hải thần ni đi Bắc Hải rồi! ”

“Đi đi! Đi đi! ” Vô Danh lệ rơi đầy mặt, cười khổ nói.

Tư Kỳ thấy Vô Danh thân thể tàn tạ, liền lập tức từ bên ngoài chạy vào trong phòng, bỏ nhào vào lòng Vô Danh mà khóc lớn không thôi.

Vô Danh lúc này cảm thấy được toàn bộ Bạch Vân bảo chỉ có một mình Tư Kỳ là đối xử tốt với mình. Hiện tại thấy vẻ mặt bi thương của nàng, vội nâng Tư Kỳ dậy, nói: “Đừng khóc! Nàng cũng đi đi! Ta không muốn gặp người của Bạch Vân bảo! ” Nói xong quay đầu đi.

Tư Kỳ bị thương ly khai, cửa lao lại gài gao khóa chặt lại.

Vô Danh ở trong lao chán đến chết, chỉ cảm thấy thiên hạ rộng lớn nhưng lại không có lấy một người tốt, nhưng hiện tại võ công của mình đã bị phế, có muốn chạy cũng không được.

Nghĩ đến võ công, Vô Danh trong lòng chợt động: “Vô công phế đi có thể luyện lại một lần nữa a! ” Thế là hắn lại bắt đầu chậm rãi vận khởi chân khí, nhưng khí lưu trong đan điền phi thường hỗn loạn, căn bản không thể ngưng tụ được, hơn nữa mỗi khi dụng lực một chút thì “thiếu bồn huyết” và “khí hộ huyết” liền đau nhức đến tận phế phủ. Hắn không khởi thờ dài, đã biết cả đời coi như tàn phế, sau này không bao giờ... có thể luyện võ được nữa!

Kỳ thực hắn nào biết lúc mình bị hôn mê, chân khí trong đan điền đã bị Lăng Hư thượng nhân dùng tiên thiên vô cực khí công đánh cho tan nát, võ công đã muốn mất hết. Mà Gia Cát Thắng vì phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn, lại kiên trì dùng dây thừng xuyên thủng xương tỳ bà của hắn. Đây vốn chính là biện pháp chỉ dùng để đối phó với giang dương đại đạo mà thôi!

Chú thích:

(*) Đồ cùng chủ kiến : tạm dịch : những cảnh thấy được trong cơn khốn cùng

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Lao Lý Lao Ngoại(*)

Nhưng Vô Danh không hề nản lòng, bởi hắn biết đây là cơ hội duy nhất của mình. Hắn tiếp tục cố gắng tụ khởi chân khí đang tán loạn trong đan điền. Dù thất bại nhiều lần nhưng hắn vẫn rất kiên trì.

Trải qua không biết bao lâu thời gian, hắn cảm giác được trong đan điền rốt cục ngưng tụ lại được một tia chân khí mỏng manh, hắn không khởi cao hứng trong lòng.

Vốn dĩ với công lực thâm hậu của Lăng Hư thượng nhân, lại thêm tiên thiên vô cực khí công âm nhu của lão, Vô Danh có lẽ cả đời đã không thể khôi phục. Nhưng may mắn chính là do hắn từng xem qua “Vạn Tà Thực Kinh”, cho dù nắm đó hắn không có tu luyện tâm pháp bên trong đó, bởi nội công gia truyền của hắn là “Cửu Long thần công” vốn chỉ dương chỉ dương, cùng với âm nhu chỉ lực trong “Vạn Tà Thực Kinh” có xung đột quá lớn. Bất quá hiện tại toàn bộ võ công của hắn đã bị phế, lại thêm việc tất cả mọi người đều cho rằng hắn là đệ tử của “Vạn Tà Thực Quân”, nên đã tạo cho hắn một cổ oán khí và dục khí cực lớn trong thâm tâm, khiến cho hắn nghĩ dù sao từ nay trở đi cũng không thể trở về “Cửu Long Bảo” được nữa, chỉ bằng cố gắng tu luyện “Vạn Tà Thực Kinh”, chấp nhận cái danh phận “đệ tử” kia, tương lai ít có ngày có thể báo thù.

Kỳ thực hắn nào biết “Vạn Tà Thực Kinh” vừa vận lại là tiên thiên vô cực khí công âm nhu, thật sự là ngoài mong đợi bổ trợ cho hắn rất nhiều! Tuy nhiên tu vi nhiều năm của Lăng Hư thượng nhân cũng không phải là nhỏ, cho nên nếu muốn khôi phục cũng không thể trong một sớm một chiều là được.

Cứ như vậy, Vô Danh bị giam giữ trong đại lao, không thấy ánh mặt trời, mỗi ngày đều bị vài trận đòn hiểm tàn khốc, hắn lúc này có thể nói là thương tích đầy mình. Chỉ có một niềm vui nhỏ bé là Tư Kỳ mỗi ngày đều mang chút thức ăn ngon đến cho hắn, đây là do Gia Cát Thắng sợ Vô Danh lại muốn tìm cái chết nên mới cho Tư Kỳ đến để kích phát ý niệm sống sót trong đầu Vô Danh. Cũng chỉ có lúc đó Vô Danh mới cảm giác được nhân gian còn có một tia tình cảm ôn nhu tồn tại. Có điều lúc này Tư Kỳ rõ ràng đã gầy đi nhiều, bởi vì mỗi khi xuất hiện trước mặt Vô Danh, nàng đều miễn cưỡng vui cười, nhưng khi trở về đều phải lấy nước mắt để rửa mặt, lòng nàng đau khổ cùng cực, sống một ngày cũng dài như một năm.

Chẳng biết lại qua bao lâu thời gian nữa, mà chính Vô Danh cũng không biết chính xác được, hắn phát giác chân khí của mình đã có thể tụ khởi được,

nhưng mỗi khi khí lưu vận chuyển đến hai huyết là “thiếu bồn” và “khí hộ” thì lại vô pháp vận hành tiếp, điều này đối với hắn giống như là một sự đa kích vô cùng lớn. Thì ra hai huyết đó bị ngoại vật xuyên thủng lâu ngày, đã muốn tạo thành hai cái lỗ nhỏ, đương nhiên làm cho kinh mạch của hắn bị tổn hại, không thể tiếp tục tuần hoàn chân khí.

Hắn lúc này trong lòng quả thật là tuyệt vọng, bởi vì vô luận hắn cố gắng như thế nào cũng đều không được. Hắn không khỏi lại tràn ngập hận ý trong tim, nhưng không còn muốn tự tìm cái chết nữa, bởi vì hắn muốn báo thù! Hắn không thể để cho tên ngụy quân tử Bạch Thiểu Thắng ung dung tự tại được. Vì vậy hắn liền cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Vô Danh dù sao cũng không phải là người bình thường, một khi tỉnh táo lại, sự tỉnh gì cũng đều khai sáng hết. Chỉ trong nháy mắt hắn bỗng trở nên trưởng thành hơn rất nhiều so với độ tuổi của mình.

Hắn phát giác gần đây Bạch Thiểu Thắng, Bạch Như Vân đều rất ít đến tra tấn mình. Hắn ý thức được hiện tại bên ngoài nhất định đã xảy ra biến cố thật lớn. Mà trong khoảng thời gian này, Tư Kỳ mỗi khi rảnh rỗi thì đều tìm đến Vô Danh, thường xuyên gần gũi cùng nhau cả ngày, cho nên cảm tình của hai người cũng ngày một thêm sâu đậm.

Kỳ thực lúc này trong toàn bộ giang hồ đang xảy ra biến cố nghiêng trời lệch đất, tất cả đều xoay quanh “Bạch Vân thế gia”, đây có thể nói phần lớn là nhờ công lao của Vô Danh.

“Vô tình công tử” Bạch Như Vân đột nhiên võ công tăng tiến rất nhanh, vì thế y liên tục khiêu chiến người trong giang hồ, luôn tìm cao thủ thành danh nhiều năm để luận võ. Trong vòng một năm y đã đánh bại vô số cao thủ, ngay cả Phổ Đà sơn Vô Giới đại sư cùng “Yên ba điều tẩu” Hồng Trạch cũng đều là cao thủ bị bại trong tay y, giúp cho y chiếm được cái danh hiệu “Vô địch thần kiếm”. Điều này càng khiến y thêm phần kiêu ngạo, thậm chí có người đã muốn tuyên dương “Vô tình công tử” là đương kim thiên hạ đệ nhất thanh niên cao thủ.

Mà “Bạch Vân thế gia” lúc này địa vị trong chốn giang hồ đã gia tăng rất nhiều, thậm chí đã có hy vọng cùng “Cửu Long Bảo” đánh đồng. Các đại môn phái đều hết sức tôn sùng Bạch Thiểu Thắng, các môn phái nhỏ càng không cần phải nói tới, mặt khác “Tam đại thế gia” còn lại địa vị đều đã bị thua sút, nên cũng chỉ đành chấp nhận tăng bốc “Bạch Vân thế gia” mà thôi.

Về phần “Cửu Long Bảo” gần đây cũng đã muốn xuất đầu lộ diện. Nhiều người không thể ngờ rằng cô không ít đại hiệp uy danh đại chấn trong giang hồ đều là người của “Cửu Long Bảo”. Có thể kể đến các cao thủ như Nộ Đạo Nhân, Long Chân Nhân, hay ngay đến thanh niên anh kiệt như Đại nội đệ nhất cao thủ Thiết Thợ cũng là con rể của Lãnh Thiên Lam, mà những nữ tể khác của y cũng đều là đại nhân vật trong võ lâm.

Kể từ khi Vô Danh rời khỏi “Cửu Long Bảo”, mẫu thân của hắn hết sức đau buồn, suốt ngày lấy lệ tẩy mặt, tóc mỗi ngày một bạc thêm, không qua một tháng đã bị bệnh đến không dậy nổi, cả ngày đều chỉ kêu to “Quân nhi! Quân nhi” không ngừng. Cuối cùng sau vài ngày cũng phải nhắm mắt xuôi tay, rồi khỏi nhân gian.

Mà tỷ tỷ của Vô Danh sau khi nẫu thân qua đời liền bất chấp sự phản đối của phụ thân, kiên trì phát động đệ tử của “Cửu Long Bảo” thâm nhập giang hồ để tìm kiếm đệ đệ của mình. Đó cũng chính là lúc mà Lăng Hư thượng nhân viết thư hỏi Lãnh Thiên Lam rằng Vô Danh có phải đệ tử của “Cửu Long Bảo” hay không? Lãnh Thiên Lam biết rõ đây chính là nhi tử của mình, đáng tiếc y sỹ diện quá cao, nên cần răng hỏi âm nói không phải. Hơn nữa lại nghiêm lệnh cho người trong “Cửu Long Bảo” không được tiếp tục đi tìm Vô Danh nữa, lại triệu hồi toàn bộ nữ nhi của mình về để răn đe giáo huấn.

Lại qua một đoạn thời gian, Vô Danh bỗng dưng biến mất trong chốn giang hồ. Có người đồn đãi nói Vô Danh đã chết khi bị cửu đại cao thủ vây công ở “Bạch Vân Bảo”, mà người trong võ lâm cũng nhận ra “Ngư Long kiếm” xuất hiện trong tay của thiếu chủ “Bạch Vân Bảo”, giúp y đánh bại không ít cao thủ. Dù sao thì phụ tử cũng tình thâm, lúc này Lãnh Thiên Lam cuối cùng cũng ngồi không yên, bắt đầu phái cao thủ trong bảo đi điều tra tin tức, hơn nữa lại tự mình xuất động để nghiệm chứng thực hư thế nào.

Mà kể từ khi Lãnh Thiên Lam nghe tin nhi tử của mình bị hại, trong lòng rất cực khó có thể bình tĩnh trở lại. Theo báo cáo của thám tử trong bảo thì tin tức này là từ Giang Nam “Long Uy tiêu cục” truyền ra, nên y liền thân hành đến Giang Nam trước tiên.

Hôm nay trước cửa “Long Uy tiêu cục” có một vị khách lạ là một lão nhân mặc hắc y hơn năm mươi tuổi, hai bên tóc mai có chút hoa râm, nhưng hai mắt sáng ngời hữu thần. Theo sát phía sau y cũng có một lão nhân khoảng năm mươi tuổi. Lão già này huyết thái dương nhô cao, vừa nhìn là biết ngay là nội gia cao thủ.

Lão già có thái dương nhô cao tiến lên gõ gõ cửa, một tên người hầu mở cửa ra, hỏi: “Các người tìm ai? Có việc gì sao? Vậy mời đến phòng khách!”

Hai người liền theo tên người hầu đến phòng khách. Khi hạ nhân bưng trà lên cho hai người, hắc y lão nhân nói: “Cảm ơn! Chúng ta là tới tìm tổng tiêu đầu Long Phụng! Phiền toái người đi thông tri một tiếng!”

Tên người hầu cả kinh, bởi vì rất ít người dám gọi thẳng tên tổng tiêu đầu của họ, nhưng thấy lão nhân này tư thế đỉnh đạc nên cũng không dám làm càn. đành phải nói: “Xin hỏi nhị vị tôn tính đại danh? Để ta tiện bề thông báo!”

“Lão phu Lãnh Thiên Lam!” Hắc y lão nhân nói.

Tên người hầu sùng sốt, bởi vì y sinh ra quá trẻ, chưa từng nghe qua tên Lãnh Thiên Lam, nên đành phần nộ nói: “Thỉnh nhị vị chờ!”

Một lát sau, tên người hầu đã tới bên ngoài phòng của Long Phương, y kêu lên: “Tổng tiêu đầu, có một lão nhân tên là Lãnh Thiên Lam muốn gặp ngài! Ngài có muốn gặp hay không? Không thì để tôi ra nói với lão!”

“Cái gì? Người nói ai?” Long Phương cả kinh, từ trong phòng chạy ra, Ngô Nhất Đầu đi theo phía sau, mặt cũng tràn đầy thần sắc kinh sợ.

“Lãnh Thiên Lam a!” Nhìn thấy tổng tiêu đầu kinh ngạc như vậy, tên người hầu khó hiểu đáp.

Long Phương giận dữ nói: “Tên của Cửu Tinh Long Vương mà người cũng tùy tiện gọi sao! Nói mau, hình dáng của ông ta như thế nào?”

“Là một hắc y lão nhân hơn năm mươi tuổi, bất quá ánh mắt y rất sáng! Đi theo còn có một lão nhân nữa!”

“Mau dẫn chúng ta đi!” Long Phương hét lên.

Chú thích:

(*)Lao lý lao ngoại : tình thế trong lao và ngoài lao

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 19: Bạch Vân Diệt Môn

Long Phương và Ngô Nhất Đầu vội vàng chạy đến phòng khách, chỉ thấy một hắc y lão nhân đang ngao ngễ ngồi, trên người tản mát ra khí tức vương giả, phía sau có một lão nhân khác đang đứng.

Long Phương vừa thấy Lãnh Thiên Lam, vội nhào tới nói: “Văn bối Long Phương cùng Ngô Nhất Đầu tham kiến Lãnh đại hiệp! Tiền bối quang lâm, không thể tiếp đón từ xa, thỉnh tiền bối thứ tội!”

“Long tổng tiêu đầu khách khí rồi! Lão phu hôm nay đến đây, thật sự là có việc muốn nhờ!”

“Thỉnh tiền bối phân phó!”

“Là như vậy, đệ tử trong bảo có báo cáo với ta, ước chừng khoảng một năm trước có một thiếu niên áo trắng tự xưng là Vô Danh đi vào quý tiêu cục, chẳng hay chuyện đó là thế nào?” Lãnh Thiên Lam không giận mà uy, ánh mắt bức thẳng về phía Long Phương.

Long Phương không dám ngẩng đầu nhìn Lãnh Thiên Lam, nhưng bị ánh mắt kia chiếu vào, không khỏi dựng tóc gáy, ngập ngừng nói: “Khởi bẩm tiền bối, đúng là có chuyện như vậy! Nhưng thiếu niên kia sau đó đã ly khai, không biết đi về đâu!”

Lãnh Thiên Lam song nhãn gắt gao nhìn chăm chăm Long Phương, lại hỏi: “Chẳng lẽ sau đó người không tìm hiểu gì về tin tức của hắn sao?”

Long Phương đầu đồ mồ hôi lạnh, nắm chặt hai tay lại, bởi vì Lãnh Thiên Lam cho y áp lực quá lớn. Y hít một hơi, ngẩng đầu lên đáp: “Văn bối sau lại nghe nói hắn đã tới Bạch Vân Bảo!”

“À!” Lãnh Thiên Lam lại hỏi: “Sau đó thì thế nào, người có biết hay không?”

Long Phương bị Lãnh Thiên Lam nhìn, cả người rất không được tự nhiên, trực giác cho y biết ở trước mặt Lãnh Thiên Lam mà giấu diếm là không có khả năng, vì thế cắn răng nói: “Văn bối lại nghe nói Vô Danh thiếu hiệp đã bị Bạch Vân Bảo chủ bày mưu hại chết!”

“Người nghe ai nói!” Lãnh Thiên Lam rốt cục khó có thể khắc chế nổi kích động trong lòng, nắm chặt tay Long Phương mà hỏi.

Long Phương cả kinh, nhin đau từ cánh tay truyền đến, nói: “Văn bối là nghe sư phụ Lăng Hư thượng nhân trong lúc vô tình có nói quá!”

Lãnh Thiên Lam vẻ mặt uể oải, lăm bằm trong miệng: “Xem ra lời đồn đãi là sự thật!”, long trào càng xiết chặt hơn.

Long Phương rốt cục khó có thể chịu được cánh tay đau đớn, nói: “Tiền bối, tay của ta!”

Lãnh Thiên Lam kinh ngạc buông Long Phương ra, nói: “Lão phu nhất thời thất lễ, mong rằng tổng tiêu đầu thứ lỗi!” Trong lời nói tràn ngập thâm ý, thân thể đã phát run, mắt thấy như sắp ngã đi.

Lão nhân đi theo thấy Lãnh Thiên Lam bị thương như thế, vội bước lên phía trước đỡ lấy Lãnh Thiên Lam, nói: “Bảo chủ, thân thể quan trọng hơn! Thiếu bảo chủ cát nhân thiên tướng, tất không có việc gì!”

Long Phuong cùng Ngô Nhất Đầu vừa nghe, quá kinh hãi, trong lòng đều thầm nhủ may mắn lúc trước không có mưu hại Vô Danh.

Trong mắt Lãnh Thiên Lam đột nhiên bắn ra một cổ sát ý, nhỏ giọng nói: “Quân nhi không có việc gì thì tốt! Bằng không lão phu thế nào cũng phải làm cho Bạch Vân Bảo bị xóa tên trong chốn giang hồ!” Kỳ thực trong lòng lão sớm cho rằng Vô Danh đã bị Bạch Vân Bảo hại chết.

Lấy lại bình tĩnh, Lãnh Thiên Lam chấp tay nói: “Đã quấy rầy! Lão phu cáo từ!” Nói xong cũng không quan tâm phản ứng của Long Phuong, xoay người bước ra ngoài cửa.

Long Phuong và Ngô Nhất Đầu bị tin tức Vô Danh là con của Lãnh Thiên Lam dọa cho sợ ngây người. Người thì đi đã lâu rồi mà bọn họ cũng chưa hỏi phục được, nghĩ thâm phen này Bạch Vân Bảo nhất định sẽ bị xóa sổ trong chốn vô lâm.

Long Phuong đột nhiên nghĩ sự kiện này sự phụ của y là Lăng Hư thượng nhân cũng có vài phần liên quan, liền kinh hãi nói với Ngô Nhất Đầu: “Không ổn! Ta phải đi gặp sự phụ để báo cáo một phen!”

Buổi tối hôm nay, toàn bộ “Bạch Vân Bảo” đều rất vui sướng, bởi vì thiếu bảo chủ du lịch giang hồ vừa mới trở về, hơn nữa lại đạt được danh xưng “Vô địch thân kiếm”, Bạch Thiếu Thắng cả mừng, vội chuẩn bị đại yến hội để mừng công.

Lão mặt đầy tươi cười, gắp chén rượu lên nói với Bạch Như Vân: “Vân nhi, con thật sự làm cho vi phụ phi thường cao hứng! Để mừng thành tựu hôm nay của con, vi phụ kính con một ly!”

Bạch Như Vân khó có thể ức chế thần tình kiêu ngạo, được phụ thân kính rượu, vội nói: “Con nào dám! Để con kính phụ thân!”

Gia Cát Thắng nói: “Thiếu bảo chủ hiện tại uy danh lừng lẫy, thật khiến cho bảo chủ kiêu hãnh! Nào, vì tiền đồ vô lượng của thiếu bảo chủ, chúng ta cạn ly!”

Mọi người ngời một chén ta một ly đều vui vẻ nâng cốc, uống đến quên trời quên đất.

Đột nhiên có một bảo đỉnh chạy vào thông báo: “Khởi bẩm bảo chủ! Ngoài cốc có một đám người đang đến, cầm đầu là một lão giả khoảng năm mươi tuổi võ công cao cường! Các cận vệ của chúng ta đều bị đối phương dễ dàng phá vỡ!”

“Cái gì? Có người dám đến Bạch Vân Bảo giương oai à?” Bạch Thiếu Thắng thập phần kinh hãi, dù sao cũng đã bao nhiêu năm rồi chưa phát sinh sự tình như thế này.

Mọi người đang ở trong sảnh đều bị chuyện này làm cho chấn động, bỗng nhiên bên ngoài sảnh truyền đến một tiếng cười to: “Lãnh Thiên Lam và các đệ tử Cửu Long Bảo xin được bái phỏng Bạch Vân thế gia!” Ngữ thanh người này cứng cáp hữu lực.

Bạch Thiếu Thắng vừa nghe liền kinh sợ, vội đứng dậy chạy ra bên ngoài để nghênh đón.

Vừa ra đến đại sảnh, đã thấy có hơn hai mươi người đang đứng, mỗi người đều là võ lâm cao thủ, hơn nữa hắc y lão nhân cầm đầu hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, trên người lão tràn ngập một cỗ khí thế đế vương không thể kháng cự.

Bạch Thiếu Thắng cuống quýt nói: “Không biết Lãnh đại hiệp giá lâm, nên...”

“Lão phu lần này tới là để tìm đứa con bị mất tích của ta! Không phải đến để khách khí với người!” Lãnh Thiên Lam ngắt lời.

“Còn chưa thỉnh giáo lệnh lang là ai?” Bạch Thiếu Thắng thần tình kinh ngạc, bên cạnh Gia Cát Thắng cùng Bạch Như Vân cũng là mặt danh kỳ diệu.

Đột nhiên từ y thiếu phụ bên cạnh Lãnh Thiên Lam tiến lên, cả giận nói: “Chúng ta đã điều tra tường tận, cửu đệ của ta chính là bị lũ dê tiện tiểu nhân các người hại chết! Từ y thiếu phụ trọn mắt.

“Lệnh đệ đệ hình dáng thế nào? Ta chưa từng gặp qua!” Bạch Thiếu Thắng càng thêm khó hiểu.

Lãnh Thiên Lam đột nhiên chợt lóe thân, chỉ thấy bóng người nhoáng lên một cái, thanh “Ngư Long kiếm” trong tay Bạch Như Vân đã không cánh mà bay. Mà Lãnh Thiên Lam tựa như chưa bao giờ di động, nhưng trong tay lúc này đã cầm một thanh bảo kiếm, đích thị là “Ngư Long kiếm”.

Lão ngờ ngác nhìn thanh kiếm trong tay mình, nhận không được nước mắt tuôn rơi.

Bạch Thiếu Thắng thấy Lãnh Thiên Lam mạnh mẽ đoạt đi trường kiếm trong tay nhi tử của mình, mà mình chỉ thấy bóng người chợt lóe, căn bản không thấy đối phương động thủ như thế nào, trong tâm liền khiếp sợ võ công của đối phương, đồng thời cũng thập phần nghi hoặc.

Đột nhiên y thấy Lãnh Thiên Lam chảy nước mắt, càng thêm khiếp đảm, quên cả mở miệng nói chuyện.

Từ y thiếu phụ lúc này phần nộ nói: “Người thấy gì không? Đây là binh khí tùy thân của cửu đệ ta, hiện tại vật chứng đều có, các người còn muốn chống

ché? "

Lời nàng vừa nói ra, Bạch Thiều Thắng, Bạch Như Vân và Gia Cát Thắng đều tròn mắt há mồm.

Lãnh Thiên Lam trong mắt sát khí đại thịnh, kêu một tiếng: "Giết sạch bọn chúng! Báo thù cho Quân nhi đáng thương của ta!"

Nói xong kiếm quang chọi lóe, Bạch Thiều Thắng thân thể chẳng còn nguyên vẹn. Mà Lãnh Thiên Lam vẻ mặt đã đầy giận dữ xông lên phía trước, đại khai sát giới.

Lại nói Vô Danh đang ở trong lao cùng Tư Kỳ tâm sự, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có một tiếng cười to: "Lãnh Thiên Lam và các đệ tử Cửu Long báo xin được bãi phòng Bạch Vân thế gia!" Hắn không khỏi cả kinh, vội nói với Tư Kỳ: "Tư Kỳ, mau đi xem xem đã phát sinh chuyện gì?"

Tư Kỳ tuy rằng không muốn rời khỏi Vô Danh, nhưng nàng thập phần nghe lời hắn, nên cũng đành miễn cưỡng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 20: Tuyệt Xử Phùng Sinh(*)

Một lát sau, Tư Kỳ đã trở lại, kinh ngạc nói với Vô Danh: "Thiếu gia, bên ngoài hiện tại rất loạn, hình như là có ai đến tìm bảo chủ báo thù!"

Vô Danh nghĩ thầm rằng: "Hay là phụ thân đến báo thù cho mình?" Nhưng suy nghĩ kỹ lại, thì cảm thấy không có khả năng. Hắn hiểu rõ phụ thân rất cố chấp.

Tư Kỳ thấy Vô Danh đang trầm tư, cũng không ngắt lời hắn, chỉ lẳng lặng nhìn. Nàng vốn không phải người trong giang hồ, chưa từng nghe qua đại danh của "Cửu Tinh Long Vương" Lãnh Thiên Lam, đương nhiên càng không biết quan hệ của Vô Danh và Lãnh Thiên Lam. Trong lòng nàng chỉ thầm nghĩ làm thế nào cho Vô Danh vui vẻ, đó mới là toàn bộ cuộc sống của nàng.

Vô Danh suy tư một hồi, thật sự cũng không hiểu được tại sao lại như thế. Nhưng hắn đột nhiên nghĩ tới lúc này bên ngoài loạn như vậy, chẳng phải là cơ hội trời ban cho mình chạy trốn hay sao?

Vì vậy nhân tình hắn sáng lên, nói với Tư Kỳ: "Tư Kỳ, nàng có nguyện ý giúp ta đào tẩu không?"

Tư Kỳ sửng sốt, nói: "Thiếu gia, hiện tại vô công người đã... hơn nữa thủ vệ trong bảo sâm nghiêm, người trốn không thoát đâu!"

Vô Danh cười khổ nói: "Hiện tại bên ngoài đang hỗn loạn, tất cả đang bận chống đỡ địch nhân xâm phạm, đương nhiên phòng bị lơ lửng đi nhiều, chỉ cần nàng hỗ trợ, ta chắc chắn có thể trốn!"

Tư Kỳ kinh ngạc, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì cho phải.

Vô Danh thấy vậy, lại nói: "Đương nhiên nếu làm vậy thì nàng sẽ trở thành phản đồ của Bạch Vân Bảo. Ta biết việc này làm nàng khó xử, nhưng ta thật sự không thể nghĩ ra biện pháp nào khác!"

Tư Kỳ nghĩ thầm, ta mới không cần cái gì phản đồ hay không phải phản đồ, chỉ cần ở bên cạnh chàng là ta mãn nguyện rồi! Vì thế nàng liền nói: "Thiếu gia, người nói đi! Ta phải làm như thế nào?"

Vô Danh cười: "Nàng cũng biết, thứ kiếm chế ta chủ yếu là hai sợi hắc thừng này, bình khí bình thường căn bản không thể chặt đứt chúng được. Nhưng trải qua thời gian dài quan sát, ta phát hiện sau lưng của lao phòng nhất định có mật thất, trong đó chắc chắn có cơ quan để khống chế dây thừng này. Nàng chỉ cần tìm được là ta có thể ly khai."

Tư Kỳ hỏi: "Phải làm như thế nào thì mới có thể tìm được mật thất đó?"

"Như thế này! Nàng gọi quản sự đến, nói là ta đã đồng ý viết kinh, sau đó nàng khống chế hắn, ta sẽ có biện pháp điều tra. Có điều nếu làm như vậy, nàng về sau chỉ có thể đi theo ta lưu lạc thiên nhai, ngoài ra còn có thể bị người ta đuổi giết bất cứ lúc nào, nàng có nguyện ý không?"

Tư Kỳ cúi đầu, trên mặt ửng hồng, nhỏ giọng nói: "Thiếp nguyện ý!"

Vô Danh cười: “Tốt! Bây giờ nàng mau đi gọi quản sự đến đi! ”

Tư Kỳ ngượng ngùng xoay người rời đi.

Vô Danh nghĩ đến việc rất nhanh thôi sẽ lại thấy ánh mặt trời, trong lòng kinh hi khó có thể nói thành lời. Nhưng trải nghiệm trong thời gian vừa qua đã dạy cho hắn sự điềm tĩnh, hắn biết quan trọng nhất là phải thành công chạy thoát trước đã rồi tính sau.

Chỉ chốc lát sau, Tư Kỳ dẫn theo một hắc y lão giả khoảng bốn mươi tuổi đến, nét đỏ trên mặt nàng còn chưa hết, không dám ngược nhìn Vô Danh.

Vô Danh vừa thấy hắc y lão giả, chớp mắt nói: “Bạch lão nhân! Ta đồng ý viết! ”

“Tốt! Nếu thiếu hiệp đã đồng ý, ta liền đi mang bút mực tới! ” Nói xong lão giả quay đầu lại định đi ra khỏi nhà lao, Vô Danh vội đuổi người về phía trước, nhỏ giọng nói với Tư Kỳ: “Mau điểm huyết đạo hắn! ”

Tư Kỳ liền vung tay điểm trụ huyết đạo của lão nhân kia. Lão nhân nằm trên mặt đất không thể động đậy, cũng nói không ra lời, nét mặt kinh sợ, ánh mắt hung hăng nhìn Tư Kỳ.

Vô Danh thấy vậy, cười nói: “Nghe kỹ đây! Ta không muốn nói nhiều lời vô nghĩa, cũng không muốn nghe lời dư thừa! Nếu không ngươi đành phải đi gặp mặt Diêm Vương thôi! Chỉ cần ngươi không kêu la, ta liền giải khai á huyết(**) cho ngươi! ”

Lời vừa dứt, trên người Vô Danh đột nhiên tản mát ra một loại ma vương khí tức lạnh như băng, khiến người ta hít thở không thông.

Bạch lão nhân vừa thấy, trong mắt liền lộ ra sự sợ hãi chưa từng có, cả người không tự giác run rẩy.

Tư Kỳ biết Vô Danh thời gian dài như vậy, cho đến nay nàng đều cảm thấy được Vô Danh chính là người có võ công cao cường nhất. Tuy rằng tính tình hắn có điểm táo bạo, cũng có chút ngạo khí, nhưng đối với người ngoài cũng xem như hòa ái. Nhưng lúc này nàng thấy trên người Vô Danh lại đột nhiên phát ra khí tức như vậy, loại khí tức quả thực không phải của con người, lòng nàng cũng không tự giác kinh hãi, có cảm giác như mình chưa từng biết qua Vô Danh. Nàng kinh ngạc nhìn hắn, nhẹ giọng kêu: “Thiếu gia, người... ”

Thấy nổi bất an và sợ hãi trong mắt Tư Kỳ, Vô Danh cảm giác nghi hoặc, khó hiểu nhìn nàng.

Lúc hắn nhìn Tư Kỳ thì ánh mắt bỗng trở nên nhu hòa, Tư Kỳ lập tức lại cảm giác đây vẫn là thiếu gia của mình, trong lòng vui vẻ, nhưng thấy được nét nghi hoặc trong mắt Vô Danh, nàng cũng chỉ biết gượng cười.

Vô Danh thấy vậy, ánh mắt liền chuyển qua Bạch lão nhân, lập tức khí tức băng lãnh khi nãy lại quay về.

Bạch lão nhân vốn cảm giác trên người tựa như có cái gì đang đè nặng, bản thân mình không thể nào hô hấp được nữa. Khi Vô Danh nhìn Tư Kỳ, lão bỗng nhiên cảm thấy cả người thoải mái trở lại, tuy nhiên lúc này đây lại như bị đè trong hố băng lần nữa, áp lực so với khi nãy còn lớn hơn, lão vội sợ hãi gật gật đầu.

Vô Danh cũng gật đầu với Tư Kỳ, Tư Kỳ lập tức giải á huyết cho Bạch lão nhân.

Vô Danh lạnh lùng nhìn chằm chằm Bạch lão nhân nói: “Nói cho ta biết làm thế nào mới có thể cởi bỏ hắc thừng trên người? ”

Lão nhân nhìn ánh mắt Vô Danh, trong lòng lão ngập tràn sợ hãi, dùng thanh âm run rẩy nói: “Hắc thừng này được lấy từ Lăng Mã Sơn ở Tây Tạng, phi thường dẻo dai, trừ khi có thần binh lợi khí, nếu không căn bản không thể tháo bỏ! ”

“A! ”, Vô Danh lạnh lùng cười, tiếp theo nói: “Như thế nào mới có thể đi vào mật thất phía sau lưng ta? ”

Lão nhân nghe Vô Danh nói vậy, thâm tâm kinh ngạc vô cùng, bởi trong bảo mật thất này chỉ có vài người, Thấy ánh mắt khủng bố của Vô Danh, lão không dám không nói, nhưng nghĩ đến việc sau này mình bị báo thù trừng phạt liền do dự.

Vô Danh thấy lão vẫn không chịu trả lời câu hỏi của mình liền giận dữ, thuận tay chụp lấy quỹ đầu đao bên hông Bạch lão nhân, một đao hung hăng chặt bỏ tay trái lão. Bạch lão nhân kêu thảm một tiếng, Vô Danh liền bịt chặt miệng lão.

Tư Kỳ cũng bị dọa ngây người. nàng cũng không nghĩ Vô Danh chỉ nháy mắt đã chặt đứt tay của Bạch quản sự, trên mặt nàng tràn đầy kinh sợ.

Vô Danh nói với Tư Kỳ: “Nàng mau điểm trụ huyết đạo cầm máu cho hắn! ”

Tư Kỳ sợ hãi làm theo, chỉ thấy lão nhân lúc này sắc mặt tái nhợt, trong mắt có một nỗi sợ hãi không tài nào hình dung được.

Vô Danh lạnh lùng nói: “Bạch lão nhân, ngươi nghĩ kỹ đi! Bình thường ngươi đối xử ngoan độc với ta, đáng ra hôm nay nên giết ngươi mới phải! Hiện tại ta hỏi lại một lần, nếu ngươi còn không trả lời, tay phải cũng sẽ đi theo tay trái! Mật thất nằm ở đâu! Nói! ”

Chú thích:

(*)Tuyệt xử phùng sinh : từ cảnh khốn cùng tìm được đường sống.

(**)Á huyết : huyết cam. Người bị điểm huyết này thì không thể nói chuyện được.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Đào Xuất Sinh Thiên

Nét sợ hãi trong mắt Bạch lão nhân càng sâu, nhưng trong đó cũng chứa đựng không ít hận ý, rốt cục lão mở miệng nói: “Ồ sát vách phòng giam!”

“Vị trí cụ thể là gì?” Vô Danh không mang theo một tia nhân khí, lạnh lùng hỏi.

Bạch lão nhân cắn răng một cái, run rẩy nói: “Ồ góc tường phía đông, đếm từ dưới lên đến tầng đá thứ mười, sau đó lại đếm từ trái qua phải đến tầng đá thứ ba, nơi đó trống rỗng, lấy tay dùng sức đẩy, là có thể mở được!”

Vô Danh cười, ôn nhu nói với Tư Kỳ: “Nàng đến vách tường xem có đúng như lời hần nói hay không? Nhưng nhớ không cần đẩy vào, chỉ cần nhìn xem tầng đá đó có phải thật sự bị rỗng bên trong hay không, sau đó quay lại nói cho ta!”

Tư Kỳ thấy ánh mắt Vô Danh lộ ra tia nhu hòa, trong lòng mừng thầm, vội đứng dậy đi về phía vách lao phòng.

Lão nhân thấy Vô Danh lúc này còn cẩn thận như thế, không khỏi thở dài trong lòng, có lẽ bảo chủ đã gặp phiền toái vô tận rồi! Cũng may là mình chưa có nói dối.

Một lát sau, Tư Kỳ mỉm cười chạy vào nói: “Thiếu gia, thật sự giống như hần nói, là trống rỗng!”

Vô Danh mỉm cười nói: “Bạch lão nhân, phối hợp tốt một chút, nói cho ta biết trong mật thất có cơ quan hay không?”

Bạch lão nhân nhìn thấy nét mặt thay đổi của Vô Danh, có lúc làm mình thấy ám áp như mùa xuân, có lúc lại rét lạnh đến thấu xương, liền suy nghĩ một chút, nói: “Bên trong mật thất có ba cái tay nắm cửa, hồng hắc lam ba màu, trước tiên kéo cái màu đen xuống, sau đó kéo cái màu lam là có thể tháo được hắc thùng ra!”

Nhưng nói đến câu sau cùng, trong mắt lão bỗng lộ ra tia ngoan độc, lại cắn chặt răng nhìn nhìn cánh tay bị cụt của mình

Vô Danh ánh mắt gắt gao luôn nhìn thẳng vào lão, đương nhiên đã chú ý tới biến hóa trong mắt lão. Hần đột nhiên cảm thấy cực kỳ phẫn nộ, Bạch lão nhân lúc này vẫn còn muốn gạt người, vì thế trên người hần lại hiện ra cái loại khí tức làm người ta hít thở không xong, lạnh lùng nhìn lão nhân nói: “Bạch lão nhân, ta xem ra ngươi chán sống rồi! Ta hỏi lại vấn đề kia một lần nữa, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi!” Nói xong hần cầm quý đầu đao trong tay giả vờ hướng tay phải Bạch lão nhân mà chém xuống.

Cảm giác quen thuộc này đột nhiên lại đến với Bạch lão nhân, trong mắt lão lộ ra sự hoảng sợ tuyệt vọng, lại thấy đao trong tay Vô Danh đang chém tới tay phải mình, lão rốt cục ngửa mặt lên trời thở dài, trong mắt lộ quang ẩn hiện, bí ai nói: “Không cần kéo cái màu đen, trực tiếp kéo cái màu lam là được!”

Kỳ thực Bạch lão nhân vốn định cùng Tư Kỳ đồng quy vu tận(*), bởi cái nắm cửa màu đen chính là ngòi kích phát thuốc nổ, một khi được kích hoạt, thuốc nổ sẽ nổ mạnh, chôn toàn bộ lao phòng này xuống đất. Tuy nhiên khi nhìn thấy thần sắc của Vô Danh, trong lòng lão liền tuyệt vọng đến cực điểm, bởi vì lão biết rõ Vô Danh nói được là làm được. Nhưng nghĩ đến chính mình dù sao cũng là quân sự của Bạch Vân thế gia, ở trên giang hồ cũng có chút tiếng tăm, thế mà hôm nay lại có một nỗi sợ hãi không tên đối với một thiếu niên chưa đến mười lăm tuổi, lão không khỏi chảy ra hai hàng nước mắt.)

Vô Danh thấy nét mặt của Bạch lão nhân, biết nói lần này chính là sự thật, liền bảo Tư Kỳ: “Nàng mau kéo nắm cửa màu lam xuống, ta sẽ được tự do! Nhưng ngàn vạn lần nhớ phải cẩn thận!”

Tư Kỳ nghe thanh âm dịu dàng của Vô Danh, đều giống với lúc bình thường, nàng liền cao hứng mạnh mẽ kéo nắm cửa màu lam xuống.

Chỉ nghe vang lên vài tiếng “cạch cạch”, Vô Danh liền cảm thấy dây thùng đã buông lỏng trên người mình, hần hoan hỉ, lập tức dùng sức giật mạnh một cái, lõi cả sợi thùng trong tường ra ngoài.

“Ha ha ha!” Nghĩ đến mình rốt cục đã tự do, Vô Danh cuồng tiếu.

Tư Kỳ cũng vui vẻ quay trở lại, thấy hắc thùng trên người Vô Danh đã rơi trên mặt đất.

Vô Danh cuồng tiếu một hồi, nét cười trên mặt không ngừng tăng, giữ chặt bàn tay nhỏ bé của Tư Kỳ nói: “Tư Kỳ, cảm ơn nàng! Không có nàng thì ta

cũng không biết khi nào mới có thể...”

“Thiếu gia...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tư Kỳ hồng lên, không nói nên lời.

“Đi, chúng ta lập tức rời khỏi địa phương quỷ quái này!” Nói xong, Vô Danh liền kéo Tư Kỳ ra ngoài.

Đột nhiên Vô Danh đình trụ lại, nói với nàng: “Bạch lão nhân ở Bạch Vân bảo cũng coi như là đại nhân vật, chúng ta mang hắn đi cùng thì càng thêm an toàn!”

Vô Danh thấy Bạch lão nhân chán nản nằm trên mặt đất không nhúc nhích, hắn mỉm cười nói: “Còn phải phiền toái Bạch quân sự giúp chúng ta một đoạn đường!” Nói xong nháy mắt với Tư Kỳ, Tư Kỳ lập tức giải khai huyết đạo cho Bạch lão nhân.

Bạch lão nhân chậm rãi đứng lên, trong nháy mắt lão như già đi rất nhiều, thân thể càng không ngừng run rẩy, trong mắt nước mắt chưa khô. Lão nghĩ đến mình tung hoành cả đời, nhưng cuối cùng lại có kết cục thế này, trong lòng cũng không biết là tư vị gì. Lão ngẩng đầu nhìn Vô Danh, thấy thần tình Vô Danh vẫn như hài tử ngày thơ thuở trước, nào có đâu cái khí tức làm mình sợ hãi vừa rồi, trong lòng lão thập phần kinh ngạc.

Vô Danh thấy Bạch lão nhân rề rà, thâm tâm có chút không kiên nhẫn, nhưng nghĩ đến việc chính mình vừa mới nhẫn tâm như vậy, cũng không tiện phát hỏa nữa. Hắn nhẹ nhàng nói với Bạch lão nhân: “Con kiến còn muốn được sống, những thống khổ mà ta đã trải qua so với lão còn hơn gấp trăm lần, nhưng ta đều miễn cưỡng sinh tồn. Lão cũng không cần phải ủ rũ như thế, mau dẫn chúng ta ra ngoài đi!”

Bạch lão nhân ánh mắt cảm kích nhìn Vô Danh, rốt cục lão quyết định mang Vô Danh ra ngoài.

Lão cũng không tác quái nữa, ngoan ngoãn đưa Vô Danh rời khỏi địa lao.

Vừa ra khỏi địa lao, Vô Danh liền ngửa mặt lên trời thở dài, dùng sức hít thở không khí tươi mát bên ngoài, lớn tiếng cười nói: “Rốt cục cũng có ngày thấy được ánh mặt trời!”

Nhưng hắn đột nhiên phát giác “Bạch Vân Bảo” lại giống như một tòa tử thành, im ắng không có một thanh âm. Bình thường tuy lúc này là đêm khuya, nhưng cũng sẽ có vài tiếng chó sủa hoặc âm thanh gõ mõ cầm canh. Hắn không khỏi có chút kỳ quái. Nhưng nghĩ đến thân mình còn chưa hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm, vội nói với Tư Kỳ và Bạch lão nhân: “Có chút kỳ dị, ta vừa rồi cười to như vậy nhưng cũng không thấy có người đến xem xét! Nhưng mặc kệ, chạy trước đã rồi hẵng tính!”

Nói xong, hắn mang theo Tư Kỳ và Bạch lão nhân men theo một địa phương bí mật, cẩn thận hướng bên ngoài cốc mà đi. Bạch lão nhân thấy Vô Danh quen thuộc địa hình như thế, trong lòng liền càng thêm buồn bực, cũng khó trách, Vô Danh ở “Bạch Vân Bảo” thời gian dài như vậy, trừ những chỗ quá cơ mật của “Bạch Vân Bảo”, còn lại đại khái đại hình thì hắn vẫn thập phần quen thuộc.

Chú thích:

(*)Đồng quy vu tận : cùng chết, cùng bị hủy diệt

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 22: Bất Tri Khứ Hướng(*)

Vất vả lắm bọn họ mới đi tới được con sông đào bảo vệ thành, chỉ thấy nước sông lững thững trôi, dưới ánh trăng, cây cầu dài bắc ngang sông nổi lên trập trập hàn ý.

Vô Danh cẩn thận quan sát một hồi, hắn phát giác bình thường trên cầu đều có thủ vệ, thế nhưng lúc này một bóng người cũng không thấy.

Ba người cẩn thận đi về phía cầu, nhưng không ai ngăn cản, đúng là kỳ quái vạn phần! Tuy nhiên nghĩ đến tình thế nguy cấp của mình hiện tại, bọn họ cũng không dám ở lại lâu.

Quan đạo đi vào cốc lúc này cũng tịch mịch vô cùng, khiến cho họ đều chau mày.

Cuối cùng cũng đi tới địa phận bên ngoài “Bạch Vân Bảo”, Vô Danh thở dài một hơi, nghĩ đến lần này nếu không có Tư Kỳ thì chắc mình đã bị giam trong địa lao suốt đời. Ánh mắt không khỏi ôn nhu nhìn Tư Kỳ.

Đột nhiên hắn nghĩ đến Bạch lão nhân vẫn đi theo bên mình, liền cầm cương đao trong tay ném xuống đất, nói: “Bạch lão nhân, dù sao ngươi cũng từng

chiếu cố ta, vậy ta để cho ngươi được đi! Nhưng tốt nhất không nên quay trở về, bởi Bạch Thiểu Thắng có lẽ sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu! ”

Bạch lão nhân ngửa mặt lên trời thở dài, mình đã từng này tuổi rồi, thế nhưng lại bị bại dưới tay một thiếu niên, lão cũng thật sự không còn mặt mũi nào quay về “Bạch Vân Bảo” nữa, vì thế đành cắn răng một cái, hướng bên ngoài cốc mà đi.

Vô Danh thấy Bạch lão nhân đi rồi, liền nói với Tư Kỳ: “Chúng ta cũng đi nhanh thôi, bằng không bị người trong bảo đuổi theo thì rất phiền toái! ”

Tư Kỳ bị Vô Danh nhìn đến thập phần ngượng ngùng, thấy Vô Danh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của mình, nằng trong lòng ngọt ngào, cất bước đi theo Vô Danh.

Hai người cũng không biết nên đi đâu. Vô Danh bởi vì võ công hoàn toàn bị phế, lại lo lắng “Bạch Vân thế gia” đuổi giết, đành phải men theo những hẻm hóc ít người biết mà đi. Mà Tư Kỳ từ nhỏ đến giờ đều ở trong “Bạch Vân Bảo”, lúc này mới là lần đầu tiên nằng xuất cốc, tất nhiên cũng không biết đi đâu, nhưng chỉ cần được theo Vô Danh, trong lòng nằng đã thập phần vui vẻ.

Đột nhiên Vô Danh nói: “A! Tiểu nha đầu, nằng có phát giác kể từ lúc chúng ta xuất cốc đến nay không gặp phải cạm bẫy nào, cũng không bị ai ngăn cản, giống như người trong Bạch Vân Bảo đều chết sạch cả rồi! ”

Tư Kỳ cũng nghĩ như thế, bình thường trong bảo thủ vệ sâm nghiêm, nhưng hôm nay thật sự không gặp được người nào. Nhớ ngày thường tiểu thư và chủ mẫu đối với mình thật tốt, mà mình lại phản bội họ, nằng không khỏi có chút lo âu, cũng có chút áy náy.

Vô Danh đang đi bỗng phát giác Tư Kỳ trầm tư, trong mắt ảm ảm có chút lệ quang, trong lòng hần hiểu ra nguyên do, vì thế liền sờ sờ bàn tay nhỏ bé của Tư Kỳ nói: “Đừng lo lắng, Bạch bảo chủ võ công cao cường, hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì! Hơn nữa cái mạng nhỏ của hần còn phải lưu lại, đợi ta tới lấy! ” Nghĩ đến một năm qua chịu biết bao khổ sở, trong mắt hần liền bắn ra tia ngao độc.

Tư Kỳ vốn có chút lo lắng, nghe Vô Danh nói nửa câu đầu, nằng miễn cưỡng cười, nhưng sau khi nghe hần nói xong nửa câu sau, bỗng nhiên nằng cảm thấy bàn tay Vô Danh đang cầm tay mình trở nên lạnh như băng, mà trong người Vô Danh cũng phát ra hàn khí lạnh thấu xương. Trong lòng nằng không khỏi lo lắng cho cả nhà Bạch Thiểu Thắng.

Đột nhiên nằng thở dài xa xăm, nói: “Thiếu gia, thiếp ở Bạch Vân Bảo từ nhỏ đến lớn. bảo chủ và chủ mẫu cũng đối xử với thiếp như thân sinh nữ nhi, cho nên liệu người có thể...”

Vô Danh trong lòng cũng thập phần bất đắc dĩ, bản thân mình vốn luôn ân oán phân minh, nếu cứ như vậy mà buông tha Bạch Thiểu Thắng thì đích xác vô cùng khó xử.

Tư Kỳ thấy thần sắc trên mặt Vô Danh, càng lo lắng hơn cho Bạch Thiểu Thắng, nhưng bỗng dưng nằng nghĩ tới một chuyện, nói: “Thiếu gia, chẳng lẽ người thật sự không thể tha thứ cho tiểu thư...”

“Cái gì? Về sau ở trước mặt ta không được nhắc tới Bạch Như Tuyết nữa! ” Vô Danh gầm lên. Nhớ tới Bạch Như Tuyết, Vô Danh trong lòng càng thêm thống khổ. Dù sao đây cũng là mối tình đầu của mình. Thế mà Bạch Như Tuyết lại liên hợp cùng phụ thân nằng lừa gạt mình. . .nếu không phải do nằng, Vô Danh có thể sẽ không rơi vào kết cục thể này!

Nhưng khi hần quay đầu lại nhìn, thấy Tư Kỳ lệ rơi lã chã, vội lấy tay lau khô nước mắt cho nằng, nhoen miệng cười nói: “Nha đầu ngọc, ta hiện tại võ công hoàn toàn mất hết, trốn bọn họ còn không kịp, làm sao mà dám gây phiền toái cho họ được! ”

Tư Kỳ vừa nghe, trên mặt lập tức nở nụ cười như hoa, nói: “Thiếu gia đừng sợ, có thiếp ở đây, sẽ không làm cho thiếu gia bị thương tổn! ”

Vô Danh nghe vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhưng lại nghĩ bản thân mình không thể để cho một tiểu nha đầu chiếu cố cả đời được! Tuy nhiên lúc này chưa có biện pháp khác, đành phải đi bước nào tính bước đó.

“Nha đầu, nằng không có địa phương nào đặc biệt để đi sao? Du sao ta cũng không biết nên đến đâu a! ”

“Thiếu gia, thiếp cũng không biết phải đi về đâu! ”

Vô Danh cười khổ một cái, tiếp tục mù quáng nhắm phía trước mà đi.

Gió thổi hiu hiu, hai người lại quần áo đơn bạc, Vô Danh cảm thấy có chút rét lạnh.

Không biết bọn họ đã đi bao lâu, chỉ biết là trời đã gần sáng. Tư Kỳ nghiêng đầu nhìn Vô Danh, chỉ thấy quần áo trên người hần đã rách mướp, trong gió lạnh sáng sớm hần có chút run rẩy, vội cởi áo khoác ngoài của mình ra, phủ lên người Vô Danh.

Vô Danh cảm kích cười, nhìn lại mình một lượt, phát giác quần áo quả thực giống như đồng giẻ rách, phần y phục từ đầu gối trở xuống đã sớm không cánh mà bay, chỉ đành cười khổ.

Lúc Tư Kỳ khoác áo lên người Vô Danh, không cẩn thận đụng tới xương quai xanh của hần. Chỉ thấy chỗ này bị hắc thương xuyên thủng thời gian dài, hiện tại đã muốn hình thành một cái lỗ nhỏ. Vô Danh vừa thấy, lửa giận trong lòng lại bốc lên lần nữa.

Nhưng khi hần thấy ánh mắt thương tiếc của Tư Kỳ, cũng không đành lòng, vội cười nói: “Sự đã rồi, ngoại trừ việc không luyện võ được, còn lại không có gì đáng lo! ”

Tư Kỳ lấy tay xoa nhẹ lên bả vai Vô Danh. Vô Danh nói: “Chúng ta trước tiên tìm chút gì ăn đã. Chạy liên tục từ này đến giờ, cũng nên nghỉ ngơi một chút. Nàng cũng mệt mỏi rồi!”

“Thiếp không sao!” Tư Kỳ thần tình hưng phấn nói.

Bọn họ đi khắp xung quanh để tìm thức ăn. Đáng tiếc hai người đều là mới lần đầu ra ngoài kiếm sống, căn bản không biết nên làm như thế nào. Phí công mất cả buổi sáng cũng không được gì, ngược lại khiến cho cả hai mệt mỏi thở hổn hển.

Vô Danh và Tư Kỳ bắt đầu leo lên một tảng đá nằm ngửa mặt lên trời, quả thật cả hai đã quá uể oải, nên chỉ chốc lát sau đã chìm vào giấc ngủ.

Trên bầu trời bỗng xuất hiện một con chim ưng. Khi đang bay ngang qua đầu bọn họ, nó bất ngờ kêu thảm một tiếng, sau đó liền rơi xuống đất, vừa vặn thể nào mà lại rơi đúng lên người Vô Danh.

Vô Danh bị thân chim nặng nề rơi trúng, “òai chao” một tiếng liền tỉnh lại. Thấy trước mặt một con hắc ưng, trên thân có cắm một mũi tên, hắn không khỏi hoạt kê.

Đột nhiên trong rừng cây trước mặt bước ra một thiếu niên mặt trắng phắc màu đen, bộ dáng thấp phàn khỏe mạnh. Y thấy hắc ưng mà chính mình bắn hạ đang nằm trong tay Vô Danh, liền cười ha hả, nói: “Tiểu huynh đệ, con hắc ưng đó là bị ta bắn hạ a!”

Chú thích:

(*)Bất tri khứ hướng : không biết đi đâu, về đâu

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Nông Gia Thiếu Niên

Vô Danh nghe vậy, tuy chính mình thập phần đói khát, nhưng cũng đành ngượng ngùng trả con hắc ưng lại cho thiếu niên.

Thiếu niên mặt đen cầm lấy con hắc ưng, đột nhiên nghe thấy trong bụng Vô Danh kêu “rột rột” mấy tiếng, y cười lớn, nói: “Nguyên lai các người lại đói đến như vậy a!”

Vô Danh thẹn thùng cười, lấy tay đẩy nhẹ Tư Kỳ, Tư Kỳ chớp chớp mắt vài cái rồi tỉnh dậy. Thấy hắc diện thiếu niên trước mặt, nàng khó hiểu nhìn về phía Vô Danh.

Thiếu niên mặt đen nhìn nhìn Vô Danh, lại nhìn Tư Kỳ, đột nhiên nói: “Hai người làm thế nào lại đến nơi này?”

Vô Danh cùng Tư Kỳ liền sùng sốt. Vô Danh chớp mắt, ngượng ngùng nói: “Đây là biểu muội của ta. Chúng ta từ nhỏ là thanh mai trúc mã, nhưng gia cảnh ta bần hàn, nên dựng khinh thường ta, muốn đem biểu muội gả cho một tài chủ. Ta tìm đến tài chủ đó thì bị đánh thành bộ dạng thế này, biểu muội thấy ta đáng thương, liền cùng ta bỏ trốn!” Vô Danh vừa nói dứt, Tư Kỳ đã xấu hổ đến gần như giấu toàn bộ gương mặt của nàng trong áo, ngón tay nhỏ khẽ vịn vào góc áo.

Thiếu niên mặt đen thấy biểu tình của Vô Danh và Tư Kỳ, trong lòng thầm than, nói: “Như thế này, thấy các người đã quá đói rồi, hay là đến nhà của ta ăn chút gì đi!”

Vô Danh đương nhiên cầu còn không được, hướng Tư Kỳ gật đầu một cái. Hai người gắt gao theo sát thiếu niên mặt đen về nhà y. Dọc đường đi, thiếu niên hỏi Vô Danh rất nhiều vấn đề, Vô Danh đều trả lời qua loa.

Bọn họ đi qua vài con đường đất. Thiếu niên mặt đen cũng là con nhà nông, y nghe Vô Danh kể xong, phi thường thông cảm cho hắn, oán hận nói nếu để y gặp gỡ dựng của Vô Danh, thế nào cũng phải vì Vô Danh mà trút giận.

Tư Kỳ từ lúc nghe Vô Danh nói bậy đã sớm xấu hổ đến chết, mà Vô Danh lại càng nói càng hăng, nàng không khỏi hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. Vô Danh chỉ đành cười khổ mà thôi.

Vô Danh dù chỉ mới gặp thiếu niên, nhưng thấy y bất bình thay cho chuyện của mình, trong lòng vô cùng cảm kích. Thấy thiếu niên nọ thân thể rắn chắc, trong lòng hắn liền thầm đưa ra một quyết định...

Không biết đã đi được bao lâu, thiếu niên mang Vô Danh và Tư Kỳ tới một sơn thôn nhỏ.

Chỉ thấy nơi đây hoa thơm bướm lượn, không khí trong lành, rừng trúc um tùm, suối nước róc rách chảy, thực sự là cảnh thế ngoại đào nguyên khó thấy. Mấy gian nhà tranh đơn sơ thấp thoáng trong cảnh núi xanh sông biếc, càng tăng thêm vài phần mỹ cảm.

Mới bước vào trong thôn thì gặp một thiếu nữ mặc váy hoa khoảng hai mươi tuổi, nàng vừa thấy thiếu niên mặt đen tối, liền ngừng hai tay đang giặt quần áo lại, thần tình hưng phấn kêu lên: “Hắc ca, huynh hôm nay sao lại trở về sớm như thế?”

Hắc ca vừa thấy thiếu nữ, ánh mắt cũng tỏa sáng, liền đáp: “Ta ở trên núi gặp được hai người bạn họ, thấy họ đang đói bụng, ta liền dẫn về để kiếm chút gì ăn. Tiểu Hoa, chút nữa ta lại đến tìm muội, còn bây giờ phải đưa họ về nhà trước đã!”

Nói xong, Tiểu Hắc ánh mắt lưu luyến không rời mà dẫn Vô Danh về nhà mình.

Ba người đi tới một căn nhà gỗ đơn sơ. Tiểu Hắc liền đẩy cửa bước vào, trên cửa cũng không có khóa. Y dẫn hai người Vô Danh vào trong nhà, kêu lên: “Mẹ, có khách tới!”

Y vừa kêu dứt, từ trong buồng có một hắc y thiếu phụ khoảng bốn mươi tuổi đi ra, mặt mũi thập phần chất phác. Bà vừa thấy hai người Vô Danh, liền nói với Tiểu Hắc: “Mau mời họ ngồi xuống! Pha thêm hai chén trà nữa!”

Tiểu Hắc nói: “Mẹ, bọn họ mấy ngày rồi chưa ăn gì, mẹ trước hết chuẩn bị chút gì cho họ ăn đi!”

“Được! Để mẹ làm, hai vị khách nhân, mời ngồi!”

Tiểu Hắc mời Vô Danh và Tư Kỳ ngồi xuống, nói chuyện phiếm một hồi thì thiếu phụ đã mang một ít thức ăn đến. Chẳng qua chỉ có vài món thịt gà rừng, lợn rừng linh tinh. Hai người Vô Danh cũng không khách khí, nhồm nhoàm ăn như hổ đói.

Chỉ chốc lát sau, Vô Danh và Tư Kỳ đã chén sạch hết thức ăn, chỉ còn lại vài cái bát trống rỗng. Vô Danh vỗ vỗ bụng nói: “Đã lâu rồi chưa ăn no như vậy!”

Tư Kỳ không ngờ mình ăn nhiều như vậy, nhớ tới bộ dạng vừa rồi của mình, nàng không khỏi xấu hổ đến cúi đầu.

Vô Danh liền nói: “Xin cảm ơn đại thẩm(*)!”

Hắc y thiếu phụ từ lúc Vô Danh vừa đến đã quan sát cẩn thận hai người, cảm thấy cả hai không giống người xấu. Lúc Vô Danh đang ăn cũng đã nghe con mình giảng giải qua về hoàn cảnh của hắc ca, bà không khỏi rơi lệ đồng cảm, lúc này vội nói: “Không cần phải như vậy, chúng ta là sơn nhân hoang dã, cũng không có gì hay ho để chiêu đãi các người. Thấy hai người ăn ngon như vậy là ta mừng rồi!”

Tiểu Hắc cũng tranh thủ nói: “Đúng vậy! Nhà chúng ta đã lâu rồi không có khách tới thăm! Ta nghĩ các người cũng không biết nên đi đâu? Không bằng trước hết ở lại nơi này một thời gian đã rồi hẵng tính tiếp!”

Thế là Vô Danh và Tư Kỳ liền ở lại sơn thôn yên tĩnh đó. Trong khoảng thời gian này, hắc hủ thụ một cuộc sống yên lành chưa từng thấy. Mỗi ngày đi theo Tiểu Hắc lên núi săn bắn, học được rất nhiều kỹ năng, hắc ca từng là người luyện võ, nên thành tích săn đương nhiên cũng không tệ.

Phụ thân Tiểu Hắc mất sớm, y từ nhỏ cùng mẫu thân nương tựa nhau mà sống. Trong sơn thôn, trừ Tiểu Hoa ra thì y cũng không có ai là bạn bè cùng trang lứa cả. Vì thế Tiểu Hắc đã sớm xem Vô Danh như là bằng hữu tốt nhất của mình, mỗi ngày đều tận tâm chỉ giáo Vô Danh bản lĩnh săn bắn. Mà toàn bộ thôn trang nghe qua hoàn cảnh của Vô Danh đều hết sức cảm động, không những không mảy may nghi ngờ mà còn rất chiếu cố hai người bọn họ. Dù sao người nơi thôn quê đều luôn chất phác như thế.

Kỳ thực trong khoảng thời gian này, trong lòng Vô Danh vẫn luôn mâu thuẫn cực kỳ. Lúc trước, hắc ca từng có một ý định, vì để báo đáp Tiểu Hắc mà truyền thụ cho y hết võ công của mình. Nhưng sau khi ở sơn thôn này một thời gian, hắc ca lại phát giác đây là nơi không hề có tranh quyền đoạt lợi, một khi hắc ca dạy võ công cho Tiểu Hắc, chỉ sợ Tiểu Hắc lại giống như bọn người trong giang hồ không chịu an phận mà dùng mọi thủ đoạn để theo đuổi danh lợi. Nếu như thế không biết mẹ của Tiểu Hắc sẽ đau lòng đến dường nào, mà sự an lành của sơn thôn này chắc chắn cũng bị phá vỡ. Đây tất nhiên không phải là điều hắc ca muốn nhìn thấy.

Kể từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, hắc ca phát hiện thanh danh càng cao thì dã tâm của con người cũng càng lớn. Ví dụ với hạng người như Bạch Thiểu Thắng, “Bạch Vân thế gia” trong chốn giang hồ đã hết sức lừng lẫy, thế mà lão còn muốn thêm “Vạn tà thực kinh” của mình. Còn sơn dân ở đây thì hoàn toàn khác hắc ca, bọn họ đối với một người hoàn toàn xa lạ mà vẫn hết lòng quan tâm, che chở. Đơn giản là vì cuộc sống của họ giản dị, không có gì quá cao để truy cầu, càng không có lòng tham. Do đó hắc ca rất không muốn những người này bị thương tổn.

Vô Danh thập phần mâu thuẫn, nhưng sơn dân thấy vậy, còn tưởng rằng hắc ca sợ bị người ta truy bắt, đều khuyên nhủ hắc ca không cần lo lắng. Điều này càng làm hắc ca khổ sở hơn.

Hôm nay, thừa dịp cả nhà Tiểu Hắc đều ra ngoài, hắc ca liền đem mâu thuẫn trong lòng mình nói cho Tư Kỳ nghe. Tư Kỳ cũng không biết nên làm thế nào. Rốt cục Vô Danh thở dài, nói: “Không còn cách nào khác, chúng ta phải rời khỏi đây thôi! Bằng không chắc ta phát điên mất!”

Vì thế bọn họ quyết định ly khai nơi thế ngoại đào viên này. Bọn họ dù sao cũng là người trong giang hồ, chỉ sợ ở lại lâu sẽ phát sinh chuyện, “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”(**), lời ấy không sai chút nào.

Sau khi cùng thôn dân cáo biệt, cả hai lại lần nữa bước chân vào chốn vô lâm. Tuy rằng trong lòng Vô Danh phi thường không tình nguyện, mọi người cũng không muốn chia tay, nhưng hắn không thể không rời đi. Nếu tiếp tục thế này, hắn chắc chắn sẽ phá vỡ sự bình yên nơi đây. Hắn thật phần không muốn như vậy.

Nhưng cho dù hắn không muốn làm như vậy, liệu người khác có nghĩ như hắn không? Chỉ tiếc trong tương lai, khi hắn và Tiểu Hắc gặp lại thì đã lâm vào cảnh một mất một còn...

Chú thích:

(*)Đại thẩm: thẩm, cô

(**)Nhân tại giang hồ, thân bất do(ô) kì

Tạm dịch: Người ở trong chốn giang hồ, có những việc dù không muốn nhưng cũng phải làm

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Đạo Thỉnh Đồ Thuyết(*)

Khoảng thời gian ở sơn thôn nhỏ giúp tâm linh của Vô Danh được gột rửa rất nhiều, mà cừu hận chi tâm cũng buông bỏ không ít

Tư Kỳ ở bên cạnh không ngừng khuyên bảo, hơn nữa hắn biết nếu chính mình thật sự giết Bạch Thiểu Thắng, thì sau này gặp lại Bạch Như Tuyết cũng không biết nên đối mặt với nàng như thế nào đây. Hắn thậm chí nguyện ý ẩn cư như vậy, không màng thế sự, chấp nhận ở lại nơi thôn quê sống đời sống dân dã. Nhưng bởi vì mâu thuẫn về chuyện của Tiểu Hắc khiến cho hắn dứt khoát ra đi.

Ly khai sơn thôn, Vô Danh cảm thấy toàn thân thoải mái, tâm tình sáng sủa rất nhiều. Bọn họ sống cuộc sống khoái hoạt nơi thôn quê, bất tri bất giác đã hơn một năm.

Vô Danh ngửa mặt lên trời, cười dài nói: "Nha đầu, chúng ta hiện tại phải đi đâu a? "

"Thiếu gia đi đến đâu, Tư Kỳ liền theo đến đó! "

"Ha ha! Có lẽ chờ đợi chúng ta phía trước chính là vô cùng vô tận khó khăn, nàng không sợ hãi sao? "

"Không sợ! Có thiếu gia kề bên, thiếp sẽ không sợ! "

Vô Danh nở nụ cười, nói: "Trong khoảng thời gian qua vẫn là ta liên lụy nàng! Nếu không phải bởi vì ta, nàng còn có thể hưởng phúc a! Căn bản là không cần giống như hiện tại bồn ba khắp nơi, còn phải kiếm kế sinh nhai nữa! Ôi! "

Tư Kỳ kích động nói: "Chỉ cần thiếu gia không chê thiếp vụng về là thiếp đã mãn nguyện rồi! "

"Làm sao có chuyện đó! Đi thôi! Xem ra ta không có cách nào đào thoát khỏi vận mệnh giang hồ rồi! Chúng ta cùng đi xem trong vô lâm hiện tại thế nào! "

Hai người liền tiến nhập chốn dân cư phồn hoa đô thị. Vô Danh sợ cừu gia nhận ra mình, nên vận bộ quần áo vải mà mẫu thân của Tiểu Hắc đã đưa cho hắn khi xuống núi, tuy rằng mộc mạc nhưng cả người lại lộ ra phong tư tiêu sái phóng khoáng. Còn Tư Kỳ cũng ăn mặc thập phần đơn giản nhưng như thế nào cũng không giấu được nét đoan trang trời sinh của nàng.

Bọn họ trên người cũng không có tiền tài dư thừa, toàn bộ châu báu của Vô Danh đã ở lại "Bạch Vân Bảo", mà Tư Kỳ căn bản không cần ngân lượng, đương nhiên cũng không mang theo. Sở dĩ lúc này bọn họ có chút ít lộ phí đều là do phụ lão trong thôn gom góp lại trao tặng trước lúc ra đi.

Vô Danh vì để tiện cho việc thám thính tin tức, đành phải mang theo Tư Kỳ hướng trà lâu đồng người mà vào.

Hai người vừa vào trà lâu liền gọi một bình trà, vừa uống vừa chú ý lắng nghe khách nhân bàn luận.

Thời điểm cả hai bước vào trà lâu, rất nhiều khách nhân liền lộ vẻ kinh dị, tuy rằng hai người bọn họ ăn mặc thật giản dị, nhưng trên người vẫn không tự giác lộ ra khí tức không tầm thường. Nhưng không bao lâu sau, mọi người đều hăng say đàm luận mà không quá quan tâm tới hai người Vô Danh nữa.

Chỉ nghe một người nói: "Các người có biết không, nghe nói gần đây Cửu Long Bảo đã quy thuận Vạn Tà Giáo! "

"Nói hươu nói vượn! Điều này làm sao có thể? Cửu Tinh Long Vương Lãnh Thiên Lam là nhân vật bậc nào? Làm sao có thể khuất phục Vạn Tà Giáo được? "

Người kia liền cãi lại: "Vừa nghe vị huynh đệ này nói chuyện, liền biết không phải là người hay lưu lạc giang hồ! "

"Mau nói rõ đi! "

"Cửu Tinh Long Vương Lãnh Thiên Lam đã sớm bỏ mình tại Bạch Vân Bảo, đó là chuyện hơn một năm trước! "

"Lãnh Thiên Lam võ công cao cường như vậy, ai có thể giết được hắn? "

"Điều này cũng không biết được, chỉ là có người thấy trong Bạch Vân Bảo có hơn hai mươi thi thể của đệ tử Cửu Long Bảo, hơn nửa trên mặt đất còn tìm thấy bảo vật "Cửu Long kỳ" danh chấn giang hồ. Những thi thể này đều là đại nhân vật trong võ lâm, trong đó có đại nội đệ nhất cao thủ Thiết Thọ, Thiên Phong thần kiếm Triệu Vô Cực. . . nghe nói họ đều là con rể của Lãnh Thiên Lam! "

"Thế còn người của Bạch Vân thế gia thì sao? Thương vong thế nào? "

"Bạch Vân thế gia từ lúc một năm trước cũng đã tiêu thất trên giang hồ! Ôi! Hiện tại trong võ lâm xuất hiện thật nhiều cao thủ a! "

Sau đó bọn họ còn nói nhiều chuyện khác nữa nhưng Vô Danh đã không còn lòng dạ quan tâm, hắn nghe quả thật phụ thân dẫn người đến "Bạch Vân Bảo" để báo thù cho mình, trong lòng thấp phần vui sướng. Nhưng lại nghe người ta nói phụ thân đã chết, như thế nào cũng không tin được. Bởi vì hắn biết rõ toàn bộ "Bạch Vân Bảo" không có ai đỡ được một chiêu của phụ thân. Nhưng nghe người nọ nói năng rành mạch, khiến cho hắn trong lòng không yên. Hắn rất muốn bắt người kia lại để hỏi cho rõ ràng, nhưng lại sợ hấp dẫn sự chú ý của mọi người, vì thế đành chỉ biết thầm than trong lòng mà nhìn người nọ rời đi.

Tư Kỳ vốn rất vui vẻ, bởi vì những địa phương này nàng chưa từng đi qua. Nhưng một lát sau, nàng thấy Vô Danh cắn chặt môi, toàn thân lạnh toát, trong mắt có lệ quang ẩn hiện, nàng rất lấy làm kỳ quái.

Tư Kỳ vỗ nhẹ vai Vô Danh, nói: "Thiếu gia, người làm sao vậy? Cảm thấy không khỏe sao? "

Vô Danh nhìn ánh mắt lo lắng của Tư Kỳ, lòng như lửa đốt, lại nghe người kia vẫn đang say sưa cười nói mà chưa có rời đi, liền nói: "Không có gì! Chúng ta đi thôi! "

Hai người liền rời khỏi trà lâu.

Trong đầu Vô Danh nghĩ đến việc trở lại Bạch Vân cốc để dò thám, nhưng lại thấy làm vậy chẳng khác lửa dề vào miệng cọp. Tư Kỳ tuy lúc này đã được chân truyền của mình, nhưng dù sao kinh nghiệm vẫn còn chưa đủ, rất khó bảo đảm an toàn cho hai người.

Vì thế hắn quyết định vẫn là trước hết rời khỏi Trung Nguyên để tránh gặp phải phiền toái. Ở trong địa lao một năm, hắn hiểu được sinh mệnh là điều đáng quý nhất, mặc kệ muốn làm gì thì cũng phải lấy an toàn làm điều kiện tiên quyết. Hơn nữa hắn cũng hiểu được tình ý của Tư Kỳ đối với mình, nghĩ đến nàng vì mình mà chịu nhiều hy sinh, hắn không cho phép bản thân làm những chuyện có thể gây nguy hại cho nàng. Dù sao trước mắt cũng chỉ có thể cùng nàng nương tựa lẫn nhau mà sống.

Hắn thực sự sợ mất đi Tư Kỳ, sợ gặp phải người của "Bạch Vân thế gia", sợ hãi người của cửu đại môn phái, vì thế hắn luôn tận lực tránh những địa phương có đông người.

Dọc đường đi, có lúc hai người phải săn bắn thú rừng để làm thức ăn, cũng có khi gặp được thôn dân trong thôn trấn nào đó, được bọn họ thịnh tình chiêu đãi. Điều này càng khiến cho Vô Danh tin tưởng rằng tâm địa của những con người nơi dân dã thôn quê luôn luôn thiện lương như thế.

Bất tri bất giác bọn họ đã tiến vào cảnh nội của Tứ Xuyên, phát hiện nơi này địa thế hiểm trở, dân cư thưa thớt, đá núi gập ghềnh, cây rừng trùng điệp. Ít ngày sau, họ đã tới vùng núi Thục Sơn.

Nhìn cảnh non xanh nước biếc tươi đẹp, Vô Danh không khỏi thở dài: "Thi tiên Lý Bạch từng nói: "Y hù hi, nguy hồ cao tại! Thục đạo chi nan, nan vu thượng thanh thiên! "(**), lời này quả thực không sai a! Nếu có thể tại đây an nhàn sinh sống cả đời, há chẳng phải là một điều may mắn hay sao! "

Tư Kỳ đáp: "Nơi này thật đẹp! Hay là chúng ta ở lại đây, trên núi xây một gian nhà nhỏ. . . "

"Ha ha! Sau đó sinh thêm mấy đứa nhỏ! "

"Ai sinh con cho chàng chứ! "Tư Kỳ đỏ mặt nói.

Chú thích:

(*)Đạo thánh đồ thuyết : nghe lời đồn đãi, lời truyền miệng

(**)Đây là hai câu trong bài “Thục đạo nan”(đường lên đất Thục thật khó) của Lý Bạch:

Y hu hi, nguy hồ, cao tai

Thục đạo chi nan, nan vu thượng thanh thiên

Dịch nghĩa:

Ôi, nguy hiểm thay, cao thay!

Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Nga My Cẩm Tú

Vô Danh không hề hay biết mình đã tiến nhập địa phận của Nga My, hấn khê ngâm

Thục quốc đa tiên sơn

Nga My mạc nan thất(*)

Đây vốn là bài thơ "Đăng Nga My sơn" của Lý Bạch. Vô Danh nhìn phong cảnh tươi đẹp, không khỏi khiến thi hứng của hấn nổi lên.

Nhìn thấy núi cao lượn lờ mây mù, hấn đột nhiên thầm nghĩ: "Trên đường tới đây, cũng không phát giác cửu đại môn phái truy tìm mình, không bằng giả vờ làm du khách, lên núi du ngoạn thử xem?"

Trong lòng nghĩ sao là làm vậy, hấn liền nói với Tư Kỳ: "Nha đầu, cảnh ở đây đẹp như vậy, nàng có muốn lên núi xem không?"

"Thiếp muốn!"

"Bất quá có thể có nguy hiểm a! Dù sao đây cũng là địa bàn của Nga My, nàng có sợ không?"

Tư Kỳ thấy ánh mắt Vô Danh chột lóe, biết trong lòng hấn đã có tính toán, thế mà còn trêu cợt chính mình, liền cảm thấy hơi bức, nói: "Thiếp sợ!"

Vô Danh sùng sốt, nói: "Sẽ không có chuyện gì đâu! Dù sao chúng ta một đường tới đây cũng không bị ai truy tìm mà!"

Sau đó hai người liền mạo hiểm đi vào quan đạo dẫn lên núi. Vừa mới tới chân núi nơi có tấm biển lớn "Nga My phái" thì bị tăng nhân canh gác chặn lại xét hỏi.

"Huynh muội chúng ta mộ danh đã lâu nên nay muốn đến Nga My sơn du ngoạn, mong đại sư tạo điều kiện!"

Tăng nhân nhìn trang phục hai người thấy cũng không giống người xấu, vội hoàn lễ nói: "Nhị vị thí chủ đợi chút, để ta gọi sư đệ đến hướng dẫn hai người!"

Nói xong y quay đầu hướng một căn nhà gỗ nhỏ gần đó mà gào lên: "Sư đệ, có du khách tới tham quan! Còn không mau dẫn bọn họ lên núi!"

Chỉ thấy một tiểu hòa thượng xoa xoa cái đầu bóng lưỡng bước ra, không tình nguyện dẫn hai người Vô Danh hướng trên núi mà đi.

Vừa vào trong núi, chỉ thấy nơi đây sơn thủy trùng điệp, cây cối mọc che trời, không nhìn thấy rõ tầng mây trên cao, suối chảy quanh co, ánh dương quang len lỏi qua kẽ lá chiếu xuống đất, trên trời có chim bay bướm lượn, thi thoảng có vài chú khỉ nhảy nhót náo động, đều bị tiểu hòa thượng đuổi đi.

Bọn họ không nói một lời, thẳng một đường mà đi. Hai người Vô Danh bị khung cảnh trước mắt mê hoặc, trên mặt không khỏi biểu lộ thần sắc say mê.

Tiểu hòa thượng thấy vậy, liền nói: "Hai vị hoa si! Thế này thì đã tình là gì? Kim Đỉnh mới là nơi mỹ lệ nhất!"

"A! Tiểu sư phụ có thể mang bọn ta đến đó hay không?"

Tiểu hòa thượng lười biếng đáp: "Hôm nay các người đã đi cả ngày rồi, chẳng phải phiền chết ta sao! Chuyện đó để sau hẵng tính! Hay là sáng mai các người quay lại đi!"

"Được!" Vô Danh nói.

Tiểu hòa thượng đưa hai người về phòng khách, nói: "Các người tạm thời ở đây hôm nay, buổi sang ngày mai ta dẫn hai người lên Kim Đỉnh!"

Các hòa thượng trong tự thấy Vô Danh và Tư Kỳ tuy ăn mặc giản dị, nhưng cử chỉ, cách nói năng không tầm thường, lại được hai người tặng cho nhiều sản vật, nên đều cao hứng theo sát bọn họ để nói chuyện phiếm.

Trong lúc tán gẫu, Vô Danh phát hiện hai năm trước "Bạch Vân thế gia" thực sự đã bị diệt vong chỉ trong một đêm, một mạng cũng không còn, mà tại hiện trường còn phát hiện thêm hơn hai mươi thi thể của "Cửu Long Bảo", trong đó có tám nữ tử đều là nhân gian tuyệt sắc, hơn nữa lại có người nhận ra đại nội đệ nhất cao thủ Thiết Thợ và "Thiên Phong thần kiếm" Triệu Vô Cực cũng nằm trong số thi thể này.

Điều này làm cho Vô Danh nhớ tới tin đồn mình nghe được tại trà lâu, hiện tại hẳn nghĩ kỹ cũng cảm thấy thật kỳ quái. Đêm đó trên đường đào tẩu, bọn họ không hề gặp một sự cản trở nào, cả "Bạch Vân bảo" giống như một tòa tử thành.

Vô Danh thập phần khó hiểu, Nga My đệ tử hẳn là sẽ không nói lung tung, nhưng chỉ bằng thực lực của "Bạch Vân bảo" thì căn bản không có khả năng đánh bại phụ thân cùng các tỷ tỷ, tỷ phu được. Chuyện này khiến cho hắn rốt cục không biết phải làm sao bây giờ.

Núi Nga My ban đêm cực kỳ yên tĩnh, ngoại trừ xa xa vang vọng vài tiếng chuông chùa, còn lại xung quanh cơ hồ không nghe được thanh âm gì cả.

Vô Danh và Tư Kỳ được an bài ở hai căn phòng liền nhau, chính xác là hai cái giường trong phòng chỉ cách nhau có một vách tường.

Kể từ lúc ăn cơm chiều nghe được tin tức phụ thân bỏ mình, trong bụng liền đầy tâm sự. Sau khi trở về phòng liền nằm trên giường suy nghĩ sự tình mà ban ngày mình nghe được.

Suy tư hồi lâu, hắn thủy chung không suy đoán được điều gì. Đột nhiên nghe thanh âm Tư Kỳ trở mình bên kia vách, hắn không khỏi nổi lên ý định trèo cột nường, liền nhỏ giọng hỏi: "Tư Kỳ, nàng còn chưa ngủ sao?"

Kỳ thực lúc ăn cơm chiều, nhìn thấy bộ dạng ưu tư của Vô Danh, trong lòng Tư Kỳ đã có chút thương tâm, càng nhiều chính là lo lắng cho hắn. Nàng trên giường lăn qua lộn lại mọi hồi nhưng vẫn chưa ngủ được. Lúc này nghe Vô Danh hỏi vậy, nàng liền có chút vui sướng, vội nói: "Thiếu gia, thiếp còn chưa ngủ!"

"Nàng đang làm gì thế?"

"Không có gì! Chỉ là do thiếp không ngủ được thôi mà!"

"Hay là đang nghĩ đến ta phải không? Có muốn ta qua bên đó cùng nàng không? Nàng xem, trăng hôm nay thật tròn a?" Vô Danh nhin không được nở nụ cười.

Tư Kỳ vừa nghe, liền sáng giọng: "Thiếu gia, người lại nói hươu nói vượn rồi!"

"A! Vậy là nàng không phản đối phải không? Chờ một chút, ta lập tức tới ngay!" Nói xong Vô Danh giả vờ như đứng dậy, làm vang lên âm thanh trên giường.

Tư Kỳ vốn trong lòng có chút vui sướng, cũng có chút khát khao, nhưng thấy Vô Danh thật sự muốn làm như vậy, nàng liền hoảng hốt, nhưng lại nghe ý cười trong lời nói của Vô Danh, vội đáp: "Thiếu gia, chúng ta đang ở trên Nga My sơn, người làm như vậy không sợ các hòa thượng và ni cô phát hiện sao?"

Vô Danh vừa nghe, trong lòng chợt lạnh, thờ dãi nói: "Chẳng vui tý nào cả! Muốn dọa nàng tý thôi, vậy mà nàng lại..."

Tư Kỳ thấy Vô Danh nói vậy, huyền tâm rốt cục cũng buông xuống, nàng lấy tay khẽ vuốt vuốt ngực, thờ dãi nhẹ nhõm một hơi. Nhưng lại nghe trong câu nói của Vô Danh có ý chán chường, nàng liền tự nghĩ mình, vội nói: "Thiếu gia, thiếp không có ý! Hay ngày mai chúng ta liền rời khỏi nơi này đi!"

"Ngày mai còn phải xem Kim Đỉnh nữa! Sao có thể bỏ đi được?"

Kỳ thực trong lòng Vô Danh vẫn nghĩ đến việc hỏi thăm rõ chuyện phát sinh ở "Bạch Vân cốc", đương nhiên không muốn dễ dàng ly khai.

Tư Kỳ nghe vậy liền nói: "Thiếu gia, người làm sao vậy? Có tâm sự gì sao?"

Vô Danh nghe Tư Kỳ hỏi, cũng không biết có nên nói tâm sự của mình cho nàng hay không, trầm mặc một hồi lâu mới trả lời: "Tư Kỳ, thân thể của ta đến bây giờ cũng chưa nói cho bất luận kẻ nào, bởi vì một khi có người biết, có thể chúng ta sẽ gặp phải vô số phiền toái!"

Chú thích:

(*)Thục quốc đa tiên sơn

Nga My mặc nan thất

Tạm dịch:

Nước Thục nhiều núi tiên

Nga My sơn sánh cùng

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Kim Đình Phong Ba

Tư Kỳ nghe Vô Danh nói vậy, trong lòng liền căng thẳng, vội nói: "Thiếu gia, nếu vậy người không cần phải nói ra đâu!"

Vô Danh cảm kích cười, đáp: "Chẳng lẽ nàng thật sự không muốn biết sao?"

"Thiếu gia, thiếp đương nhiên muốn biết, chẳng qua thiếp sợ làm người khó xử?"

"Tư Kỳ, nàng thật tốt! Về sau có cơ hội ta nhất định nói hết cho nàng nghe!" Vô Danh trong mắt rung rung nói.

Tư Kỳ nhỏ giọng "vâng" một tiếng. Vô Danh lại nói: "Ta không biết tại sao, nhưng ta có cảm giác ngày mai có thể gặp phải phiền toái!"

"Sao lại như thế? Hay là đừng đi Kim Đình nữa, sáng mai chúng ta xuống núi đi!" Tư Kỳ lo lắng nói.

Vô Danh trong mắt phát ra cuồng ngạo quang mang, cười nói: "Chẳng lẽ có chút khó khăn thì ta đành lùi bước sao? Đương nhiên là không, ngày mai chúng ta nhất định phải đi Kim Đình. Ta chỉ là có chút cảm giác không ổn thôi, nàng cũng đừng để bụng! Ngủ sớm một chút, ngày mai chúng ta còn phải đi sớm!"

Sau đó hai người liền chìm vào giấc mộng.

Hôm sau cũng là một ngày đẹp trời, chỉ có điều trên Nga My sơn vốn có nhiều mây mù lượn lờ nên gây cho người ta một chút cảm giác ẩm ướt.

Từ lúc trời còn tối, tiểu hòa thượng đã xoa xoa đôi mắt nhập nhèm ngáy ngủ đến đánh thức Vô Danh và Tư Kỳ. Hai người vội vàng rửa mặt chải đầu, xong theo tiểu hòa thượng lên Kim Đình.

Tiểu hòa thượng nói: "Kim Đình là địa phương mỹ lệ nhất của Nga My chúng ta, có tứ đại kỳ cảnh, phân biệt là 'nhật xuất', 'vân hải', 'phật quang' và 'thánh đăng'(*), khi nào các người thấy mới biết không phải ta khoác lác đâu!"

Tiếp theo tiểu hòa thượng lại thổi phồng miêu tả tứ đại kỳ cảnh này đẹp như thế nào. Vô Danh và Tư Kỳ thấy y say sưa, nói đến văng bọt nước đầy trời nên cũng vui vẻ cười cười.

Ba người đi thẳng cho tới khi mặt trời mọc thì vừa đến Kim Đình.

Tiểu hòa thượng đưa họ tới một sườn núi dựng đứng, nói: "Tại đây xem tứ đại kỳ cảnh là đẹp nhất. Mau nhìn xem, đó là nhật xuất!"

Chỉ thấy từng đợt từng đợt mây đỏ theo đường chân trời chậm rãi dâng lên, rồi chỉ một chốc sau, ánh dương quang bỗng tỏa ra vạn trượng, chói lòa mắt. Ánh sáng này chiếu dưới ngàn dặm biển mây, trong sương mù càng tăng vẻ đẹp mê hồn. Ánh sáng có khi bùng ra như đóa hoa nở, có khi hợp lại như hoa khép nhụy.

Vô Danh và Tư Kỳ bị cảnh đẹp trước mắt làm cho quên hết tất cả xung quanh, ngay cả tiểu hòa thượng lúc này cũng không nói lời nào mà chỉ lặng lặng nhìn.

Vô Danh nhìn mỹ cảnh trước mặt, tình cảm mãnh liệt đè nén đã lâu rốt cục lại bạo phát. Hắn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, ba đào một trận lại một trận vang vọng khắp núi non Nga My.

Thời điểm Vô Danh ngửa mặt lên trời hét, có một thân ảnh sur cô đang đứng dưới chân núi, nghe tiếng hét liền thi triển khinh công nhanh như tia chớp hướng lên núi, muốn xem tột cùng là có chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy sur cô kia thân pháp nhẹ nhàng, nháy mắt đã phóng người được hơn mười trượng, trong sương mù không thấy rõ được diện mạo.

Trong chốc lát, người đó đã tới bên cạnh Vô Danh, kỳ quái đánh giá Vô Danh và Tư Kỳ.

Vô Danh vốn đang lúc hào tình vạn trượng, phát tiết cảm tình của bản thân, đột nhiên hắn cảm thấy bên cạnh mình xuất hiện một người. Vì thế liền ngừng lại, vừa thấy nữ ni, lửa giận đang nén trong lòng bỗng bùng tăng lên đột biến, trừng ánh mắt tràn ngập hận ý nhìn nữ ni.

Tiểu hòa thượng nghe Vô Danh đột nhiên đình chỉ tiếng hét, có chút kỳ quái, quay đầu nhìn lại thấy nữ ni, liền hạ người quỳ xuống nói: “Đệ tử Giới Ngôn tham kiến chương môn!”

Nguyên lai nữ ni này đúng là đương kim Nga My chương môn Bách Vãn sư thái, cũng là người tham gia vào việc bắt giữ Vô Danh ở “Bạch Vân thế gia”, chẳng trách Vô Danh vừa thấy liền bùng bùng lửa giận.

Bách Vãn kinh ngạc nhìn Vô Danh, bà cảm thấy thiếu niên trước mắt này có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ nổi là gặp ở đâu. Nhưng thấy nộ hỏa trong mắt Vô Danh, bà liền cảm thấy không biết nên nói gì. Thấy Giới Ngôn hành lễ với mình, bà cũng đáp lại, nói: “Giới Ngôn không cần đa lễ!”

Nhưng khi ánh mắt nhìn thấy Tư Kỳ đang đứng bên cạnh Vô Danh, bà liền cả kinh, đây không phải là nha đầu ở “Bạch Vân bảo” hay sao? Nguyên lai năm đó khi cùng bát đại chương môn vây công Vô Danh, thấy nha đầu này thương tâm rơi lệ vì hắn, bà đã cảm thấy bất nhẫn, nên ấn tượng về nàng vẫn còn trong tâm.

Tư Kỳ lúc này cũng chú ý tới người mới xuất hiện, nhưng vẫn không biết rõ đây là ai, nàng sợ hãi, lo lắng nhìn Vô Danh.

Bách Vãn thấy ánh mắt lo âu của Tư Kỳ, lại thấy hận ý trong mắt Vô Danh, trong lòng liền cảm thấy bồn chồn, chẳng lẽ thiếu niên này là thiếu bảo chủ của “Cửu Long Bảo” hay sao? Năm đó tiểu nha đầu này chính là vì hắn mà khóc như mưa.

Bà không khỏi cẩn thận đánh giá Vô Danh một lần nữa, phát giác ánh mắt này rất quen thuộc, nhất là thần tình trên mặt khiến bà không khỏi rung mình, vội truy vấn: “Xin hỏi thiếu hiệp là...?”

Vô Danh trợn mắt nhìn Bách Vãn, khẽ nhếch miệng cười khinh bỉ, cũng không trả lời.

Bách Vãn vừa thấy nụ cười của Vô Danh, trong lòng liền kinh hãi, bởi vì đúng là do nụ cười này mà khiến mấy năm qua mình gặp không ít ác mộng, cả kinh nói: “Người là Vô Danh?”

Vô Danh thấy cửu nhân đang đứng ngay bên cạnh, đáng tiếc võ công mình đã hoàn toàn bị phế, không thể làm gì được đối phương, ánh mắt âm trầm đi một chút, thờ dãi: “Không sai!”

Tư Kỳ thấy Bách Vãn đã nhận ra Vô Danh, trong lòng lại lo lắng, cắn răng, nắm chặt cánh tay Vô Danh.

Vô Danh thấy dáng vẻ khẩn trương của Tư Kỳ, liền lấy tay lau nhẹ cái trán đang đổ mồ hôi lạnh của nàng, cười nói: “Xem ra dự cảm của ta là đúng! Nha đầu, ta liên lụy nàng!”

Tư Kỳ thấy Vô Danh cười, trong lòng lại thấy phần khởi trở lại, dù sao được chết cùng một chỗ với người mình yêu thương, cũng không thể không xem là một loại hạnh phúc.

Vô Danh lại nói: “Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi! Xem ra hôm nay chúng ta nhất định phải chết rồi!”

Bách Vãn thấy Vô Danh chính miệng thừa nhận, trong lòng lại khổ sở một hồi. Nghĩ đến mình một đời anh danh, nghĩ đến huyết án “Bạch Vân Bảo”, bà không khỏi cảm thấy khó xử, cũng không biết nên làm như thế nào. Nghĩ lại vài năm qua lương tâm mình vẫn bất an, ban đêm thường xuyên bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, mà ánh mắt Vô Danh không ngừng hiện hiện trước mắt, làm cho bà sợ hãi.

Vô Danh thấy trong mắt Bách Vãn lộ ra tia hoảng loạn, thập phần khó hiểu, nói: “Bách Vãn lão ni, bà nếu đã nhận ra ta thì muốn làm gì cứ làm! Đừng ở đây giả giả mù sa mưa nữa!”

Chú thích:

(*)Nhật xuất, vân hải, phát quang, thánh đăng: mặt trời mọc, biển mây, hào quang của phật và đèn thánh

Q.1 - Chương 27: Tọa Tham Vãng Sự(*)

Bách Văn nghe Vô Danh nói vậy, thở dài trong lòng, thương cảm nói: “Thiếu hiệp, chúng ta đã biết năm đó phạm sai lầm rồi!”

“À!” Vô Danh kêu lên một tiếng khó tin.

Bách Văn nói tiếp: “Hiện tại chúng ta đều biết thiếu hiệp là công tử của Lãnh đại hiệp, thế mà năm đó lại nghĩ thiếu hiệp là... Ồ!”

“Các người làm sao biết chuyện này?” Vô Danh không thể không kinh ngạc.

“Thiếu hiệp có còn nhớ Thần Châu nhất kiếm Long đại hiệp không? Lệnh tôn của thiếu hiệp trước khi đi Bạch Vân Bảo, đã từng tới Long Uy tiêu cục để gặp Long đại hiệp. Long đại hiệp cho chúng ta biết thiếu hiệp chính là thiếu bảo chủ của Cửu Long Bảo, tại sao lúc đó thiếu hiệp không chịu nói ra? Cũng miễn cho chúng ta phạm phải sai lầm!”

“Ta không nói, tất nhiên là có đạo lý!”

Tư Kỳ thập phần kinh ngạc, nàng tuy rằng không biết “Cửu Long Bảo” là địa phương nào, nhưng xem vẻ mặt của Bách Văn cũng biết Vô Danh lại lịch rất lớn.

“Mấy năm vừa qua, có lẽ thiếu hiệp không biết, bản ni luôn luôn bị lương tâm khiển trách, từ hôm đó tới nay chưa từng có một giấc ngủ ngon...” Bách Văn nói xong, trong mắt bắt gặp chảy ra hai hàng lệ.

Vô Danh ha ha cười, lớn tiếng cắt ngang lời Bách Văn, nói: “Bà cho rằng như vậy là xong chuyện sao? Mặc kệ ta có phải đệ tử của Vạn Tà Thực Quân hay không, nhưng ta chưa hề làm một chuyện nào gây nguy hại giang hồ như các người nói, thế nhưng các người lại không biết xấu hổ đi vấy công ta! Ha ha! Còn nữa, lúc ấy ta chỉ là một hải tặc, vậy mà các người dùng thủ đoạn tàn khốc như thế để đối phó ta! Đây là cái mà các người gọi là danh môn chính phái sao?”

Bách Văn bị Vô Danh chửi rủa một trận nhưng cũng chỉ biết cúi đầu, không biết nên trả lời Vô Danh thế nào.

Vô Danh thấy Bách Văn không nói gì, sự phẫn nộ trong mắt hắn càng tăng lên, nói: “Chuyện này tạm dừng, ta hiện tại chỉ muốn biết là... nghe môn hạ đệ tử của bà nói cha ta đã chết ở Bạch Vân Bảo, rốt cục có việc này không?”

“À, thiếu hiệp chẳng lẽ thật sự không biết chút gì sao?” Bách Văn ngờ vực, Vô Danh rõ ràng trốn ra từ “Bạch Vân Bảo”, như thế nào lại không biết chuyện xảy ra trong buổi tối hôm đó chứ.

Vô Danh nghe Bách Văn hỏi vậy, khinh thường nói: “Ta kể từ khi ấy đến nay vốn không hề hành tẩu trên giang hồ, bởi vì phải né tránh các người truy sát, nên đương nhiên không biết!”

Bách Văn ngạc nhiên nói: “Chúng ta căn bản không biết thiếu hiệp đã thoát khỏi Bạch Vân Bảo, cho nên tất nhiên cũng không phải người đuổi giết thiếu hiệp!”

Vô Danh then thủng: “Ta làm sao biết được chứ? Còn nhớ năm đó các người không biết xấu hổ, làm ra chuyện như vậy, ta không thể không cẩn thận một chút!”

“Kỳ thực những chuyện đã phát sinh đêm đó, chúng ta đến bây giờ cũng không thập phần rõ ràng! Chẳng qua sau khi thảm án phát xảy ra được khoảng hai ngày, đại cô gia của Bạch Vân Bảo là Tam Tương đại hiệp Tôn Anh liền đi Bạch Vân Bảo do có việc cần bẩm báo với Bạch bảo chủ. Thế nhưng trên đường y không hề gặp một thủ vệ nào. Cho đến khi y vào tới nội sảnh của Bạch Vân Bảo mới phát giác nguyên lai toàn bộ người trong Bạch Vân Bảo đã chết hết. Ngoài ra lại phát hiện thi thể người nhà của thiếu hiệp, trong đó có tám nữ nhân...”

Vô Danh cả kinh, vội hỏi: “Hình dáng của họ như thế nào?”

“Điều này bản ni cũng không thật rõ ràng, chỉ nghe nói họ đều là giai nhân tuyệt sắc, sau lại có người từng ở Cửu Long Bảo nhận ra các nàng là tỷ tỷ của thiếu hiệp!”

Vô Danh vừa nghe xong, trong lòng đau xót, nước mắt rớt cục kiềng chế không được ào ạt tuôn rơi, cả người lão đảo như sắp té ngã. Tư Kỳ vừa thấy Vô Danh đau đớn như vậy, vội ôm lấy thân hình đơn bạc của hắn, nàng cũng rơi lệ đầy mặt, khuyên nhủ: “Thiếu gia, xin người hãy cố gắng...”

Bách Văn thấy thần sắc của Vô Danh như vậy, cũng nói: “Thiếu hiệp, thỉnh nín bi thương!”

Vô Danh khóc nói: “Tỷ tỷ ơi... ngoài ra bà còn phát hiện ai nữa không?” Nghe được tin dữ của các tỷ tỷ, hắn lo lắng phụ thân mình cũng khó thoát...

“Còn có đại nội đệ nhất cao thủ Thiết Thợ, nghe đồn là tỷ phu của thiếu hiệp!”

Vô Danh mờ mịt gật gật đầu.

“Còn có Thiên Phong thần kiếm Triệu Vô Cực, nghe nói cũng là tỷ phu của thiếu hiệp, ngoài ra Tứ đại hộ pháp của Cửu Long Bảo cũng toàn bộ lâm nạn!”

Vô Danh thấy Bách Vấn không đề cập tới phụ thân mình, vội hỏi: “Còn phụ thân ta đâu? Các người có tìm được thi thể của người không?”

“Quả thật không có, chỉ tìm được tại hiện trường Cửu Long kỳ mà năm đó lệnh tôn từng sử dụng ở Quân Sơn!”

“Cái gì? Đó là binh khí không rời tay của phụ thân ta! Chẳng lẽ phụ thân cũng...”

“Điều này bản ni và các chương môn khác cũng không rõ ràng, ở hiện trường cũng không tìm được thi thể của Lãnh đại hiệp!”

“Thế còn Bạch Vân cốc thì sao?”

“Bạch Vân Bảo chủ thân thể không toàn vẹn, có người nhận ra y bị một thanh lợi kiếm chém đứt đầu, mà hiện trường cũng còn lưu lại thanh bảo kiếm của thiếu hiệp!”

“Tổng hợp lại tình hình, chúng ta cho rằng Lãnh đại hiệp nghe chuyện thiếu hiệp bị... nên đã dẫn người đến Bạch Vân Bảo để báo thù cho thiếu hiệp, Bạch bảo chủ phòng chừng là bị Lãnh đại hiệp phản nộ hạ sát...”

“Nói vậy! Cha ta không giết người tùy tiện đâu! Chỉ bằng bọn người của Bạch Vân Bảo thì chắc chắn không ai đỡ được một chiêu của người! Vậy tại sao người trong Cửu Long Bảo lại bị chết?”

“Chuyện này... chúng ta cũng không tường tận, hiện trường cũng không lưu lại một người nào còn sống để khảo chứng!”

Bách Vấn đột nhiên lại hỏi: “Thiếu hiệp làm thế nào thoát khỏi Bạch Vân Bảo?”

“Ta vào lúc ban đêm nghe thấy bên ngoài rất hỗn loạn, vì thế liền muốn thừa dịp này trốn đi, cụ thể tình huống ta cũng chẳng muốn giải thích cho bà, chỉ có điều lúc chúng ta đi ra không gặp phải bất cứ trở ngại nào, khiến trong lòng cảm thấy thập phần kỳ quái!”

“À!” Bách Vấn lâm vào trầm tư.

Trong lòng Vô Danh đau xót không lời nào có thể diễn tả được, nhưng đối với phụ thân lại còn một tia hy vọng, bởi vì dù sao cũng chưa ai thấy thi thể của lão.

Tư Kỳ nhìn thấy biểu tình thương cảm của Vô Danh, cũng thập phần đau lòng, nhìn không được ôm chặt thân thể run rẩy của Vô Danh.

Đột nhiên Vô Danh nghĩ thầm rằng: nếu không phải cửu đại chương môn không biết phân biệt tốt xấu, liên thủ đối phó mình, thì phụ thân và tỷ tỷ sẽ không tới Bạch Vân Bảo, cũng sẽ không phát sinh Bạch Vân Bảo thảm sự. Nghĩ vậy, trong nháy mắt thâm tâm Vô Danh liền tràn ngập sát ý, cả người lại tản mát ra khí tức ma vương, hung hăng trừng mắt nhìn Bách Vấn, lạnh lùng nói: “Cha ta không có việc gì thì thôi. Nếu không cửu đại môn phái các người...”

Bách Vấn đang lúc trầm tư, đột nhiên cảm thấy hàn ý đánh úp lại, vừa thấy ánh mắt Vô Danh, trong lòng liền dâng lên cảm giác sợ hãi khó hiểu, không tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

Tư Kỳ vốn đang ôm chặt Vô Danh, đột nhiên cái cảm giác làm nản sợ hãi nhưng quen thuộc lại lần nữa xuất hiện trong lòng. Nàng cũng rung mình một cái.

Chú thích:

(*)Tọa tham vãng sự: nhắc chuyện ngày xưa

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Thảm Án Tái Khởi

Nội tâm Bách Ván sinh ra một nỗi sợ hãi chưa từng có, cảm thấy trong lòng thập phần bất an, không khỏi lo lắng cho vận mệnh sau này của cửu đại môn phái.

Mà tiểu hòa thượng Giới Ngôn bị hàn ý thỉnh linh chấn trụ làm cho không thở nổi, y lui về sau vài bước rồi chợt “oa” một tiếng khóc òa, không thèm quan tâm đến việc chương môn còn đang ở đây, trong đầu y lúc này chỉ muốn mau tránh khỏi kẻ đáng sợ Vô Danh, cho nên liền xoay người chạy vọt xuống dưới núi.

Cảm thấy thân thể Tư Kỳ đang phát run, Vô Danh quay người nhìn lại, nhận ra nét kinh hãi trên mặt nàng, hần liền ôn nhu vuốt nhẹ lên trán nàng, nhỏ giọng nói: “Tư Kỳ, nàng lạnh sao?”

Bách Ván đột nhiên cảm thấy cả người thoải mái trở lại, kinh ngạc nhìn về phía Vô Danh, thấy Vô Danh đang dịu dàng với tiểu nha đầu, bà sững sờ nói: “Thiếu hiệp có biết việc Cửu Long bảo đã quy thuận Vạn Tà Giáo không?”

Vô Danh lại bị lôi trở về hiện thực, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao ta vẫn không biết? Mà Vạn Tà Giáo là cái gì?”

Bách Ván thở dài: “Hiện tại Vạn Tà Giáo có thể nói là bang phái nổi bật nhất trong chốn võ lâm, còn cửu đại môn phái chúng ta đã xuống dốc rồi!” Trong lời nói khó che giấu biểu tình hụt hẫng của mình.

“Cái gì?” Vô Danh khó tin hỏi.

“Giáo chủ Vạn Tà Giáo là ai, trong chốn giang hồ không ai biết. Nghe đồn mỗi lần hần xuất hiện đều lấy khăn đen che mặt, cả người cũng mặc quần áo màu đen, ngay cả Tứ đại đường chủ thân tín nhất cũng chưa từng thấy qua bộ mặt thật. Nhưng nghe thanh âm thì biết hần còn trẻ, võ công xuất thần nhập hóa. Nghe nói hần trong một đêm đã hạ sát toàn bộ người trong Cự Kinh bang. Mà bang chủ Cự Kinh bang, biệt hiệu là “Hải Lý Sa” Đồng Đại Hải trong chốn võ lâm cũng được coi như nhân vật trau dồi hàng nhất lưu, lại thêm một thân thủy công khó ai địch nổi. Hơn nữa thủ hạ đệ tử cũng không dưới một ngàn người, trong đó có không ít cao thủ. Thế nhưng bởi vì không chịu quy thuận Vạn Tà Giáo mà trong một đêm toàn bộ chết thảm! Thật sự là cực kỳ bi thương!”

Vô Danh nghe vậy, trong lòng cũng thật ngạc nhiên. Hần cũng từng nghe tỷ phụ nói qua “Hải Lý Sa” Đồng Đại Hải một thân võ công thập phần cao cường, thậm chí cùng lục tỷ phụ(*) của hần là “Thiên Phong thần kiếm” bất phân thắng bại, nhưng khi ở trong nước thì lục tỷ phụ của hần cũng khó chịu nổi ba hiệp. Về phần công phu của lục tỷ phụ thì hần biết rõ, không hề thua kém mình bao nhiêu! Nhớ năm xưa, mặc dù hần còn nhỏ tuổi, nhưng người trong nhà đều nói hần là một kỳ tài võ học, cho nên trong “Cửu Long Bảo” ngoại trừ Lãnh Thiên Lam ra thì căn bản không ai địch nổi hần. Thế mà Đồng Đại Hải đã chết, nói cách khác thì “Vạn Tà giáo chủ” kia võ công ít nhất cũng cùng hần trước kia tương xứng, thậm chí còn cao hơn. Nhưng hần chưa từng nghe người ta nói có người như thế tồn tại, khiến trong lòng thập phần kinh ngạc.

Bách Ván tiếp tục chậm rãi nói: “Chúng ta đoán hần có thể cùng Vạn Tà Thực Quân có liên quan, nghe nói hần cũng sử dụng chiêu Tà lâm thiên hạ, hơn nữa ra chiêu giống thiếu hiệp như đức! Và lại hần mới xuất hiện gần hai năm nay, mỗi lần xuất thủ là liền lấy mạng người khác!” Bách Ván kinh dị nhìn Vô Danh.

Vô Danh chấn kinh một hồi, nhưng vừa thấy thần sắc của Bách Ván, liền giật mình: “Chẳng lẽ các người hoài nghi ta?”

Bách Ván không nói gì, Vô Danh liền cuồng tiếu một hơi: “Các người chẳng phải đã phé đi võ công của ta sao? Hơn nữa còn chọc thủng xương tỷ bà của ta mà? Ha ha!”

Bách Ván thở dài, nói: “Chúng ta cũng biết vậy, nhưng theo chúng ta thấy, Tà lâm thiên hạ chỉ có ngài biết sử dụng, hơn nữa việc Cửu Long bảo quy thuận Vạn Tà Giáo càng làm cho người khác nghĩ rằng...”

Vô Danh cười to: “Vậy các người hiện tại muốn như thế nào đây?”

“Ta cũng không rõ ràng! Nhưng trước khi điều tra rõ chân tướng, thỉnh xin thiếu hiệp ở lại Nga My sơn chúng ta nghỉ ngơi một thời gian. Ta trước thông tri cho các chương môn khác, chờ mọi người thương nghị xong rồi sẽ quyết định.”

“Ha ha ha, nếu ta thật sự là Vạn Tà giáo chủ, bà cho là chỉ bằng một mình bà thì có thể lưu ta lại sao?” Vô Danh khước miệng lại hiện lên tia cười khinh miệt.

“Thiếu hiệp có điều không biết, mình ta tất nhiên không thể lưu giữ thiếu hiệp, nhưng Nga My sơn chúng ta lại có người có thể ngăn thiếu hiệp lại!”

“Ha, ta thật chưa từng nghe nói rằng Nga My còn có ẩn thế cao thủ a?” Vô Danh nở nụ cười, cười đến thật vui vẻ, bởi vì hần vừa gặp một chuyện lạ lùng nhất trên đời. Cửu đại môn phái căn bản là không buông tha cho mình, chúng chỉ muốn bịt miệng thiên hạ mà thôi, mà “Vạn Tà giáo chủ” kia xuất hiện lại ban thưởng cơ hội cho chúng.

Vô Danh tiếp tục cười lớn: “Vậy bà còn chờ gì nữa?”

Tư Kỳ lúc này rốt cục hiểu được, Bách Ván sư thái nói nhiều lời sấm hối như vậy, mục đích cuối cùng thì ra là để tính toán giam cầm Vô Danh. Nàng vô cùng khản trương, bởi nàng biết rõ, võ công Vô Danh đã hoàn toàn bị phé, hiện tại ngay cả đệ tử bình thường của Nga My cũng có thể tùy tiện bắt giữ hần.

Vô Danh cười tiếp: “Ta thật rất muốn biết trên Kim Đinh hiện tại còn có người khác nữa sao? Bởi vì đến thời điểm này dường như bà vẫn chưa từng thông tri cho đệ tử của mình a! Dù sao các người cũng không muốn cho ta đi, chỉ bằng nói rõ cho ta biết một chút được không?”

Bách Vấn âm thầm cười, nói: “Công phu trấn định của thiếu hiệp khiến ta thập phần bội phục, nhưng vì cửu đại môn phái, chúng ta không thể không làm như vậy! Mong rằng thiếu hiệp tha thứ!”

“Thật là một cái cơ hoàn hảo! Ta thật không biết cửu đại môn phái các người còn e ngại điều gì?”

“Chính là võ công kinh người của thiếu hiệp!” Bách Vấn cười nhạt.

Tư Kỳ lúc này rốt cục nhìn không được, ngắt lời nói: “Thiếu gia võ công đã sớm bị các người phế đi, hơn nữa...” Nàng còn chưa nói dứt, đã khóc không thành tiếng.

Bách Vấn sững sốt, kiên quyết nói: “Điều này làm sao chứng minh được?”

Tư Kỳ lớn tiếng kháng nghị: “Ta có thể chứng minh, hai năm gần đây ta đều chưa hề rời khỏi thiếu gia!”

Bách Vấn hỏi vặn: “Lời này ai tin được? Cô chẳng qua là một tiểu nha đầu trong Bạch Vân Bảo mà thôi! Còn nữa, việc các người làm thế nào chạy thoát khỏi Bạch Vân Bảo vẫn còn chưa rõ ràng, càng xảo hợp là chính đêm đó Bạch Vân Bảo bị huyết tẩy! Không thể có nhiều chuyện trùng hợp như thế được!”

Vô Danh cười to không thôi, nói: “Ta đây vì cái gì muốn giết các tỷ tỷ, tỷ phu của mình?”

“Điều này chúng ta cũng không biết!”

Tư Kỳ bị nhận định kinh khiếp của Bách Vấn dọa cho ngây người, hai tay nàng ôm chặt tay trái của Vô Danh, trong lòng bàn tay đã đầy mồ hôi.

Vô Danh thấy Tư Kỳ khẩn trương như vậy, trong lòng ngược lại rất bình thản, kéo hai tay Tư Kỳ, dịu dàng nói: “Vô dụng thôi! Không cần phải nói thêm gì nữa đâu!”

“Thiếu gia, người vốn không có...”

“Năm đó chẳng phải bọn họ cũng làm như thế này sao?” Vô Danh nhớ lại chuyện cũ, toàn thân đột nhiên thay đổi, ánh mắt lạnh lùng, mặt không chút biểu tình, chỉ có khóe miệng cười nhạt, hàn khí toàn thân tràn ra.

Bách Vấn lại cảm thấy hàn khí đánh úp lại, nổi sợ hãi trong lòng càng tăng lên, bà không chịu đựng được nữa, ngửa đầu hướng phía sau lưng Vô Danh kêu to: “Bách Vấn cho mời sư thúc!”

Chú thích:

(*)Lục tỷ phu: anh rể thứ sáu (chồng của người chị thứ sáu của mình)

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Nga My Tuyệt Duyệt

Sau tiếng kêu sợ hãi của Bách Vấn, bên cạnh Vô Danh đột nhiên xuất hiện một lão hòa thượng râu trắng, mặt mũi hiền lành. Lão hòa thượng thân thủ phi thường nhanh, khiến Vô Danh trong lòng thập phần khiếp sợ, thầm nghĩ đây đúng là một cường địch.

Bách Vấn vừa thấy lão hòa thượng, liền vái chào một cái, sau đó nói: “Bách Vấn cho mời sư thúc quang lâm, thật sự là vô cùng bất đắc dĩ! Thiếu niên này đang gây ra một trận bão động trong giang hồ, mà đệ tử vô năng, chỉ có thể nhờ lòng sư thúc đại giá, thỉnh sư thúc thứ tội!”

Vô Danh vừa nghe Bách Vấn gọi lão hòa thượng là sư thúc, lại thấy lão chấp tay hoàn lễ, liền cảm thấy lão hòa thượng này không đơn giản. Nhưng hắn đã sớm biết hôm nay tất không có chuyện tốt, đương nhiên cũng không thêm quan tâm tới.

Lão hòa thượng nghe Bách Vấn nói xong, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vô Danh, ánh mắt tựa như xuyên thấu lồng ngực của hắn, mà Vô Danh cũng không cảm lòng chịu yếu thế, trừng mắt nhìn lại.

Hai người nhìn nhau một hồi, đột nhiên lão hòa thượng cười to, nói: “Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên! Lão nạp đã thật lâu chưa thấy người trẻ tuổi tài cao nào được như thiếu hiệp!”

Vô Danh âm thầm cười, nói: “Thỉnh giáo pháp danh của đại sư, xưng hô như thế nào?”

“Lão nạp tự là Tuyết Duyên! Cho hỏi tôn tính đại danh của thiếu hiệp là gì?”

“Vô Danh!”

“Lão nạp thấy thí chủ đây cũng không giống hạng người gây nguy hại cho giang hồ, không biết nguyên nhân của mọi chuyện là như thế nào?” Lão quay đầu hỏi Bách Ván.

Bách Ván vội nói: “Sư thúc, vị thiếu hiệp này nghe đồn là đệ tử của Vạn Tà Thực Quân, mà hiện tại chúng ta cũng đang hoài nghi hẳn chính là Vạn Tà giáo chủ, thỉnh sư thúc định đoạt!”

Vô Danh vừa nghe, liền ha ha cười, nói: “Bách Ván chừng môn, chẳng phải các người đã nói ta không phải đệ tử của Vạn Tà Thực Quân sao? Sao bây giờ lại thay đổi?”

“Vậy còn chiêu Tà lâm thiên hạ, thiếu hiệp giải thích như thế nào?”

“Không thể tưởng tượng được, đường đường là chương môn nhưng lại lật lọng như thế, cửu đại môn phái bất quá cũng chỉ thế này mà thôi!” Vô Danh giận dữ, nhưng lại cười.

Tư Kỳ cũng vô cùng bất an, bởi vì nàng cảm giác được Vô Danh đối với lão hòa thượng này thập phần có kỵ, bàn tay hắn đang cầm tay mình giờ đã đổ đầy mồ hôi.

Lão hòa thượng lẳng lẳng nhìn Vô Danh, lại nhìn thoáng qua Tư Kỳ, sau đó thì thảo nói: “Đáng tiếc, một thiếu niên anh hùng lại đi vào ma đạo!”

Vô Danh thấy lão cũng là hạng người không phân biệt được thị phi, lúc này đối với cái gọi là danh môn chính phái đã hoàn toàn tuyệt vọng. Hắn cường ngạo cười, ánh mắt lại lạnh lùng, sát ý tái hiện.

Lão hòa thượng vốn đang lúc tiếc nuối cho Vô Danh, hai mắt nhắm lại, hai tay hợp thành hình chữ thập, miệng lặng lẽ đọc kinh văn. Đột nhiên lão cảm thấy run rẩy toàn thân, vì có một đôi mắt đang hung hăng nhìn mình. Lão liền mở mắt ra, vừa đúng lúc bắt gặp song nhãn của Vô Danh, trong lòng lão thập phần kinh ngạc. Bất thành linh nhớ tới lúc mình còn trẻ, từng nghe tổ sư nói qua trước kia có một học cứu thiên nhân gọi là “Thiên Cơ lão nhân” từng tiên đoán rằng hai trăm năm sau sẽ nổi lên một cái thế ma tính(*), ngày hắn xuất hiện cũng là ngày tận thế của giang hồ, tính đi tính lại thời gian, hiện tại cũng không kém nhiều lắm thời điểm ứng nghiệm của lời tiên tri đó.

Lão trấn định một chút tâm thần của mình, kỹ càng đánh giá lại Vô Danh, chỉ cảm thấy Vô Danh căn cốt kỳ giai(**), là một kỳ tài võ học nhiều đời khó gặp, nhưng mi tâm(***) ẩn ẩn lộ ra một cỗ sát khí băng lãnh. Lão cảm thấy lo lắng, vì chính mình, cũng vì vô lâm sau này, lão liền quyết định hôm nay dù thế nào cũng phải lưu lại Vô Danh, không thể để cho Vô Danh gây ra cảnh thảm sát vô tận trên giang hồ.

Lập tức Tuyết Duyên nhoáng người một cái, tay phải đã gắt gao chế trụ cổ tay trái của Vô Danh.

Vô Danh vốn võ công đã hoàn toàn bị mất hết, căn bản không kịp phản kháng, chỉ cảm thấy cánh tay tựa như bị một vòng kim cô siết chặt, cả người một chút khí lực cũng không sử dụng được.

Tư Kỳ vốn luôn đề phòng Tuyết Duyên và Bách Ván, nhưng động tác của Tuyết Duyên quá nhanh, nàng căn bản không kịp phản ứng thì Vô Danh đã bị lão khống chế. Nàng trong lòng lo lắng nhưng không thể làm gì được.

Bách Ván thấy sư thúc lập tức chế trụ được Vô Danh, cũng thập phần khiếp sợ, nhưng càng nhiều chính là kinh hi, hai tay bà chấp lại thành hình chữ thập, nói: “Chúc mừng sư thúc!”

Vô Danh nhìn con đầu từ cổ tay truyền đến, khóe miệng lại hiện tia cười khinh thường, nói: “Lão hòa thượng hảo công phu!”

Tuyết Duyên mỉm cười, đáp: “Thí chủ sát khí quá nặng! Nhưng mạch đập lại vô lực, giống như từng chịu trọng thương!”

Vô Danh cả kinh, khen: “Nhân lực thật tốt! Ta bị Vô Đang lão đạo Lăng Hư một chương đánh trúng yếu huyệt đan điền, võ công đã mất hết!”

“Trách không được! Nhưng vì vô lâm sau này, lão nạp cũng không tiếc làm một tội nhân! Mong thí chủ thứ lỗi!”

“A! Kiếm có thật là hay nha!” Vô Danh kinh thường đến cực điểm.

Tư Kỳ lúc này cũng phần nộ dị thường, nói: “Thiếu gia căn bản là chưa làm sai chuyện gì, tại sao các người vẫn không chịu buông tha cho y?”

Lão hòa thượng đảo mắt nhìn Tư Kỳ, ánh mắt sắc bén làm nàng sợ hãi cúi đầu, lão nói: “Nữ thí chủ tuổi còn trẻ, còn chưa hiểu chuyện, lão nạp có thể tha thứ cho cô!”

Tư Kỳ còn muốn biện giải, Vô Danh đã ngăn nàng lại, nói: “Nha đầu, vô dụng thôi! Lời nàng nói không ai tin tưởng đâu! Xem ra hôm nay ta không thoát

được rồi, nàng mau chạy nhanh đi!”

Tư Kỳ vừa nghe, liền chảy ròng hai hàng nước mắt, bỏ nhào vào trong lòng Vô Danh, khóc nói: “Thiếu gia, thiếp không ly khai người! Thiếp chết cũng không rời xa người! Mặc kệ như thế nào, thiếp đều phải ở cùng thiếu gia!”

Vô Danh cảm động đến mức lệ nóng lưng tròng, thở dài, dùng tay còn lại lau nước mắt trên mặt nàng, nói: “Cuối cùng vẫn là ta làm khổ nàng! Ôi!”

Tuyệt Duyên lão hòa thượng cùng Bách Ván chương môn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho cảm động, nhưng người xuất gia nhiều năm tu hành cũng không phải chỉ có hư danh. Bọn họ vẫn duy trì tâm địa cứng rắn.

Tuyệt Duyên nói: “Thí chủ, lão nạp cũng không muốn gia hại thí chủ. Chỉ là để tránh phát sinh phiền toái không cần thiết trong tương lai, đành phải ủy khuất thí chủ ở Nga My cùng lão nạp nghiên cứu, tham nghiệm Phật học!”

Vô Danh nước mắt rung rung, nói: “Hiện tại ta còn có thể nói không sao? Chỉ mong các người không làm thương tổn tiểu nha đầu này!”

Tuyệt Duyên vội nói: “Điều này thỉnh thí chủ yên tâm, Nga My ta cũng không phải là hạng đồ sát tùy tiện, nếu vị nữ thí chủ này nguyện lưu lại, chúng ta cũng không gia hại nàng!”

Bách Ván cũng gật gật đầu.

Vô Danh thấy Tư Kỳ vẫn không ngừng rơi lệ trong lòng ngực mình, liền nói: “Lão hòa thượng, lão hân là cũng nhìn ra ta vô công mất hết, có mà chạy đằng trời, thỉnh buông tay ta ra!”

Tuyệt Duyên bị nói như vậy liền đỏ mặt lên, buông cánh tay của Vô Danh, chỉ thấy cổ tay trái của hân bị hân lên năm ngón tay, có thể thấy được bằng mắt thường.

Vô Danh lắc lắc tay, nghĩ đến lần này có lẽ thật sự xong rồi, mà Tư Kỳ đối với mình tình thâm ý trọng, liền lấy hai tay xoa nhẹ gương mặt đầm nước mắt của nàng, ôn nhu ôm lấy người nàng, xoay người nói với lão hòa thượng: “Nào, mau dẫn đường, ta và các người cùng đi!”

Chú thích:

(*)Cái thể ma tinh: ngôi sao xấu, ở đây có thể hiểu là nhân vật đại gian ác,cực kỳ tai họa, sẽ mang đến sự diệt vong

(**)Căn cốt kỳ giai: gân cốt, cơ mạch tốt, thích hợp cho việc luyện võ

(***)Mí tâm: ở giữa trán

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Thiên Cơ Dự Ngôn

Tuyệt Duyên lão hòa thượng xoay người mang Vô Danh về thiện phòng của mình, Bách Ván gay gắt theo sát phía sau.

Tư Kỳ thấy Vô Danh vẫn đang ôm nàng vào lòng ngực hân, trong lòng nàng ngọt ngào, xấu hổ đến đỏ bừng mặt, càng chui sâu hơn vào trong vòng tay của Vô Danh.

Chỉ chớp lát, Tuyệt Duyên đã đưa mọi người tới một sơn động, lão ngừng bước, nói với Vô Danh: “Địa phương này chính là nơi lão nạp tham thiền, ngoại trừ đệ tử bốn phái thì thí chủ là khách nhân đầu tiên tới đây, xin mời vào!”

Vô Danh sải bước ôm Tư Kỳ bước vào trong sơn động.

Tuyệt Duyên xoay người nói với Bách Ván: “Vị thí chủ này có lão nạp bầu bạn, tin tưởng sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, chương môn nếu còn có chuyện quan trọng, xin cứ tự nhiên, lão nạp thất lễ!” Nói xong liền thi lễ, xoay người bước theo sau Vô Danh.

Bách Ván hoàn lễ vái chào, nói: “Bần ni cáo từ! Sư thúc bảo trọng!” Sau đó tung người bay ra ngoài.

Vô Danh và Tư Kỳ đi dọc theo động khẩu vào phía trong sơn động, phát hiện bên trong càng ngày càng được mở rộng ra, lại tới mấy cái lối rẽ, hẳn không biết nên đi đường nào, vì thế đành ngừng bước đợi Tuyết Duyên lên.

Tuyết Duyên bước tới bên Vô Danh, thấy vậy liền nói: “Thiếu hiệp mời theo ta!” Nói xong hướng một ngã rẽ bên trái mà đi vào.

Vô Danh theo sát phía sau, đi sâu vào, chỉ thấy một thạch thất rộng khoảng mười trượng vuông, bên trong sáng như ban ngày, ở sát vách đá tận cùng có một cái bồ đoàn màu đỏ, trừ thứ đó ra, xung quanh không còn vật nào khác. Hắn ngừng đầu lên nhìn, liền thấy trên đỉnh thạch bích có treo một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, lúc này đang tỏa hào quang lấp lánh, khó trách bên trong lại sáng như vậy!

Tuyết Duyên xoay người nói với hai người Vô Danh: “Đây là nơi cư ngụ chật chội, đơn sơ của lão nạp, mong nhị vị đừng chê cười! Mời ngồi!” Nói xong lão chỉ tay vào tấm bồ đoàn đỏ.

Vô Danh không chút khách khí, ghénh ngang ôm Tư Kỳ thuận thế ngồi xuống. Tư Kỳ cũng không hề xấu hổ, nép sâu vào trong lòng ngực Vô Danh, ánh mắt tò mò xem xét bốn phía.

Tuyết Duyên thấy hai người Vô Danh thân mật mà không thêm để ý tới mình, cười nói: “Còn chưa hỏi rõ về quan hệ của nhị vị?”

Vô Danh lơ đãng nói: “Nàng là tân hôn thê tử của ta!”

“A, chúc mừng nhị vị!”

Vô Danh cười nhạt, cũng không trả lời. Tư Kỳ nghe hắn nói vậy, trong lòng vui sướng, nhưng mặt lại đỏ bừng.

Tuyết Duyên cũng tùy tiện ngồi xuống trên mặt đất, nói: “Thiếu hiệp, chuyện này không phải là lão nạp cố ý làm khó dễ đâu! Thật sự là bất đắc dĩ thôi! Bất quá thiếu hiệp ở lại đây, có khi lại khôi phục được võ công cũng không chừng!”

“A!” Vô Danh thốt lên đầy ngạc nhiên.

“Thiếu hiệp e rằng có điều chưa biết, chỗ chúng ta đang ngồi, tức là nơi mà lão nạp mang nhị vị tới, cũng là nơi bế quan của lịch đại tổ sư tể phái. Tương truyền tể phái có một quyển kinh thư “Cổ Bối Diệp Kinh” thất truyền đã nhiều năm được giấu ở đây, nhưng trải qua các đời đệ tử nhiều lần tìm kiếm đều không có kết quả. Lão nạp hiện bế quan đã khá lâu, cũng hoàn toàn không có phát hiện gì. Nhưng thiếu hiệp vốn thiên tư thông minh, lại là cái thể kỳ tài muôn đời khó gặp, biết đâu sẽ có được thu hoạch. Vì thế hy vọng thiếu hiệp yên lòng lưu lại nơi này!”

Vô Danh vừa nghe Tuyết Duyên nói có khả năng khôi phục võ công cho mình, trong lòng vui vẻ, nhưng nghe lão nói xong, trong nháy mắt liền hiểu được ý tứ. Lão hòa thượng này chẳng qua chỉ muốn dụ dỗ cho mình ngoan ngoãn ở lại đây mà thôi, thâm nghĩ: nếu thực sự có cái gọi là “Cổ Bối Diệp Kinh” kia, mà đệ tử Nga My tìm tới nhiều năm đều không có kết quả, thì mình tìm không biết phải đến năm nào tháng nào mới có được đây. Vô Danh trong lòng cười thầm, nhưng cũng không biết làm thế nào.

Tuyết Duyên lại nói tiếp: “Kinh thư Cổ Bối Diệp Kinh này chính là Nga My chí bảo, nghe nói nhiều năm về trước, một vị tiền bối Nga My ta dựa vào tuyệt kỹ này mà có thể xưng danh trong giang hồ cùng với võ lâm đệ nhất nhân là Thiên Cơ lão nhân!”

Vô Danh cũng thập phần kinh ngạc, không ngờ lại có người được xưng tụng là “Võ lâm đệ nhất nhân”, ngạc nhiên hỏi: “Thiên Cơ lão nhân?”

“Thiếu hiệp tuổi còn trẻ, đương nhiên chưa từng nghe qua đại danh của Thiên Cơ lão nhân, ta cũng chỉ nghe tổ sư nói lại mà thôi. Nghe nói hơn hai trăm năm trước, trong chốn giang hồ có một vị học cứu thiên nhân, tự xưng là Thiên Cơ lão nhân, người này võ công cao cường, đi khắp giang hồ cũng không có được một đối thủ, y thuật cũng độc nhất vô nhị, cứu người vô số, lại tinh thông kỳ môn độn giáp thuật, đoán được sinh tử, dự báo được hung cát(*), cả đời chưa từng sai lầm.”

“A, trên thế gian thật sự có cao nhân như thế sao?”

“Thiếu hiệp có lẽ cũng không biết, nghe nói lão từng tiên đoán sau khi mình chết hai trăm năm, trong chốn giang hồ sẽ xuất hiện một vị cái thể ma đầu. Võ lâm cũng sẽ vì thế mà máu chảy thành sông, cây chết thành núi. Mà hiện tại đúng là thời điểm ứng nghiệm của đại ước đó, cho nên vừa rồi thiếu hiệp bộc lộ thần thái khiến lão nạp hoài nghi ngài chính là nhân vật trong lời tiên đoán của Thiên Cơ lão nhân!”

“Ha ha!” Vô Danh thật sự là dở khóc dở cười, thiên hạ còn có chuyện khó tin đến thế này sao?

Tư Kỳ nghe Tuyết Duyên nói xong, thập phần kinh ngạc hỏi: “Thiên Cơ lão nhân kia quả thật có thể đoán được tương lai sao?”

“Lão nạp đối với chuyện này tuyệt đối không nghi ngờ! Nữ thí chủ ngẫm lại xem, vừa rồi bộ dạng của Vô Danh thí chủ ở sườn núi, quả thực chính là ma vương hóa thân!”

Tư Kỳ không khỏi suy nghĩ lại, thần tình này của Vô Danh nàng đã gặp qua vài lần, nhưng dù thế nào cũng không tin Vô Danh là cái thể ma vương. Tuy nhiên trên mặt nàng vẫn không tự chủ lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Tuyết Duyên vừa thấy sắc mặt của nàng, càng thêm xác nhận quan điểm của mình, mỉm cười nói: “Nữ thí chủ đại khái cũng từng cảm thụ rồi phải không?”

Tư Kỳ cuống quýt lắc đầu, nói: “Thiếu gia sẽ không như vậy đâu! Tuyệt đối không phải là ma đầu như ông nói! Thiếu gia...” Kỳ thực trong lòng nàng

cũng có chút lo lắng, càng nói càng mất tự tin.

Vô Danh thấy ngay cả Tư Kỳ cũng không tin tưởng mình, trong lòng kinh ngạc, chẳng lẽ biểu tình vừa rồi của mình quả thật thập phần dọa người như lời họ nói sao?

Tuyệt Duyên cười nói: "Vì sự an toàn của toàn bộ võ lâm, lão nạp đành phải ủy khuất thí chủ ở đây cùng lão nạp tham nghiệm nghiên cứu Phật học, biết đâu lại có thể tiêu trừ phần lớn lệ khí của thí chủ cũng không chừng."

Vô Danh cũng cười lên, nói: "Đại sự cũng thật vì Vô Danh mà nhọc lòng! Ha ha!"

"Nếu thiếu hiệp phải ở lại đây lâu ngày với lão nạp, thì lão nạp cũng xin nhắc nhở thiếu hiệp, nơi này trừ bỏ thạch thất chúng ta đang ngồi, còn lại bên ngoài đều có cơ quan trọng trọng! Mong rằng nhị vị không nên tùy tiện đi lại, để tránh tiêu vong một mạng. Lão nạp đã hết lời, còn lại thỉnh nhị vị tùy ý!"

Lão hòa thượng nói xong, hai mắt đã nhắm chặt lại.

Vô Danh thấy lão nhắm mắt không để ý tới hai người nữa, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm cái gì, ánh mắt mờ mịt nhìn bốn vách tường. Tư Kỳ thì trong lòng đang cân nhắc lại lời nói vừa rồi của Tuyệt Duyên, nàng cũng thập phần mê mang.

Trong khoảnh khắc, không gian bên trong thạch thất liền trầm xuống, nghe được cả tiếng hô hấp của ba người.

Cứ như vậy, găng co không dưới vài canh giờ, đột nhiên trong mắt Vô Danh bắn ra tinh quang, bởi vì hần đường như vừa thấy được trên tường có một ít chữ viết.

Chú thích:

(*)Hung cát: điềm xui rủi hay may mắn

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Động Đình Lão Nhân

Đang lúc Vô Danh quan sát đến nhập thần, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một tiếng cười to, âm thanh mặc dù không phải là quá lớn, nhưng tất cả mọi người bên trong đều nghe rõ.

Tuyệt Duyên vội đứng dậy, cảnh giác hét lớn: "Ai!?" Dù sao người có thể xâm nhập nơi này, tất nhiên không phải là kẻ đơn giản.

Chỉ thấy bóng người chợt lóe, trong động xuất hiện thêm một lão nhân áo xanh, gầy như que củi, nhưng hai mắt tinh quang bắn ra bốn phía, vừa tiến vào liền không ngừng dùng mắt dò xét trên người Vô Danh.

Lão vừa mới ổn định thân hình, Tuyệt Duyên liền cả kinh hô: "Không thể tưởng được Động Đình lão nhân lại quang lâm hàn xá, thứ lỗi không kịp tiếp đón từ xa!"

"Lão phu cũng không ngờ danh chấn giang hồ, một trong Vô lâm tam lão là Tuyệt Duyên vẫn còn tại thế, hơn nữa lại phải đi trông giữ hai thiếu niên này, thật sự là thú vị!" Thanh y lão nhân chậm rãi nói, ánh mắt liếc vội Vô Danh.

Nếu vị bằng hữu giang hồ nào có mặt tại đây lúc này, nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện, chắc chắn sẽ kinh hãi, bởi vì "Vô lâm tam lão" chính là nhân vật từng gây chấn động chốn võ lâm vào năm mươi năm trước, trong đó Nga My Tuyệt Duyên là người tuyệt tình nhất trong tam lão, ghét ác như thù, phạm là ác đồ nào gặp phải lão thì chưa từng có ai sống sót, khiến cho bọn tà ma ngoại đạo trong chốn giang hồ nghe tên đều sợ đến mất mật, còn người trong chính đạo thì hết sức tôn sùng. Về phần "Động Đình lão nhân" tuy rằng không được nổi danh như tam lão, nhưng tính cách quái dị, võ công lại cực kỳ cao, nghe nói từng cùng "Vô lâm tam lão" ở đỉnh Thái Sơn quyết đấu bảy ngày bảy đêm cũng chưa phân thắng bại.

Vô Danh trong lòng thập phần kinh ngạc, sớm nghe mẫu thân từng nói qua ngoại công(*) của mình chính là "Động Đình lão nhân", sau khi mẫu thân xuất giá đã thoát ải giang hồ, đến nay cũng đã được hơn ba mươi năm. Phụ mẫu mình đều đoán rằng ngoại tổ phụ đã sớm không còn ở nhân thế, không thể tưởng tượng được hôm nay lại gặp được người. Hần kích động, thiếu chút nữa là đã kêu lên, nhưng thanh y lão nhân liền nháy mắt với hắn một cái, tỏ ý ngăn hắn lại. Trong lòng Vô Danh thập phần khó hiểu, nhưng lại không dám hỏi.

Tuyệt Duyên kinh hãi: "Người làm sao biết chuyện này?" Ánh mắt bức thẳng vào thanh y lão nhân.

"Ha ha! Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm!" Thanh y lão nhân ha hả cười.

"VẬY lão già ngươi muốn như thế nào đây?" Tuyết Duyên trong lòng có chút bất an, cảm thấy được chuyện hôm nay có chỗ kỳ quái.

"Con lừa ngọc yên tâm, lão phu cũng không tính toán gây trở ngại đại kế của Nga My ngươi, chẳng qua là trùng hợp vừa rồi ở vách núi thấy cổ nhân xuất hiện, lão phu liền nghĩ đến chuyện hợp mặt cùng lão hữu ngươi! Ha ha!"

"Ngươi từ vách núi, một đường theo dõi lão nạp tới đây?"

"Đừng nói khó nghe như vậy, lão phu chỉ là tò mò thôi mà! Không thể ngờ một thiếu niên lại có thể lao nhọc lão già ngươi đại giá quang lâm, nên lão phu cũng muốn xem đến tận cùng là như thế nào! Hơn nữa ta cũng không muốn phá hư đại sự của ngươi đâu, chỉ là nhiều năm rồi không có hoạt động gân cốt, thân thể thập phần ngứa ngáy, hiện tại khó có được cơ hội, vừa vặn là lúc ta kiểm chứng xem con lừa ngọc ngươi vài chục năm qua có xao lãng luyện tập không?" Muốn thảo luận mời ghé vào đây: <http://forum/forumdisplay.php?f=127>

Thanh y lão nhân ha hả cười, lại nói tiếp: "Chắc con lừa ngọc ngươi sẽ không làm cho ta thất vọng chứ hả?"

"Lão già ngươi đã có nhã hứng như vậy, lão nạp làm sao lại không phụng bồi chứ?" Kỳ thực Tuyết Duyên biết "Động Đình lão nhân" cũng không phải hạng người dễ trêu chọc, nếu thật tình giao thủ, bản thân mình cũng không nắm chắc có thể chế trụ được đối phương.

Lão tâm niệm vừa chuyển, cười nói: "Địa phương này quá mức nhỏ hẹp, khiến chúng ta không thi triển hết khả năng được, không bằng tìm nơi khác đi?"

Thanh y lão nhân vuốt cằm, nói: "Cũng tốt! Chúng ta ra Kim Đình đi! Chỗ đó thập phần rộng rãi, cũng không sợ có người quấy rầy!"

"Được, để ta đi trước một bước, thông tri cho Nga My chương môn ngăn cấm du khách đến Kim Đình quấy rầy hai ta!" Tuyết Duyên sợ lão nhân đổi ý, vừa nói xong, lắc mình một cái đã không thấy tăm hơi.

Lúc này thanh y lão nhân mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói với Vô Danh: "Hài tử ngoan, làm khổ con rồi! Nhưng con ngàn vạn lần đừng thừa nhận ta, nếu không hậu quả quá khó lường! Những lời Tuyết Duyên nói với con đại bộ phận đều là sự thật, cái này đành phải xem tạo hóa của con vậy! Ta phải đi đây, để tránh làm cho con lừa ngọc đó nghi ngờ, nhớ rõ đừng nên đi lung tung, địa phương này cơ quan thập phần lợi hại, ta cũng phải mất thời gian thật dài mới có thể tiến vào đây được!" Nói xong lão cũng không chờ Vô Danh phản ứng, xoay người lóe thân một cái đã biến mất.

Vô Danh nghe lời dặn dò của ngoại công, liền gật gật đầu. Tư Kỳ cũng ngạc nhiên nhìn Vô Danh, đột nhiên trong một lúc xảy ra nhiều chuyện như vậy, nàng còn chưa có thích ứng kịp.

Vô Danh thấy ánh mắt nghi hoặc của Tư Kỳ, cười nói: "Nha đầu, hiện tại có lẽ ta nên nói cho nàng biết một số chuyện! Nguyên bản ta gọi là Lãnh Quân, là con trai của Cửu Tinh Long Vương Lãnh Thiên Lam, bởi vì làm trái với bảo quy mà bị phụ thân trục xuất khỏi Cửu Long Bảo, do đó mới lưu lạc giang hồ. Nhưng sau này nàng cứ gọi ta là Vô Danh đi! Vừa rồi lão nhân áo xanh kia là ngoại công của ta, tuy rằng chưa từng gặp qua người, nhưng ta từng nghe mẫu thân nhắc qua về danh hào của người, lại nghe Tuyết Duyên gọi tên, ta liền nhận ra ngoại công ngay, tuy nhiên cũng không hiểu vì sao người lại cản dận ta đừng thừa nhận chuyện này." Vô Danh nói đến chuyện này, thần tình cũng đầy vẻ khó hiểu.

Tư Kỳ giật mình, thì thào nói: "Thiếu gia, thiếp vốn luôn cảm thấy thân phận người của tuyết không đơn giản, quả nhiên đúng là như vậy!"

Vô Danh âm thầm cười, nói: "Mặc kệ cái thân phận gì đó, nàng cũng vẫn là thê tử của ta! A, đúng rồi, ta còn chưa có hỏi, nàng có nguyện ý gả cho ta hay không?" Hắn nói xong, ánh mắt đầy mong đợi nhìn Tư Kỳ.

Tư Kỳ không nghĩ tới Vô Danh đột nhiên hỏi mình như vậy, trong lòng tuy rằng thập phần đồng ý, nhưng ngoài miệng như thế nào cũng nói không nên lời, chỉ biết cúi đầu.

Vô Danh thấy nàng cúi đầu không nói. Không khỏi có chút sốt ruột, thương tâm hỏi: "Hay là nàng không muốn?" Ngón nghề trần ngập thê lương.

Tư Kỳ nghe thấy trong lời nói của hắn chứa đầy thương cảm và thất vọng, liền không đành lòng, ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói: "Thiếp nguyện ý!" Nói xong xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

Vô Danh chuyển buồn thành vui, cười lớn một tiếng, kích động ôm lấy cổ Tư Kỳ, không ngừng hôn lên môi nàng.

Tư Kỳ tuy rằng thẹn thùng, nhưng trong lòng vẫn rạo rực vui sướng.

Vô Danh đột nhiên ngừng hôn, nói với nàng: "Nha đầu, ta cũng không biết chúng ta có thể thoát khỏi nơi này hay không, chỉ bằng hôm nay ngay tại đây bái đường thành thân đi! Nàng thấy thế nào?"

Tư Kỳ e thẹn gật đầu.

Vô Danh buông Tư Kỳ ra, kéo nàng về hướng động khẩu quỷ xuống, miệng nói: "Lúc này đang ở địa bàn của người khác, chúng ta cũng không thể chuẩn bị được gì cả, nên đành phải làm qua loa một chút. Về sau có cơ hội sẽ làm lại đáng hoàng hơn, nàng không trách ta chứ?"

Tư Kỳ lúc này trong đầu đã tràn ngập hạnh phúc, còn đâu tâm trạng để ý này nọ, nên cũng không có dị nghị gì.

Vô Danh ngửa đầu, lớn tiếng hô: “Hôm nay ta Vô Danh cùng Tư Kỳ nguyện kết làm vợ chồng, sinh tử cùng nhau, hoạn nạn cùng chia, thương thiên làm chứng!”

Tư Kỳ cũng lặp lại lời của Vô Danh.

Sau đó Vô Danh kéo Tư Kỳ lại, nói: “Tư Kỳ, từ giờ trở đi, ta và nàng chính thức trở thành phu thê!”

Nhìn khuôn mặt hưng phấn ửng hồng của nàng, hắn lại nói: “Nàng thật xinh đẹp!”

Chú thích:

(*)Ngoại tổ phụ, ngoại công: ông ngoại

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Động Trung Huyền Cơ(*)

Nói xong, Vô Danh liền hôn lên môi nàng. Thế là thạch thất đơn sơ này đã trở thành phòng tân hôn của hai người. Nếu Tuyết Duyên biết nơi thanh tu của mình lại biến thành chỗ động phòng của người khác, không biết sẽ có cảm tưởng gì!

Lại nói “Động Đình lão nhân” khai triển tuyệt thế kinh công bay về phía sườn núi, đến nơi mà thấy Tuyết Duyên vẫn chưa tới, lão mỉm cười, nhắm hai mắt lại, đứng sừng sững giữa ánh nắng chói chan.

Đã sắp tới giữa trưa, ánh nắng mặt trời nóng như thiêu đốt, nhưng đối với võ lâm cao thủ như “Động Đình lão nhân” thì cũng chưa tính là gì.

Trên Kim Đình lấp lánh một màu vàng óng, làm cho người ta có cảm giác như đặt mình trong một cái kho vàng khổng lồ.

Không bao lâu sau, đã nghe Tuyết Duyên ha ha cười, chuyển thân xuất hiện bên cạnh “Động Đình lão nhân”, nói: “Động Đình lão nhân, để người phải đợi lâu! Vì lão nạp không biết trận chiến này của chúng ta sẽ kéo dài đến khi nào, cho nên cũng phải chuẩn bị một số việc!”

“Ha ha, lão phu cũng chỉ mới tới thôi mà! Ta rất hiếu kỳ, không biết thiếu niên kia rốt cục là thần thánh phương nào mà lại có thể nhọc lòng người như vậy?” Động Đình lão nhân hỏi.

“Chuyện này có lẽ người chưa biết, Thiên Cơ lão nhân năm xưa từng tiên đoán hai trăm năm sau trong chốn võ lâm sẽ xuất hiện một cái thế đại ma đầu, mà hiện tại vừa lúc đã qua hai trăm năm. Ban này khi thiếu niên kia nổi giận, thần tình trên mặt y khiến lão nạp đến giờ vẫn còn sợ hãi trong lòng, y không hề có một chút sinh khí, quả thật là sát thần hạ phẩm. Do đó lão nạp hoài nghi thiếu niên kia chính là nhân vật trong lời tiên đoán, cho nên không thể không sớm phòng bị.”

“Cái gì? Thiên Cơ lão nhân thật sự nói như vậy sao?” Động Đình lão nhân kinh ngạc đến ngây người, lão không nghĩ tới cháu ngoại của mình lại có liên quan tới việc này, xem ra sự tình thật sự rất phiền toái. Cái tên “Thiên Cơ lão nhân” lão cũng từng nghe tổ tiên mình nói qua, có thể nói đó là người mà võ lâm nhân sĩ đều kính ngưỡng, cho nên dự ngôn của người này đương nhiên không ai là không tin.

“Người xuất gia không nói dối!” Tuyết Duyên thành khẩn nói.

“Chuyện đó lão phu có thể tin được con lừa ngọc người! Nhưng chẳng lẽ lời tiên đoán đó phải thực sự ứng nghiệm trên người thiếu niên này sao?” Động Đình lão nhân trầm tư nói.

“Vi toàn bộ võ lâm, chỉ có thể phòng ngừa hậu hoạn mà thôi!”

“Ha ha! Mặc kệ hắn! Lão phu hôm nay tới là để cùng người luận võ! Còn nhớ năm đó chúng ta ở Thái Sơn vẫn chưa biết ai là kẻ thắng cuộc, hôm nay nhất định phải phân rõ cao thấp! Lão con lừa ngọc, tiếp chiêu đi!” Nói xong “Động Đình lão nhân” liền giơ song chưởng bỏ về phía Tuyết Duyên, một cỗ kinh phong mạnh mẽ liền cuốn tới.

Tuyết Duyên thấy thế tới của “Động Đình lão nhân” hung mãnh, cũng không dám khinh suất, dồn sức tung ra một chưởng nghênh đón.

Hai người lập tức bị cuốn vào nhau. Chỉ tích tắc sau, phong vân bỗng như biến sắc, trên Kim Đình kinh phong tràn ngập, cát đá bay đầy trời, căn bản

thấy không rõ bóng người.

Võ công của họ đều đã đạt tuyệt đỉnh, một trận chiến này, trong thời gian ngắn không thể phân rõ thắng thua. Chỉ nghe thanh thoảng truyền đến âm thanh trầm trồ khen ngợi đối phương của cả hai người.

Vô Danh lười biếng nằm trên mặt đất, tay trái ôm lấy thân thể trắng mịn ngọc ngà của Tur Kỳ, còn Tur Kỳ thì nằm trong lòng hắn, trong ánh mắt nàng tràn ngập thỏa mãn.

“Chúng ta mau mặc quần áo vào đi, bằng không bọn họ mà trở về, nhìn thấy thì không được hay cho lắm a?” Vô Danh cười nói.

Tur Kỳ trên mặt đã ửng hồng, nhớ tới vừa rồi hai người làm những chuyện như vậy, mặt nàng càng đỏ hơn, nhưng trong lòng vẫn rạo rức vui sướng, bởi dù sao thì nàng cũng đã trở thành thê tử của Vô Danh.

Hai người vội vàng mặc quần áo, Vô Danh thần quang tỏa sáng, mà Tur Kỳ thì trên mặt có một chút mệt mỏi.

Vô Danh thấy vậy, ôn nhu nói: “Tur Kỳ, nàng mệt rồi, hay là ngủ đi nha!”

Tur Kỳ vui vẻ gật đầu, liền tìm một chỗ rộng rãi sạch sẽ trong động mà nằm xuống. Thật sự nàng rất mệt mỏi, cả đêm qua không ngủ, hôm nay lại trải qua nhiều chuyện như vậy, nên không lâu sao thì nàng đã đi vào giấc ngủ.

Vô Danh cởi áo khoác của mình ra nhẹ nhàng khoác lên người Tur Kỳ, nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của nàng, hắn cũng cười. Giây phút này, hắn cảm thấy mình chính là nam nhân hạnh phúc nhất trên đời.

Hắn say mê nhìn Tur Kỳ đang say sưa ngủ. Đột nhiên, hắn chợt nhớ tới những chữ viết xuất hiện trên vách đá trước khi ngoại công xuất hiện.

“Nào!” Ánh mắt hắn cẩn thận quét lên tường, nhưng vẫn không thấy được gì cả.

Chỉ thấy thạch thất này là do bàn tay con người tạo thành. Bốn vách tường đều có những hoa văn đục đẽo màu mè. Viên dạ minh châu trên cao chiếu ánh sáng rạng rỡ, nếu có chữ viết thì chắc chắn có thể nhìn thấy được. Nhưng hắn hao phóng nhãn lực, tìm tòi bốn bề hồi lâu vẫn chưa thấy được gì. Lại nhìn đến hoa văn đục đẽo gồ ghề trên vách một lúc, hắn bỗng cảm thấy hai mắt đau nhức, đầu vầng mắt hoa.

Hắn không khỏi thấp phần bất an, lập tức đi tới gần bốn vách tường để xem kỹ hơn, kết quả vẫn là như cũ, trừ bỏ các vết tích kia ra thì căn bản không thấy được gì cả.

Hắn nghi hoặc, rõ ràng vừa rồi chính mình còn nhìn thấy mờ mờ có chữ viết, vì sao bây giờ lại không có? Hắn suy nghĩ kỹ lại, thủy chung vẫn không rõ tại sao, chẳng lẽ thật sự là do mình hoa mắt?

Vô Danh ngồi dưới đất, giống như lão tăng nhập định, bất động không nói một lời, chỉ có điều trên mặt lại đầy thần sắc mê mang.

Qua hồi lâu, bỗng nghe bên ngoài truyền đến một tràng cười lớn, tiếp theo “Động Đình lão nhân” và Tuyết Duyên lần lượt bước vào trong động, “Động Đình lão nhân” cười to, nói: “Không thể tưởng được con lừa ngốc này vài thập niên qua vẫn không xao lãng!”

Tuyết Duyên cũng cười nói: “Lão già nguoi cũng không nhân rồi a?”

“Hôm nay đánh thật thống khoái, bất qua chưa phân thắng bại, ngày mai lại đánh tiếp, lần này thế nào cũng phải phân rõ kẻ thắng người thua!”

“Được, lão nạp cũng muốn như thế! Như năm xưa chúng ta từng đánh bảy ngày bảy đêm đó!”

“Bất qua lão con lừa ngốc nguoi muốn thắng ta, trừ phi học được Cổ Bối Diệt Kinh, nếu không thì... Ha ha!”

“Lão già nguoi đừng quá đắc ý, nếu ta học được Cổ Bối Diệt Kinh thì đã sớm đánh bại nguoi, chứ đâu cần phải tái đấu?”

Nói xong, trên mặt Tuyết Duyên cũng lộ vẻ mất mát, nhưng sau đó lại cười, nói: “Lão già nguoi cũng đừng xem thường võ công của Nga My ta, không có Cổ Bối Diệt Kinh, lão nạp vẫn có thể thu thập được nguoi!”

“Động Đình lão nhân” cười cười, nói: “Nghe nói năm đó lệnh tổ sư có thể cùng Thiên Cơ lão nhân xưng hùng, nguyên nhân là nhờ Cổ Bối Diệt Kinh, bản kinh thư này cũng thật sự lợi hại đến thế sao?”

“Chuyện này ta cũng chưa thấy qua, nhưng năm đó tổ sư ta đích thực là chỉ dựa vào một thân Bối Diệt thần công, liền cùng Vô lâm đệ nhất nhân xưng danh, làm cho lớp hậu bối như ta thấp phần kính ngưỡng. Nhưng đáng tiếc hiện giờ Cổ Bối Diệt Kinh đã bị thất truyền, đó cũng là nỗi bất hạnh của Nga My ta!”

“A, chuyện này ta thật tình mới không biết! Chẳng hay con lừa ngốc nguoi có muốn nói cho ta nghe nữa không?”

“Việc đến nước này, lão nạp cũng không muốn che giấu! Như vậy đi, ta trước hết cho môn nhân làm chút thức ăn, chúng ta cũng đói bụng một ngày rồi, nhân lúc này vừa ăn vừa nói chuyện!” Nói xong lão liền đi vào trong thạch thất.

Tư Kỳ bị hai người làm cho tỉnh giấc, nàng dựa sát vào người Vô Danh, còn Vô Danh thì nghỉ hoặc nhìn “Động Đình lão nhân”.

“Động Đình lão nhân” cười nói: “Lão con lừa ngốc đi thông tri cho môn nhân làm chút cơm rồi, rất nhanh sẽ trở về thôi! Cách vách có chuông cảnh giới, y nhân một cái là môn nhân sẽ biết ngay!”

Vô Danh giật mình, bây giờ hắn mới hiểu được vì sao Bách Vãn có thể lập tức gọi Tuyết Duyên đến để đối phó với mình, phỏng chừng trên người Bách Vãn cũng mang theo dụng cụ linh tinh nào đó, tùy thời có thể cho môn nhân gọi Tuyết Duyên tới.

“Lão già nguoi lại tiết lộ bí mật của Nga My ta rồi!” Tuyết Duyên cười bước vào.

“Dù sao hai người bọn họ cũng không ra ngoài được, lão con lừa ngốc còn sợ cái gì?” Động Đình lão nhân cũng cười nói.

Chú thích:

(*)Động trung huyền cơ: đạo lý huyền diệu ở trong động

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 33: Cổ Bối Diệp Kinh

"Nếu đã như vậy, lão nạp cũng nên kể những gì mình biết cho ba vị nghe!" Tuyết Duyên thở dài, hạ quyết tâm nói.

"Tốt, lão phu cũng rất muốn biết về bí mật của Nga My!" Động Đình lão nhân ha ha cười.

Ánh mắt Tuyết Duyên quét qua Vô Danh và Tư Kỳ, nhìn thấy trong mắt hai người cũng tràn ngập thần sắc chờ mong, lão cười nói: "Được, lão nạp sẽ nhất nhất kể hết cho ba vị!"

Vừa dứt lời, lão liền hô: "Giới Không, con cứ để thức ăn ngoài cửa, ta sẽ tự tới lấy!"

Nói xong, thân hình Tuyết Duyên chợt lóe, phóng người về phía cửa động. Chỉ một giây sau, lão đã quay lại, trên tay cầm một cái giỏ tre.

Lão buông giỏ xuống, mỉm cười nói: "Ba vị chắc cũng đã đói bụng, xin mời dùng chút cơm chay này!"

Lão mở giỏ tre ra, chỉ thấy bên trong có một ít rau xanh và cải trắng cùng với mấy bát cơm trắng mà thôi.

"Động Đình lão nhân" vừa thấy liền nói: "Lão con lừa ngốc, hai thiếu niên này không biết sẽ phải ở cùng nguoi bao nhiêu lâu nữa, chẳng lẽ nguoi cứ cho bọn họ ăn thức ăn đạm bạc thế này sao?"

Tuyết Duyên chau mày, nói: "Chuyện này lão nạp thật sự chưa từng nghĩ đến!"

"Ha ha! Hôm nay coi như không tính, nhưng ngày mai phải thay đổi mới được! Lão con lừa ngốc, bây giờ cũng nên nói cho ta nghe bí mật của Nga My nguoi đi chứ?"

Tuyết Duyên liền nâng một chén cơm lên, nói: "Được được! Hai vị thí chủ, thỉnh dùng trai!"

Hai người dù sao cũng đã đói khát cả ngày, Vô Danh liền xới một chén cơm cho Tư Kỳ, tự mình cũng bưng một chén, cùng nhau ăn.

Tuyết Duyên nói: "Truyền thuyết Cổ Bối Diệp Kinh là do các nhà hiền triết của Phật Giáo ta dùng dao khắc kinh thư Phạn văn(*) lên lá cây bối diệp mà tạo nên. Trước kia kinh thư vốn ở Tây Tạng, sau đó lưu truyền đến Nga My, nhưng đáng tiếc không có ai hiểu thấu đáo được, bởi Phạn văn bên trong thật sự quá mức thâm ảo. Mãi cho đến đời tổ sư của ta, vì tình thông Phạn ngữ, mới học được võ công trong Cổ Bối Diệp Kinh, nhờ đó mới cùng Thiên Cơ lão nhân xưng danh giang hồ. Sau lại nghe nói lá bối diệp này bởi vì niên đại quá lâu nên có khả năng bị hư hỏng, tổ sư sợ võ công trên kinh thư bị thất truyền, cũng sợ về sau không có ai hiểu được Phạn văn bên trong, cho nên mới đem kinh thư dịch thành Hán văn. Hơn nữa Thiên Cơ lão nhân và tổ sư tương giao tâm đầu ý hợp, từng nghe lão nhân nói rằng Cổ Bối Diệp Kinh có thể cứu cho Nga My ta thoát khỏi đại nạn về sau, lại e ngại kinh rơi vào tay bọn đạo chích, nên cuối cùng nguoi mới giúp tổ sư thiết kế nên thạch thất này, đem kinh văn giấu kỹ bên trong. Nhưng trải qua nhiều năm sau, Nga My ta vẫn chưa tìm ra kinh văn, đây đúng là nỗi bất hạnh của chúng ta mà!"

"A, thì ra kinh văn kia lại là lá cây!" Vô Danh có chút đăm chiêu nói.

Tuyệt Duyên thấy vẻ mặt của Vô Danh, liền khẩn trương hỏi: "Hay là thí chủ có phát hiện gì?"

Vô Danh thấy vẻ căng thẳng của Tuyệt Duyên, trong lòng có chút hoạt kê, cười nói: "Lão hy vọng ta phát hiện được sao? Như vậy đối với các người cũng rất không tốt a!"

Tuyệt Duyên nhìn thấu suy nghĩ của Vô Danh, xấu hổ nói: "Lão nạp đương nhiên hy vọng thí chủ có thể tìm được rồi!"

"Đại sư bớt nói đùa! Các người tìm nhiều năm như vậy còn không có, ta sao có thể làm được?"

"Điều này cũng đúng!" Tuyệt Duyên gượng cười.

"Thỉnh giáo đại sư một chút, căn phòng này được xây dựng từ khi nào vậy?" Vô Danh thật tâm hỏi.

"Đại khái hơn hai trăm năm! Là do Thiên Cơ lão nhân năm xưa tự mình thiết kế, còn cụ thể thế nào thì ta cũng không biết." Tuyệt Duyên nhún mày nói.

Vô Danh lại hỏi tiếp: "À, viên dạ minh châu trên nóc là có sẵn từ khi ấy, hay sau này các người mới thêm vào?"

"Trong phòng này hết thảy mọi thứ đều giữ nguyên dạng, hậu nhân như chúng ta cũng không dám vọng động!"

"Vậy còn bồ đoàn kia? Cũng vẫn ở ngay tại đó?"

"Đúng vậy, hay thí chủ hoài nghi bồ đoàn có huyền cơ?"

"Qua thời gian lâu như vậy mà cũng chưa bị hư hỏng, ta có chút khó hiểu." Vô Danh nói ra điều nghi hoặc của mình.

"Chuyện này lão nạp cũng chưa rõ, bồ đoàn này lão nạp cũng không biết là cái gì, đích xác đã qua rất lâu thời gian nhưng cũng chưa phát sinh chuyện gì khác thường. Lão nạp cùng đồng môn trước kia cũng đã cẩn thận tìm hiểu, nhưng cũng không phát hiện bên trong có gì."

"A, ta cũng không biết nói gì!" Động Đình lão nhân ngắt lời: "Làm sao lại dễ dàng tìm được chứ? Chuyện này tính sau đi, giờ ăn cơm trước đã!" Nói xong lão liền gấp một ít rau xanh cho vào miệng.

Mọi người vội vàng ăn. Ăn xong, Tuyệt Duyên đem giỏ ra bên ngoài rồi gọi đệ tử đến lấy. Lão lại nhớ đến chuyện trong thạch thất, mặc dù trong lòng có chút lo lắng Vô Danh tìm ra "Cô Bối Diệp Kinh", nhưng lão lại hy vọng điều đó trở thành sự thật, dù sao đây cũng là niềm hy vọng duy nhất của Nga My lão, bởi thời gian đã qua lâu như vậy nhưng vẫn không có ai hiểu thấu đáo được huyền cơ.

Rất nhanh đã sắp hết ngày, bên trong phòng vốn không đủ ánh sáng, tuy rằng có dạ minh châu chiếu rọi, nhưng cũng đã tối đi nhiều.

Tư Kỳ không nhìn được, ngáp một cái. Tuyệt Duyên và "Động Đình lão nhân" thấy vậy đều ngăn người, "Động Đình lão nhân" nói: "Lão con lừa ngốc, chúng ta không thể chen chúc trong căn phòng này mãi được. Nói sau thì người ta cũng là vợ chồng mới cưới, chúng ta cứ ngăn trở bọn họ như vậy, nếu Phật Tổ biết, chi sớ cũng sẽ không tha thứ cho con lừa ngốc người đâu!"

Vô Danh và Tư Kỳ nghe vậy đều đỏ mặt lên. Tuyệt Duyên cũng hoạt kê, lão nghĩ nơi mình và lịch đại tổ sư thanh tu lâu nay lại trở thành phòng tân hôn của người khác, trong lòng thập phần phần nộ, nhưng thấy sắc mặt của Vô Danh và Tư Kỳ, lão cũng minh bạch, vấn đề đã đóng thành thuyền, việc đến nước này thì cũng không thể làm gì được. Còn nữa, dù sao mình cũng có việc phải nhờ người ta, lại có chút cố kỵ đối với "Động Đình lão nhân", nên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Lão nạp không nghĩ tới việc này, cũng là lão già nguoi chu đáo, thôi được, bây giờ hai chúng ta mau chuyển đi Phục Hổ tự!"

Tất nhiên lão biết rõ toàn bộ son động này đều có cơ quan trọng trọng, hơn nữa đều do "Thiên Cơ lão nhân" tự mình thiết kế, cho nên căn bản không cần lo lắng hai người Vô Danh đào tẩu.

"Động Đình lão nhân" lo lắng nhìn Vô Danh một cái, Tuyệt Duyên vừa thấy, liền nói: "Tại sao lão già nguoi đối với thiếu niên này lại có vẻ đặc biệt quan tâm như thế?"

"Động Đình lão nhân" xấu hổ cười, nói: "Lão phu chỉ là rất ngạc nhiên, chẳng lẽ lời tiên đoán của Thiên Cơ lão nhân lại ứng nghiệm trên người của thiếu niên này sao?"

Tuyệt Duyên từ chối cho ý kiến, nhún mày nói: "Lão nạp cũng không hy vọng sự tình thật như vậy! Nhưng vì vô lâm sinh linh, đành phải ủy khuất tiểu thí chủ!"

Vô Danh nghe Tuyệt Duyên nói vậy liền nhếch miệng tỏ vẻ khinh thường.

Tuyệt Duyên lại nói: "Hai người lão nạp sẽ không quấy rầy nhị vị thí chủ nữa! Nói vậy nhị vị chắc cũng rõ, nơi đây chỉ có thạch thất này và nhà xí kia là nơi an toàn, thỉnh nhị vị bảo trọng! Lão nạp cáo từ!"

Nói xong Tuyệt Duyên liền cùng "Động Đình lão nhân" đi ra khỏi động.

Đột nhiên Vô Danh hỏi: "Tuyệt Duyên đại sư, nếu ta giúp các người tìm được Cổ Bối Diệp Kinh thì có thể để cho ta rời khỏi đây được không?"

Tuyệt Duyên nghe Vô Danh nói vậy liền ngừng cước bộ, ngăn cản cả người, bởi vì lão cũng không biết mình nên làm như thế nào. Đã hao tổn tâm lực để bắt Vô Danh, nếu để hắn dễ dàng rời đi, cửu đại môn phái có thể sẽ không đồng ý, nên trong lúc nhất thời lão cũng không nói nên lời.

Vô Danh thấy thần sắc của Tuyệt Duyên, trong lòng đã nắm rõ đáp án, thản nhiên cười nói: "Được, ta đã hiểu, các người đi đi!"

Tuyệt Duyên lúc này mới bắt đầu rời đi cùng "Động Đình lão nhân" rời đi.

Chú thích:

(*)Phạn văn: là một cổ ngữ của Ấn Độ và là một ngôn ngữ tế lễ của các tôn giáo như Ấn Độ giáo, Phật giáo và Ki-na giáo

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Bích Thượng Hiện Tự(*)

Tuyệt Duyên và “Động Đình lão nhân” vừa đi khỏi được một lúc, Vô Danh thấy bộ dáng mệt mỏi của Tư Kỳ, đau lòng nói: “Nàng mệt mỏi rồi, ngủ tiếp đi! Ta còn muốn tìm hiểu xem Cổ Bối Diệp Kinh đó rốt cục là cái gì?”

Tư Kỳ lại một lần nữa say giấc nồng.

Vô Danh lâm vào trầm tư, hắn biết đích thực mình đã từng nhìn thấy chữ viết trên tường, chẳng qua lúc ấy có ngoại công đến nên không tiếp tục điều tra được nữa. Nhưng bây giờ dù thế nào cũng không thấy lại được chữ viết đó, quả thật là kỳ quái vô cùng.

Ngắm lại hoàn cảnh khi mình vô ý phát hiện bút tích trên tường, Vô Danh liền cẩn thận bước lại vị trí khi nãy mình đứng để tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy được gì cả.

Hay là phụ thuộc vào thời gian? Lúc ấy ước chừng vào khoảng giữa trưa, chẳng lẽ còn phải đợi đến trưa mai sao?

?????

Trong đầu hắn không ngừng lặp lại những suy nghĩ này, nhưng kết quả vẫn như cũ, khiến hắn càng thêm mờ mịt.

Dù sao hắn cũng biết đây là hy vọng duy nhất có thể giúp mình đào thoát, trải qua mấy năm gian khổ khiến cho hắn minh bạch một điều, dù ở tình huống nào đi chăng nữa, chỉ cần có cơ hội thì tuyệt đối không được dễ dàng bỏ cuộc, lại càng không thể để vuột mất thời cơ đó. Lúc này đây chính là trời ban cho hắn thêm một cơ hội.

Những vết tích đục đẽo trên tường vẫn tỏa quang mang sắc sỡ. Hắn cố gắng nhìn đến nhập thần, cho đến khi hoa cả mắt, phải nhắm cả mắt lại, nhưng cũng không thấy gì. Tuy nhiên khi hắn mệt mỏi, thờ ơ nhìn lướt qua thì vết tích lại biến thành chữ viết rõ ràng! Chỉ có điều không thể nắm bắt được mà thôi.

Hắn không hiểu tại sao lại như vậy, mỗi lần cố gắng cũng chỉ nhìn thấy một hai chữ mà thôi, cứ thế kéo dài thật lâu, làm cho hắn mệt chết đi được. Nhưng trong lòng cố gắng không phục khiến cho hắn vẫn kiên trì, chậm rãi tìm tòi lần nữa. Cuối cùng hắn nghĩ đến một biện pháp, tập trung tinh thần, hai mắt nhìn thẳng một điểm, ý thức thả lỏng, dần dần mọi thứ chung quanh bỗng trở nên mơ hồ, mà chữ viết lại hiện ra rõ ràng, lần này cũng không bị biến mất nữa.

Cứ như vậy hắn nhìn suốt một buổi tối, cuối cùng xem hiểu được trên vách có mười chữ, phân biệt là: Cổ Bối Diệp Kinh bỏ đoàn nội tạng đào luyện! (Cổ Bối Diệp Kinh nằm ở bên trong bỏ đoàn, đào ngọc mà luyện)

Vô Danh lúc này lại sinh ra cảm giác buồn cười, “Thiên Cơ lão nhân” cố làm ra vẻ huyền bí, hành hạ hắn thật thảm. Thiết nghĩ Nga My đệ tử tìm nhiều năm như vậy đều không có kết quả, có lẽ là do bọn họ không ai có thể giống như hắn, kiên trì suốt buổi tối chỉ để ngây ngốc nhìn chằm chằm vào vách tường có ghê kia!

Vô Danh hiện tại đã phá giải được bí mật về “Cổ Bối Diệp Kinh”, trong tâm thập phần cao hứng, nghĩ đến việc mình có thể một lần nữa có được võ công, niềm đam mê trong lòng thật khó có bút mực nào tả xiết.

Hắn không khỏi ôn nhu nhìn Tư Kỳ đang nằm say ngủ trên tấm bồ đoàn. Thấy nét cười trên mặt nàng, hắn cũng vui vẻ cười, nhưng thật sự đã quá mệt mỏi. Dù sao quan sát vách tường này lâu như vậy cũng hao tổn không biết bao nhiêu tinh lực, hắn liền nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Tư Kỳ, hôn nhẹ lên mặt nàng, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, Tư Kỳ tỉnh lại, nhìn thấy Vô Danh đang ngủ bên cạnh mình, trong lòng nàng rất hưng phấn, dù hai người đã gần gũi nhau, nhưng mặt nàng cũng không khỏi ửng hồng, nhìn xem bốn phía, phát hiện không có ai, nàng mới yên tâm, rón ra rón rén đi về phía nhà xí cách vách.

Lúc này trời đã gần sáng, Vô Danh vẫn ngủ say.

Đột nhiên “Động Đình lão nhân” cùng Tuyết Duyên bước vào. Bọn họ mang theo một ít hoa quả và bánh. Nhìn thấy Vô Danh còn đang ngủ, tuyết Duyên lặng lẽ niệm “A di đà phật”, còn “Động Đình lão nhân” trên mặt mang đầy ý cười, thăm ngẫm ngoại tôn của mình vẫn chỉ là một hài tử.

Tư Kỳ quay trở lại, thấy nhị lão, nàng vừa muốn chào hỏi thì bị “Động Đình lão nhân” ngăn lại, lão nhỏ giọng nói: “Để cho hắn ngủ đi, dù sao hắn cũng còn là một hài tử mà!” Nói xong trên mặt không tự giác lộ ra nụ cười triu mến.

Tuyết Duyên rất ngạc nhiên, đối với “Động Đình lão nhân” có thể nói lão đã quen thuộc vạn phần. Lão nhân này với bất luận kẻ nào cũng đều chỉ có một bộ dạng hồ hững, nhưng hiện tại lại quan tâm Vô Danh đến cực điểm, lão nghi hoặc hỏi: “Lão già, tại sao ngươi lại quan tâm thiếu niên này như vậy? Bình thường ta thấy lão già ngươi đều không có một chút sinh khí, sao hôm nay đột ngột thay đổi đến thế?”

“Động Đình lão nhân” nghe Tuyết Duyên nói như vậy, trong lòng chợt động, biết chính mình quan tâm quá mức, khiến cho Tuyết Duyên hoài nghi. Lão âm thầm cười: “Lão phu thấy thiếu niên này căn cốt kỳ giai, có ý muốn truyền thụ võ công cho y, không biết con lừa ngốc thấy thế nào?”

Tuyết Duyên không nghĩ tới “Động Đình lão nhân” lại táo bạo như thế, đích xác thời điểm mới gặp Vô Danh, lão cũng muốn thu Vô Danh làm môn hạ. Nhưng sau đó khi nhìn thấy thần tình đáng sợ trên mặt hắn, lão không thể không sớm đề phòng, lại nhớ đến “Thiên Cơ dự ngôn” khiến cho trong lòng lão không rét mà run, vội nói: “Lão già, thiếu niên này đích thực là cái thể kỳ tài, nhưng nghĩ đến lời tiên đoán của Thiên Cơ lão nhân, lão nạp cũng không thể để chuyện đó xảy ra được!”

“Động Đình lão nhân” trong lòng thật sự phẫn nộ, Tuyết Duyên thế mà không cấp cho mình chút mặt mũi, dám mượn “Thiên Cơ lão nhân” đến áp chế mình. Nhưng nghĩ đến việc trước mắt không thể chính diện xung đột cùng “Cửu đại môn phái”, mà cái tội danh trái lời “Thiên Cơ lão nhân” mình cũng quả thật không gánh nổi, nên cũng chỉ đành bất đắc dĩ than: “Thôi được! Lão con lừa ngốc, đi! Chúng ta tiếp tục đi thôi!” Nói xong lão đã phóng người ra khỏi động.

Tuyết Duyên thấy “Động Đình lão nhân” đã muốn phát hỏa, thăm ngẫm ngày sau có thể sẽ có phiền toái, nhưng cũng không thể làm khác được, đành phải lắc lắc đầu, nói với Tư Kỳ: “Chúng ta hôm nay có thể phải đấu cả ngày, các người nếu đói bụng thì có thể ăn chút thức ăn này, ủy khuất nhị vị!” Nói xong lão đem giỏ tre để trên mặt đất, xoay người rời đi.

Tư Kỳ thấy nhị lão lại vì Vô Danh mà mâu thuẫn, trong lòng có chút đắc ý, được bậc thể ngoại cao nhân như họ để ý đến trọng phụ, đó cũng chính là vinh quang của mình. Nàng nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh Vô Danh, thấy áchai mắt hắn vẫn nhắm chặt, liền cúi xuống hôn lên mặt hắn một cái.

Kỳ thực Vô Danh từ lúc nhị lão tới đã tỉnh dậy, chẳng qua giả vờ như không biết, thấy bọn họ vì mình mà sinh bất hòa, thiếu chút nữa đã bật dậy. Nhưng nghĩ đến ngoại công cũng sợ hãi “Thiên Cơ lão nhân” như thế, hắn lại thất vọng, bởi cái gọi là “Thiên Cơ lão nhân” kia hắn cũng không thêm đề trong lòng. Trong mắt hắn đó chẳng qua chỉ là cỗ lâm ra vẻ thần quái, là hạng người lừa đời lấy tiếng, bằng không cũng sẽ không làm cho “Cổ Bối Diệp Kinh” trở nên thần bí như vậy.

Lúc này hắn thấy Tư Kỳ vụng trộm hôn mình, liền vòng tay qua eo nhỏ của nàng, kéo nàng vào lòng mình, hắc hắc cười nói: “Đêm qua buông tha cho nàng, bây giờ phải bù lại, ha ha!”

Qua hồi lâu, Vô Danh mới lười biếng nằm trên mặt đất, nói: “Tư Kỳ, để ta nói cho nàng biết, ta đã phát hiện ra bí mật của Cổ Bối Diệp Kinh!”

Tư Kỳ ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Vô Danh, lúc này nghe vậy, liền nói: “Thiếu gia, thật thế sao?”

“Đương nhiên, bằng không tôi qua chẳng lẽ ta lại lãng phí thời gian như vậy? Kỳ thực Thiên Cơ lão nhân gì đó chỉ là cỗ ý lừa phỉnh, Cổ Bối Diệp Kinh nằm trong bồ đoàn, chúng ta mở ra là chẳng phải sẽ thấy ngay sao?” Nói xong Vô Danh cũng không thêm mặc quần áo vào, trực tiếp cầm lấy bồ đoàn kia mà mở ra.

Tư Kỳ cũng hưng phấn, tò mò nhìn Vô Danh vạch trần điều cơ mật thần kỳ kia.

Chú thích:

(*)Bích thượng hiện tự: trên vách hiện chữ

Q.1 - Chương 35: Cổ Bối Diệp Kinh

Bối Diệp Thần Công

Vô Danh kích động cầm lấy bò đoàn, cảm thấy nó mềm mại tựa như tơ, hần lần mò đến viền mép của bò đoàn, lấy tay kéo một cái. Bò đoàn theo hướng tay hần xé mà dần dần bị tách ra. Hần cẩn thận kéo thật nhẹ, bên trong bò đoàn từ từ hiện lộ, ngập tràn những chữ viết nhỏ li ti.

Hai người ngừng thở, bắt đầu lần mò từ trên xuống để đọc những chữ viết này, chỉ thấy mặt trên ghi là:

Tự kỳ hữu duyên

Các hạ có thể phát hiện bút tích này tất là người hữu duyên với nó. Bởi chỉ có hai cách để phát hiện bí mật này: một là vô ý thức trực tiếp mở bò đoàn này ra, nói vậy các hạ tất không phải là đệ tử của Nga My; hai là căn cứ gợi ý ở trên tường, nói vậy các hạ cơ trí cùng định lực tất không tầm thường.

Nếu đã phát hiện kinh này, thỉnh các hạ tận tâm tập luyện, phát triển uy danh Nga My. Đến khi đại thành, hãy nhớ lấy câu thượng thiên chi đức, hạn chế cảnh giết chóc, nếu không ắt gặp trời phạt!

Thiên Cơ lão nhân lưu

Vô Danh đọc đến đây, đối với “Thiên Cơ lão nhân” khinh bỉ lại càng dày thêm một tầng, thì ra là cố gắng làm ra vẻ thần bí. Thiết nghĩ đệ tử Nga My đối với di vật của tổ sư tất nhiên không dám mạo phạm, chắc chắn không thể nào xé bò đoàn ra được, cho nên bí mật này mới tồn tại lâu như vậy. Điều này khiến cho hần không khỏi có chút khinh thị vị tổ sư kia của Nga My, đi tin lời của “Thiên Cơ lão nhân”, trực tiếp làm khó xử cho môn hạ của mình. Lại nghĩ “Thiên Cơ lão nhân” thiết kế thể này không biết đến tột cùng là muốn gì? Nếu quả thật chính mình thật sự tùy tiện mở bò đoàn ra, luyện tập võ công bên trên mà không biết khẩu dụ “đảo ngược mà luyện” được ghi trên tường, chẳng phải mình sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, nguy hiểm đến tánh mạng hay sao?

Nghĩ đến đây trên trán hần cũng đã đổ đầy mồ hôi lạnh, thấm nhũ may mắn, bản thân mình dù có hoài nghi với bò đoàn nhưng cũng không tùy tiện mở ra, bằng không hậu quả thật sự là không tưởng rồi.

Đắn đo một hồi, cuối cùng hần vẫn quyết định xem xét bên trong kinh thư. Bên trong chính là “Bối Diệp Thần Công” thực thụ. Hần nhanh chóng đọc hết nội dung, phát hiện lời lẽ đầy thâm ảo, có nhiều chỗ mặc danh kỳ diệu, trong nhất thời không thể lĩnh hội được hết.

Hần lập tức đảo ngược lại mà đọc, tuy rằng câu chữ vẫn thâm ảo, nhưng lúc này cũng đã hiểu được bảy tám phần. Dù sao Vô Danh cơ trí cũng không như người bình thường.

Thấy Tự Kỳ bị nội dung kinh thư làm cho ngây ngốc, Vô Danh cười nói: “Nha đầu ngốc, võ công này phải đảo lại mới xem được, bằng không sẽ không hiểu được đâu!”

Tự Kỳ “à” một tiếng, nói: “Nguyên lai là như vậy! Hèn gì thiếp xem mãi mà không hiểu! Thiếu gia làm sao biết được điều này?”

“Điều này đương nhiên là do ta thấy được từ chữ viết trên tường. Trên vách có ghi mười chữ là: Cổ Bối Diệp Kinh bò đoàn nội tàng đảo luyện. Phải tập trung tinh thần, cố gắng chú mục một điểm thật lâu mới có thể nhìn thấy được chữ viết đó. Đây là do đêm qua phát hiện được, làm cho ta hoa cả mắt!” Vô Danh bình thản nói.

Tự Kỳ càng thấy quái gở, hỏi: “Trên tường không ngờ lại có chữ viết! Tại sao thiếp không nhìn thấy được?”

“Chuyện này để ta nói cho nàng sau! Cái gã Thiên Cơ lão nhân đó nhất định là sợ có người trực tiếp mở bò đoàn, cho nên cố ý đem Cổ Bối Diệp Kinh viết ngược lại. Chúng ta trước hết hãy học thuộc nội dung bên trên. Chậm rãi tu luyện, ngàn vạn lần đừng cho Tuyệt Duyên lão hòa thượng biết được, bằng không chúng ta khó mà rời khỏi đây được nữa!”

Tự Kỳ cũng hiểu được Tuyệt Duyên sẽ không bỏ qua cho Vô Danh, vì thế liền nghe lời hần, dụng tâm nhớ kỹ nội dung bên trong.

Chỉ chốc lát sau, hai người đã có thể thuộc lòng nội dung kinh thư, chuyện tốt này một phần cũng là do Tuyệt Duyên bị “Động Đình lão nhân” cuốn lấy, không thể phân thân xem chừng Vô Danh, nếu không hai người sao có thể phát hiện điều tuyệt mật này.

Sau khi học xong, Vô Danh cẩn thận đem bò đoàn xếp lại như cũ. Đang lúc suy nghĩ làm thế nào để cho chuyện này thần không biết quỷ không hay, lấy tay miết nhẹ hai mép bò đoàn, hần phát hiện chỗ viền mép bị miết bỗng dung liền lại như cũ! Hần nở nụ cười, tuy rằng không biết bò đoàn này làm từ loại vật liệu gì, nhưng có thể nói là cực kỳ lạ lùng a!

Vô Danh cười nói: “Chất liệu thật tốt! Ha ha!” Nói xong liền đem kinh thư nhét vào bên trong bồ đoàn rồi lấy tay nhẹ nhàng khép hai mép viền bồ đoàn lại. Tay hắn khép đến đâu là mép bồ đoàn liền lại đến đó.

Hai người đồng tâm hiệp lực một lúc, bồ đoàn cuối cùng cũng hồi phục nguyên dạng, quả thật so với lúc trước không hề sai biệt, có thể nói là thiên y vô phùng! (*)

Cả hai nhìn nhau cười, Vô Danh nói: “Ngàn vạn lần không được để lộ chuyện này, nếu không để Tuyệt Duyên lão hòa thượng phát hiện, có lẽ chúng ta sẽ phải ở đây suốt đời mất! Chờ khi ta võ công khôi phục sẽ âm thầm rời khỏi nơi này!”

Tư Kỳ gật gật đầu, Vô Danh mới nhớ tới mình còn đang trần như nhộng, liền đi tìm quần áo mặc vào.

Vô Danh biết mình sở dĩ có thể thoát khốn cũng là do biết trân trọng cơ hội quý giá vạn phần mà “Thiên Cơ lão nhân” ban cho, hắn nói với Tư Kỳ: “Nàng đặt song chướng trên lưng ta, sau đó dựa theo chỉ dẫn của ta, nàng đem nội lực quán vào trong thân thể ta, giúp ta vận khí phá tan hai huyệt Thiếu Bồn và Khí Hộ thì tất võ công của ta sẽ khôi phục!”

Nói xong, hắn liền dựa theo hiểu biết của mình về “Cổ Bối Diệp Kinh” mà giảng giải cho Tư Kỳ nghe cách vận khí.

Vô Danh quả nhiên là cái thể kỳ tài, năm xưa vị Nga My tiền bối kia tuy rằng có thể đem Phạn văn dịch thành Hán văn, nhưng cũng phải mất hơn một tháng thời gian mới có thể làm được. Thế mà nay Vô Danh chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi cũng đã ngộ ra được bảy tám phần.

Nhưng cũng vì thời gian lĩnh hội ngắn ngủi vội vàng nên cũng khó tránh khỏi có sai lầm.

Tư Kỳ y theo lời đem nội lực quán vào trong cơ thể Vô Danh. Vô Danh liền vận lực hướng về hai huyệt “Thiếu Bồn” và “Khí Hộ”, chỉ cảm thấy hai huyệt tê rần, khí cơ thể nào cũng không vận chuyển được.

Hai người cố gắng thử nhiều lần, nhưng đều vô ích, ngược lại khiến Vô Danh đau đến ướt đầm mồ hôi. Tư Kỳ thấy thế, không đành lòng nói: “Thiếu gia, chúng ta hôm nay tạm ngừng tại đây đi, nhìn chàng đau khổ như vậy...” Thấy vẻ mặt thống khổ của Vô Danh, trong mắt nàng đã ngập đầy lệ thủy.

Kỳ thực Vô Danh thuộc loại người đã nghĩ là làm, bất kể hậu quả, tuyệt không ước át ỳ ỹ, nhưng lần này cũng có chút dao động. Hắn thấy ánh mắt thương tiếc của Tư Kỳ, liền lấy tay lau nước mắt trên mặt nàng, mỉm cười nói: “Ta không sao! Không cần lo lắng! Được, hôm nay đến đây tạm dừng, để ta suy nghĩ thêm một chút nữa!”

Tư Kỳ quả thật sợ Vô Danh cứ kiên trì, giờ nghe hắn nói vậy cũng thấy yên lòng, miễn cưỡng nở nụ cười.

Vô Danh thấy nàng cười, liền chuyển tâm suy nghĩ về ý tứ của kinh văn bên trong bồ đoàn, nhất thời lâm vào trầm tư.

Tư Kỳ thấy hắn chăm chú nghiền ngẫm mà không để ý tới mình, trong lòng cũng hơi bức tức, trong lúc nhất thời không biết nên làm cái gì, đành phải yên lặng ngồi ôm gối.

Hai người đều lặng lẽ làm việc của mình, cứ như vậy cho tới khi hết ngày, cho đến khi trời nhá nhem tối, Tuyệt Duyên và “Động Đình lão nhân” mới trở lại. Vô Danh và Tư Kỳ đương nhiên không nói cho nhị lão biết phát hiện của mình. Mà nhị lão đầu cả ngày cũng thấy mệt mỏi, liền đã tọa khôi phục thể lực.

Nhị lão đầu suốt sáu ngày, cho Vô Danh một khoảng thời gian rất thuận lợi. Lúc này hắn đối với “Cổ Bối Diệp Kinh” có thể nói đã hoàn toàn thấu triệt. Mà hắn cũng không cần dùng ngoại lực cũng đã có thể đem thương thế của mình chữa khỏi hoàn toàn. Còn nhớ khi hắn ở trong lao, một lòng tu luyện “Vạn Tà Thực Kinh”, lúc ấy công lực đã có điểm súc tụ, nhưng bất hạnh là không thể lưu chuyển khắp châu thân. Tương tự như một con thác lớn bị một cái đê chặn ngang. Nay đê đã vỡ, hồng thủy ầm ầm đổ xuống, lại có “Bối Diệp Thần Công” hỗ trợ, võ công của hắn so với trước kia quả thực tiến bộ thần tốc. Hiện tại hắn hoàn toàn có thể nắm chắc cùng Tuyệt Duyên quyết đấu một trận.

Tất cả những chuyện này, Tư Kỳ cũng không biết được. Chỉ có điều nàng phát hiện Vô Danh liên tục mấy ngày rảnh rang đều luyện công, trên mặt hắn không ngừng hiện ra thần sắc vui mừng. Tuy nàng không hiểu nguyên nhân, nhưng cũng cảm thấy vui vẻ.

Chú thích:

(*)Thiên y vô phùng: áo trời kín kẽ đến mức không thấy vết chỉ khâu

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Đạo Phá Cơ Mật

Đến ngày thứ bảy, Vô Danh cảm thấy mình đã có thể không còn cố kỵ gì nữa. Vì thế sau khi Tuyết Duyên và “Động Đình lão nhân” ra ngoài luận võ, Vô Danh mỉm cười nói với Tư Kỳ: “Nha đầu, nàng có muốn biết vì sao hôm nay ta lại cao hứng như vậy không?”

Tư Kỳ còn chưa kịp trả lời, Vô Danh đã nói tiếp: “Để ta cho nàng hay, võ công của ta đã khôi phục! Hơn nữa còn nâng cao một bước. Hiện tại chúng ta hoàn toàn có thể sát thương đám xú ni cô, hòa thượng của Nga My để tính nợ cũ rồi!” Mấy câu đầu vừa thốt ra, thần sắc Vô Danh còn bình thường, nhưng khi nói đến mấy câu sau, khí tức ma vương bỗng nhiên lại xuất hiện trên người hắn.

Tư Kỳ vốn vạn phần cao hứng, nhưng đột nhiên nàng lại cảm thấy cổ khí tức đáng sợ kia quay trở lại. Nàng không khỏi kinh hãi nhìn Vô Danh, không rõ vì cái gì mà chỉ trong nháy mắt mà dường như Vô Danh đã hoàn toàn thay đổi cả con người.

Vô Danh thấy được nét sợ sệt trong mắt nàng, cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu tại sao Tư Kỳ lại sợ mình như vậy. Hắn hoài nghi, nhìn Tư Kỳ nói: “Tư Kỳ, nàng làm sao vậy?”

Tư Kỳ dùng thanh âm run rẩy nói: “Thiếu gia, vẻ mặt vừa rồi của chàng thật dọa người a!”

“Tư Kỳ, nàng hãy tin tưởng một điều, dù có thể nào đi chăng nữa, ta quyết không làm tổn hại đến nàng! Nhưng cửu đại môn phái, ta tuyệt đối không dễ dàng buông tha cho bọn họ!”

Tư Kỳ nghe hắn nói vậy, trong lòng thật cao hứng, nhưng cũng vì vận mệnh sau này của cửu đại môn phái mà lo lắng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Vô Danh thấy Tư Kỳ trầm mặc không nói lời nào, trong lòng không hiểu tạo sao cũng có chút thương tâm, nhưng ai bảo hắn lại là Vô Danh kia chứ, liền nói: “Nha đầu, chúng ta đi thôi! Cũng nên đi tìm Tuyết Duyên nói vài lời!” Hắn nói xong, cúi người ôm lấy Tư Kỳ, bay ra khỏi động.

Vừa ra khỏi thạch thất, chỉ thấy bốn phía chi chít không biết bao nhiêu là mũi tên bắn về phía hai người. Tư Kỳ thần sắc thập phần khẩn trương, nhưng chút chướng ngại này Vô Danh vốn không thèm để trong mắt. Hắn vung tay phải lên, một cổ khí kinh âm nhu phát ra, đánh bay toàn bộ đám lợi tiễn đang phóng tới, bắn ngược lên trên tường, đem toàn bộ cơ quan trên tường phá hủy.

Ven đường còn có cơ quan khác, nhưng lấy võ công của Vô Danh lúc này, chỉ là tổn chút công sức mà thôi. Chỉ lát sau hắn đã mang Tư Kỳ rời khỏi động.

Trong ánh mắt Tư Kỳ tràn ngập sự sùng kính, nhìn nam tử đang ôm mình, nhớ đến vừa rồi vũ tiễn bị Vô Danh dễ dàng hóa giải, lại nghĩ đến sau này nàng cùng Vô Danh nắm tay nhau du lãm giang hồ, khiến trong lòng nàng kinh hãi không bút mực nào tả xiết.

Nhưng cơ quan trong thạch thất dù sao vẫn rất lợi hại, bọn họ cứ thế mà xông ra, tiêu tốn một khoảng thời gian, cũng đã kinh động đến Tuyết Duyên và “Động Đình lão nhân” đang luận võ ở Kim Đình, đồng thời cũng kinh động đến các đệ tử của Nga My.

Bọn họ vừa mới ra khỏi thạch thất đã thấy Tuyết Duyên và “Động Đình lão nhân” mặt đầy kinh hãi đứng ở sơn động bên ngoài. Xung quanh họ có rất nhiều đệ tử của Nga My đang đứng, trong số này đương nhiên cũng có Bách Ván.

Vô Danh thấy nét kinh ngạc trên mặt mọi người, liền cười lớn một tiếng, nói: “Bỏ thiếu gia này muốn rời khỏi đây, chẳng lẽ tất cả các người tới là để tiễn ta sao?”

Trong số tất cả những người ở đây, kinh ngạc nhất là Tuyết Duyên và Bách Ván. Bởi vì hai người rất rõ cơ quan trong sơn động rất lợi hại, ngay cả chính mình cũng không nắm chắc có thể tư trong cơ quan này mà thoát ra được, thế nhưng Vô Danh lại có thể ôm một người mà bình yên đi ra, khiến cho trong lòng hai người kinh hãi thật sự không gì sánh nổi.

Nhưng dù sao chuyện này cũng can hệ đến danh dự của Nga My, nếu cứ thế mà để cho Vô Danh dễ dàng ra đi, thì Nga My bọn họ từ nay về sau lấy mặt mũi nào mà lưu lại trên giang hồ chứ?

Vì vậy Tuyết Duyên liền bước đến thì lễ rồi nói: “A di đà phật! chúc mừng thí chủ võ công khôi phục, nói vậy có lẽ thí chủ ở trong sơn động đã phát hiện được điều gì?”

“Ha ha! Tuyết Duyên lão hòa thượng, ta không ngại cho lão biết. Cổ Bối Diệp Kinh của các người chính là thứ bị lão ngồi lên cả ngày đó!”

“[Cái gì! Cổ Bối Diệp Kinh thật sự nằm ở bên trong bồ đoàn sao?” Tuyết Duyên sợ ngây người, bọn họ tìm kiếm nhiều năm, cuối cùng cũng như thấy được ánh sáng trời, nhưng hiện giờ lại không biết là họa hay là phúc.

“Cổ Bối Diệp Kinh hoàn toàn nguyên vẹn nằm bên trong bồ đoàn, chỉ buồn cười các người tìm nhiều năm như vậy cũng không phát giác ra! Ha ha!” Vô Danh tiếp tục cười to.

Tuyết Duyên cả kinh, đây quả thật là kết cục mà lão chẳng thể ngờ tới. Lão vội đưa mắt ra hiệu cho Bách Ván. Bách Ván lĩnh hội, lập tức bao về phía sơn động, chỉ chốc lát sau, trong tay đã cầm bồ đoàn đi ra.

Tuyết Duyên thấy bồ đoàn vẫn nguyên vẹn, cũng thấy yên tâm hơn, kỳ quái hỏi: “Thiếu hiệp làm thế nào lấy được văn tự bên trong?”

“Ha ha! Cũng là do chất liệu làm nên bô đoàn, cho đến giờ ta cũng không biết nó làm từ cái gì, nhưng chỉ cần dùng tay miết lại là chỗ rách liền nối lại như cũ. Ta cũng vận dụng cách này, làm cho nó khôi phục lại nguyên dạng ban đầu, khiến cho các người cũng không phát hiện ra!”

Tuyệt Duyên vội vàng tiếp nhận bô đoàn trong tay Bách Vãn, từ từ kéo nhẹ chỗ bị rách, cuối cùng thấy được “Cổ Bối Diệp Kinh” rõ ràng nằm ở bên trong bô đoàn, làm cho lão lúc này vừa vui mừng vừa tức tối.

Vô Danh cũng không ngăn cản hành động của Bách Vãn và Tuyệt Duyên, lúc này hắn mới nói: “Ta cũng không ngại cho lão biết! Cổ Bối Diệp Kinh này phải đảo ngược lại mà luyện, bằng không ắt tẩu hỏa nhập ma!”

Tuyệt Duyên kinh ngạc hỏi: “Thiếu hiệp làm sao biết được?”

“Là nhờ chữ viết ở trên tường!”

“Cái gì? Trên tường lại có chữ viết sao?”

“Đúng, ta cũng không biết Thiên Cơ lão nhân là làm như thế nào, bất quá trên tường đích xác có mười chữ, phân biệt là: Cổ Bối Diệp Kinh bô đoàn nội tàng đảo luyện. Muốn thấy được chữ viết này cũng phải tốn một ít công phu, ta phải mất cả buổi tối mới có thể nhìn ra.”

Tuyệt Duyên lúc này vừa bội phục vừa cảm kích Vô Danh, bởi vì bí mật này đáng lý Vô Danh có thể không nói, nhưng hắn vẫn tiết lộ cho mình. Nhưng đột nhiên lão lại hoài nghi tại sao Vô Danh tiết lộ chuyện này cho mình? Chẳng lẽ bên trong có tráo?

Vô Danh nhìn thần sắc của Tuyệt Duyên, biết lão có điểm hoài nghi. Bất quá hắn cũng không để vào mắt, dù sao hắn đối với cái gọi là danh môn chính phái đã sớm mất tin tưởng. Với hắn mà nói, hắn hoàn toàn không cần quan tâm người khác nhìn mình như thế nào, chỉ cần mình vui vẻ là được, điều này cũng do thói quen hình thành từ nhỏ của hắn.

“Động Đình lão nhân” lúc này trong lòng tràn ngập kinh hi, võ công của ngoại tôn mình, cùng với trí lực của hắn có thể hoàn toàn nhìn ra từ thần sắc khiếp sợ trên mặt Tuyệt Duyên và Bách Vãn. Lão cao hứng thấy ngoại tôn không những quang minh lỗi lạc, mà còn làm được chuyện kinh thế hãi tục. Trên mặt lão không khỏi lộ ra thần sắc hoan hỉ vô cùng.

Tuyệt Duyên và Bách Vãn thi hiện tại trong lòng tràn ngập nghi vấn, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Vô Danh cười nói: “Lần này Cổ Bối Diệp Kinh của các người xem như cũng giúp ta không ít, nên ta cũng không so đo với các người, ngày khác sẽ đến thanh toán nợ cũ! Các vị không cần tiễn! Vô Danh đi trước một bước! Ha ha!” Hắn nói xong, liền sai bước về hướng chân núi.

Tuyệt Duyên và Bách Vãn thấy Vô Danh đi ra đi, biết lúc này không ngăn cản thì sau này sẽ không có cơ hội. Tuy rằng có thể nói Vô Danh là ân nhân của Nga My, hơn nữa cũng đã thấy qua võ công của hắn, bọn họ không dám nắm chắc phần thắng, nhưng tương lai và danh dự của “Cửu đại môn phái” vẫn trọng yếu hơn. Vì thế hai người cơ hồ đồng thời tiến lên ngăn Vô Danh lại. Tuyệt Duyên lớn giọng nói: “Thí chủ, nếu cứ thế mà đi thì Nga My ta làm thế nào mà đối mặt với vô lâm thiên hạ đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 37: Đại Chiến Tuyệt Duyên

Kỳ thực Vô Danh cũng biết Tuyệt Duyên và Bách Vãn sẽ không để mình rời khỏi Nga My son dễ dàng như vậy. Hắn sớm đối với cái gọi là danh môn chính phái đã tuyệt vọng từ lâu, chẳng qua trong lòng muốn kiểm nghiệm lại lần nữa mà thôi. Quả nhiên Tuyệt Duyên và Bách Vãn không làm cho hắn thất vọng!

Hắn ngửa mặt lên trời cuồng tiếu: “Ha ha, Tuyệt Duyên, trước mắt ngày hôm nay lão còn có cơ may lưu lại ta, nhưng sau hôm nay thì có thể lão phải thất vọng rồi!”

Tuyệt Duyên thấy Vô Danh dám nhạo báng mình trước bao nhiêu người, trong lòng tức giận, lạnh giọng hỏi vặn lại: “Thí chủ tự tin đến như vậy sao?”

Vô Danh thấy Tuyệt Duyên đang giận đến run người, trong lòng hắn cười thầm, nói: “Ha ha! Nhiều lời vô ích, chúng ta hãy lấy thực lực để khảo chứng thay cho lời nói! Chỉ bằng hôm nay ta và lão đánh cược một phen, nếu ta thắng, các người phải để ta tự do ra đi. Còn nếu ta thua thì tùy ý các người xử trí! Thế nào?”

Tuyệt Duyên suy nghĩ trong lòng, vốn thấy Vô Danh có thể bình yên ra khỏi sơn động, chính mình cũng không dám chắc phần thắng. Nhưng nếu như vậy mà buông tha cho hắn thì thâm tâm cũng có chút không cam lòng. Huống hồ nếu mình bại trận, thì tất cả những người còn lại trong Nga My phái cũng

không ai có khả năng ngăn cản Vô Danh. Nói cách khác, lần này có đánh cược hay không cũng không có gì khác nhau.

Tuyệt Duyên cười nói: “Chúng ta liền quyết định như vậy đi!”

Thế nhưng lão lại thầm nghĩ: “Bối Diệp Thần Công chính là võ công năm đó có thể sánh cùng Thiên Cơ lão nhân, nếu Vô Danh thật sự có thể trong vài ngày đã lĩnh ngộ được, tất không phải hạng ngu dốt”. Vì thế lão liền nói tiếp: “Lão nạp cũng muốn kiến thức qua uy lực Bối Diệp Thần Công của Nga My ta!”

Kỳ thực lời này của lão có ngụ ý là: ngay cả khi lần này lão bị đánh bại, thì cũng không phải là bại trong tay Vô Danh, mà chính là bại dưới tay của “Bối Diệp Thần Công”, do đó uy danh của lão và Nga My phái cũng không bị tổn hại.

“Động Đình lão nhân” thấy Tuyệt Duyên không biết xấu hổ mà dám nói như thế, không khỏi hừ lạnh một tiếng, đồng thời cũng vì ngoại tôn của mình mà cảm thấy vui sướng.

Vô Danh cũng hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của Tuyệt Duyên, nhưng hắn cũng không thêm phản bác, chỉ lạnh nhạt cười, nói: “Ha ha! Tốt lắm! Để ta cho lão đại khai nhãn giới!”

Hắn nói xong, liền nhỏ giọng bảo Tư Kỳ: “Nàng né qua một bên, đừng để mình bị thương”

Tư Kỳ vừa nghe, lập tức đi đến bên cạnh “Động Đình lão nhân”.

Vô Danh ngưng mắt nhìn Tuyệt Duyên, biết Tuyệt Duyên thành danh đã nhiều năm, hơn nữa tự cho mình là cao nhân nên chắc chắn sẽ không ra tay trước. Vì thế hắn liền vung tay lên, một cỗ kinh phong liền xuất hiện lao về phía Tuyệt Duyên, trên mặt đất lập tức đất đá bay mù trời.

Tuyệt Duyên thấy chương pháp của Vô Danh thế tới hung mãnh, cũng không dám khinh địch, lập tức tụ khởi công lực tung một chương nghênh đón Vô Danh.

Nhất thời hai cỗ gió lốc liền dính lại với nhau, chỉ nghe nổ tung “Ầm ầm” bên tai, sau đó một cỗ ám kinh ào ạt tuôn ra bốn phía xung quanh, khiến cho mọi người không tự chủ phải lùi lại mấy bước.

Vô Danh thấy Tuyệt Duyên thập phần thoải mái ngăn đón một chương của mình, giống như chưa xuất hết toàn lực, đối với võ công của Tuyệt Duyên cũng thầm khen một tiếng. Hắn ha ha cười, phi thân lảng không đánh về phía Tuyệt Duyên.

Hai người liền triển miên đầu cùng một chỗ, trong nháy mắt đã hơn trăm chiêu.

Bởi vì chiêu thức cả hai người đều mang chân hỏa, ám kinh không ngừng tuôn ra bốn bên, nên những người xung quanh đều đã phải lùi lại thật xa, hình thành một cái vòng tròn lớn, nhưng không ai có thể bước vào một bước.

Đã đấu giằng co gần hai canh giờ, tốc độ của cả hai càng ngày càng chậm, nhưng không ai nhìn thấy được trong đó có hung hiểm vạn phần, chỉ cần một trong hai sơ sẩy một tích tắc là người đó có thể phải chịu cảnh tan xương nát thịt.

Tuyệt Duyên càng đánh càng kinh tâm. Lão không nghĩ tới Vô Danh võ công lại cao cường đến thế, hơn nữa Vô Danh tựa hồ cố ý lấy mình làm đối thủ để luyện chiêu, đồng dạng một chiêu hắn đều thi triển ra mấy lần, uy lực lần sau lúc nào cũng hơn lần trước. Mà càng làm cho Tuyệt Duyên ừ rừ là Vô Danh còn cố ý chỉ đánh bằng một cánh tay, khiến cho trong lòng lão thật bị thương, nghĩ đến uy danh nhiều năm của mình tan biến, cảm thấy thâm tâm đau đớn như chảy máu.

Vô Danh dù sao đối với “Cổ Bối Diệp Kinh” cũng chỉ là mới sơ luyện, còn chưa thập phần quen thuộc, có chút chỗ còn chưa có hiểu rõ hết, nhưng sau khi cùng Tuyệt Duyên đánh một hồi, rất nhiều điểm vướng mắc đều được giải quyết gọn gàng. Trong lòng hắn cũng thập phần cao hứng, cho nên càng cuốn lấy Tuyệt Duyên, khiến cho lão không thể thoát thân, hằng hái thí nghiệm tuyệt học mới của mình.

Tuyệt Duyên càng đánh càng cảm thấy đau khổ không nói nên lời, nhưng cũng đành thân bất do kỷ, chỉ có thể dốc toàn lực nghênh đón chiêu thức của Vô Danh.

Bách Ván thì mặt nhăn như khỉ, bà vốn cho rằng Vô Danh có kiếm pháp cao minh, hơn nữa lại ỷ vào bảo kiếm sắc bén nên mới mạnh mẽ như thế. Không ngờ hiện tại Vô Danh chỉ dùng hai bàn tay trần cũng có thể làm khổ sư thúc thần tượng của mình lâu như vậy, điều này làm cho bà càng tự trách lúc trước mình khinh suất, cũng vì tương lai của Nga My mà lo lắng không thôi.

Mặt khác, tư vị trong lòng các đệ tử Nga My cũng thập phần khó nói. Bởi vì bình thường Tuyệt Duyên trong lòng bọn họ chính là thần thánh, nhưng nay lại có thể phải bại trận, khiến bọn họ đối với “Bối Diệp Thần Kinh” càng thêm tôn sùng đến cực điểm.

Người cao hứng nhất lúc này chính là “Động Đình lão nhân”, lúc đầu lão đối với việc Vô Danh niên kỷ còn nhỏ mà có chút hoài nghi, cũng có chút lo lắng cho hắn. Nhưng đánh đã lâu như vậy, càng lúc càng khâm phục võ công của hắn, đồng thời cũng vì chính mình có được ngoại tôn như thế mà hãnh diện.

Tư Kỳ vốn luôn e sợ Tuyệt Duyên, tuy rằng đối với võ công của Tuyệt Duyên còn chưa từng chứng kiến, nhưng nàng cũng lo lắng không ít cho Vô Danh, thần tình khẩn trương, nhưng lúc sau nàng thấy Vô Danh ứng phó chậm rãi tự nhiên, lại còn chiếm thế thượng phong, khiến nàng yên lòng, thần sắc trên mặt cũng sáng sủa hơn.

Mắt thấy Tuyệt Duyên sẽ không duy trì được bao lâu, bỗng nhiên có một tiếng cười từ phía không trung truyền đến, trong nháy mắt giữa sân liền xuất hiện một lão nhân đồng nhan hạc phát(*), râu bạc dài phất phơ bay trong gió, tóc trên đầu búi lại, quần áo như một lão đạo sĩ.

“Động Đình lão nhân” nghe thấy tiếng cười liền kinh ngạc, lại nhìn thấy đạo trang lão giả xuất hiện, lão liền kinh tâm, ngạc nhiên nói: “Không thể ngờ được Vô Đương Thái Hư cũng đến Nga My giúp vui!”

Đạo trang lão giả thấy “Động Đình lão nhân” xuất hiện ở đây, cũng kinh ngạc không thôi, cười nói: “Lão thí chủ cũng đến à?”

Sau đó lão đạo lại nói tiếp: “Lão thí chủ đã hơn mười năm không hiện thân, hôm nay không biết vì có gì xuất hiện tại Nga My sơn này?”

“Lão phu chỉ là trùng hợp gặp gỡ con lừa ngốc Tuyệt Duyên, nhất thời ngứa tay, cùng hắn luận bàn một phen! Không nghĩ hôm nay lại thấy được chuyện này!” “Động Đình lão nhân” ha ha cười nói.

Đạo trang lão giả nhìn thấy Tuyệt Duyên tuy rõ ràng đang bị vây ở thế hạ phong, nhưng cũng chưa nguy hiểm đến tính mạng, cũng hơi yên lòng, nghe “Động Đình lão nhân” nói vậy, chỉ cười trừ.

“Vậy con gió nào đưa lão đạo người tới đây?”

“Bản đạo đáp ứng lời mời tới Nga My, không ngờ dưới chân núi đã nghe được trên Kim Đình truyền đến tiếng đánh nhau, nhất thời tò mò, liền đi đến nơi này.”

Thật ra kể từ sau khi Vô Danh bị Tuyệt Duyên giam lỏng, Nga My chưởng môn liền lập tức dùng bỏ câu truyền tin đến chưởng môn các phái, mời bọn họ tới thương lượng xem nên xử trí Vô Danh như thế nào. Bởi vì lo lắng “Vạn Tà Giáo” giữa đường làm khó để nên cũng kêu gọi các đại chưởng môn tận lực phái cao thủ đến. Chưởng môn phái Vô Đương là Lăng Hư đạo nhân liền thîn mời “Thái Hư Tử” đang bế quan xuất hiện một phen. Bản thân Thái Hư Tử đối với lời nói của Lăng Hư cũng thập phần lo lắng, vì thế một đường triển khai thân thủ, tận lực hướng về phía Nga My sơn, vừa lúc thấy trước mắt một màn kịch chiến.

Lão thấy Vô Danh tuổi còn trẻ mà đã có thể gây hung hiểm cực kỳ cho Tuyệt Duyên vốn có võ công không kém mình là bao, đối với tài năng của Vô Danh cũng phi thường kinh tâm.

Vô Danh kể từ Thái Hư Tử hiện thân cũng đã âm thầm chú ý. Hắn biết lão đạo này chính là một đại kinh địch.

Chú thích:

(*)Đồng nhan hạc phát: tóc bạc mặt hồng, tuy già nhưng vẫn rất trắng kiện

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 38: Vô Đương Thái Hư

Tuyệt Duyên vốn cũng cảm nhận được Thái Hư Tử đã đến, nhưng bất hạnh chính là tình hình trước mắt không thể phân tâm, khiến cho lão cũng không nói được lời chào hỏi với Thái Hư Tử.

Vô Danh thấy mình đánh cũng đã lâu, lại sợ Thái Hư Tử có thể gây phiền toái cho mình, bèn nghĩ đến chuyện phải bảo tồn thể lực, nên hắn liền phi thân bay đến bên cạnh Tư Kỳ, tò mò quan sát đánh giá Thái Hư Tử.

Vô Danh vừa ly khai, Tuyệt Duyên mới định thần được. Cả người có chút hư thoát, chậm rãi đi tới bên cạnh Thái Hư Tử, vái chào một cái rồi nói: “Tuyệt Duyên tham kiến Thái Hư đạo huynh!”

Thái Hư Tử hoàn lễ, đáp: “Bản đạo hữu lễ!”, lại hỏi tiếp: “Vị thiếu niên này chính là Vô Danh?”

Tuyệt Duyên buồn bã thờ dài, nói: “Đúng vậy! Hiện giờ thiếu niên này đã luyện thành Cổ Bối Diệp Kinh của Nga My ta!”

“Cái gì? Cổ Bối Diệp Kinh lại có thể tái hiện giang hồ?” Chuyện này quả thật quá đáng sợ, khiến cho Thái Hư Tử trong nhất thời cũng không thích ứng nổi.

Lúc này Tuyệt Duyên mới phục hồi tinh thần lại, vội xoay người nói với Vô Danh: “Bối Diệp Thần Công quả nhiên là thiên hạ vô địch!”

Kỳ thực Tuyệt Duyên căn bản cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua “Bối Diệp Thần Công”, cho nên cũng không hề hiểu biết nửa phần, chỉ là tùy tiện nói ra. Nhưng Vô Danh trong lòng rất rõ ràng, hẳn vừa rồi trong quá trình luận võ với Tuyệt Duyên, vô công sử dụng không chỉ là “Bối Diệp Thần Công” mà còn có những chiêu thức mà hắn vừa lĩnh ngộ ra trong “Vạn Tà Thực Kinh”. Lúc này nghe Tuyệt Duyên nói vậy, đối với lão quả thực khinh thường đến cực điểm, nhưng cũng không thèm mở miệng phản bác, chỉ khẽ nhếch khóe miệng lên, hừ lạnh một tiếng trong mũi.

Tuyệt Duyên thấy bộ dáng ngạo mạn của Vô Danh, trong lòng rất không nói nên lời. Nhưng sự thực bày ra trước mắt, vô luận chính mình như thế nào cũng đã bại dưới tay Vô Danh, cho nên Vô Danh có đủ tiền vốn để kiêu ngạo. Khiến cho lão da mặt vốn dày nhưng lúc này cũng không biết nên nói như thế nào.

Tuyệt Duyên thì trầm mặc không nói, nhưng Thái Hư Tử thấy Vô Danh không hề kiêng nể Tuyệt Duyên, thần sắc lão lại lộ ra vài phần giận dữ, bởi vì dù sao “Vô lâm tam lão” bọn họ cũng đồng thanh đồng khí nhiều năm, vinh nhục hoạn nạn đều có nhau.

Vô Danh chú ý thấy biểu tình của Thái Hư Tử, cũng cảm thấy kinh ngạc. Bởi vì dù sao hắn nghĩ đây chỉ là một cao thủ của phái Võ Đang mà thôi, trong lòng cũng không nghĩ nhiều, tò mò hỏi: “Không biết vị đạo trưởng này nên xưng hô như thế nào?”

Thái Hư Tử thấy Vô Danh đối với chính mình lại vô lễ như thế, tuy rằng lão có công phu hàm dưỡng cao, nhưng lúc này lửa giận trong lòng cũng khó mà kiềm nén. Dù sao nhiều năm qua còn chưa có ai dám thất lễ với lão, nên đối với câu hỏi của Vô Danh cũng không thèm trả lời.

“Động Đình lão nhân” thấy sự phi lễ của Vô Danh sắp làm cho Thái Hư Tử phát hỏa, trong lòng thầm than không ổn, vội nói: “Vị đạo trưởng này là người đứng hàng thứ hai trong Vô lâm tam lão, gọi là Võ Đang Thái Hư!”

Lời vừa nói ra, tất cả những đệ tử đang ở trên núi Nga My đều thất kinh. Vốn bọn họ nghĩ trong “Vô lâm tam lão” chỉ còn có “Nga My Tuyệt Duyên”, ai ngờ “Võ Đang Thái Hư” cũng còn tại nhân thế. Hơn nữa từ cô khí tức bí hiểm trên người lão cùng tiếng cười hồn hậu khi này, bọn họ liền biết lão đạo này vô công tuyệt đối ở trên Tuyệt Duyên.

Lại nói “Võ Đang Thái Hư” từ nhiều năm trước đã có thanh danh đại chấn, bởi vì lão chẳng những võ công cao cường, hơn nữa lại có tấm lòng nhân ái từ bi, ngay cả khi gặp gỡ phường đại gian đại ác, tội lỗi tày trời, lão cũng chỉ phế bỏ võ công của đối phương mà thôi, cũng không tùy tiện lấy đi sinh mạng của chúng, cấp cho chúng một cơ hội hối cải làm người. Người trong chính đạo đương nhiên đối với lão bội phục sát đất, mà người trong ma đạo cũng kính ngưỡng không thôi. Có thể nói lão rất được nhân tâm.

Cho nên người trong vô lâm đối với “Thái Hư Tử” không dám bất kính nửa phần. Nhưng hiện tại Vô Danh lại phạm phải sai lầm này, khó trách làm cho lão nổi giận như vậy.

Người của Nga My đều cảm thấy khiếp sợ, nhưng Vô Danh lại thờ ơ, bởi vì hắn từ điển hình là Tuyệt Duyên đã có thể nhìn ra “Vô lâm tam lão” chẳng qua cũng chỉ là hạng lừa dối lấy tiếng, là lão bất tử mà thôi. Nhưng lão đạo này vô công đích xác làm cho hắn cảm thấy kinh hãi, bản thân hắn cũng không thập phần nắm chắc có thể đánh bại lão hay không.

Tất cả các đệ tử Nga My đang có mặt đều hướng Thái Hư Tử vái chào thật sâu để biểu thị sự tôn kính của mình đối với lão, chỉ có Vô Danh là sắc mặt vẫn như thường, căn bản không có nửa điểm tôn trọng, thậm chí mơ hồ còn có thể thấy chút ý khinh bỉ.

Từ Kỳ cũng rất khấn trương, bởi vì nàng thấy mọi người của Nga My đều rất coi trọng lão đạo này, hơn nữa ngay cả Tuyệt Duyên đối với lão cũng rất nể trọng, còn “Động Đình lão nhân” kể từ lúc lão xuất hiện thì thần sắc cũng lộ điểm vừa ghét vừa sợ. Tất cả những điều này khiến Từ Kỳ thập phần bất an, không biết mình nên làm gì bây giờ.

Chờ cho mọi người biểu đạt xong hết lòng tôn kính của mình, thần tình của Thái Hư Tử mới hớn hơ hơn một chút.

Vô Danh khóe miệng khẽ nhếch, nói: “Nguyên lai đạo trưởng chính là Võ Đang Thái Hư! Không biết hôm nay có điều gì chỉ bảo?”

Thái Hư Tử mỉm cười đáp: “Nghe nói thí chủ là cái thể ma vương được nhắc đến trong lời tiên đoán của Thiên Cơ lão nhân nên bản đạo đặc biệt đến xem xem là như thế nào!”

Vô Danh ngửa mặt lên trời cười to, trong tiếng cười tràn ngập sự phẫn nộ và bất bình, sóng âm từng đợt khiến mọi người muốn vỡ tung đôi tai.

Qua một hồi lâu, đã có rất nhiều đệ tử Nga My không chịu đựng nổi sóng âm xâm nhập, thần tình vận vẹo thống khổ, Vô Danh lúc này mới dừng tiếng cười lại, hỏi vặn: “Các người có chứng cứ gì không? Lời đồn đãi thật sự có thể tin được sao?”

Thái Hư Tử thấy Vô Danh ngay cả đối với lời tiên đoán của “Thiên Cơ lão nhân” cũng tỏ thái độ như thế, liền biến sắc. Nhưng dù sao lão đạo hạnh cũng sâu, lập tức làm dịu đi nét mặt của mình, nói: “Thiên Cơ lão nhân chính là gương sáng của ta, đối với lời tiên đoán của người, ta chưa từng hoài nghi! Tiểu thí chủ nói vậy chẳng phải là cố tình gây sự sao?”

Vô Danh thấy Thái Hư Tử lại nói lời như vậy, không khỏi càng tức giận hơn, nói: “Đạo trưởng đã từng gặp qua Thiên Cơ lão nhân sao?”

“Bản đạo vô duyên nên chưa được gặp người!”

“Một khi đã như vậy, đạo trưởng làm sao có thể biết lời của Thiên Cơ lão nhân là không sai được? Cho rằng ta chính là cái thể ma vương trong lời của Thiên Cơ lão nhân đây?”

Thái Hư Tử nghe Vô Danh nói thế, thấy được sự khinh miệt trong lời lẽ của hắn dành cho “Thiên Cơ lão nhân”, trong lúc nhất thời cũng không thốt lên

được lời nào.

“Động Đình lão nhân” thấy Vô Danh và Thái Hư Từ một bên nháo một bên cương, trong lòng lão thật sự lo lắng cho Vô Danh, không khỏi nháy mắt với hần mấy lần.

Vô Danh nhận thấy sự lo lắng của ngoại công, biết ngoại công đối với Thái Hư Từ rất kiêng kỵ, hần liền cười nói: “Tuyệt Duyên đại sư, ta có thể đi được chưa?”

Tuyệt Duyên lúc này mới phản ứng lại, đây chính là điều kiện nếu mình thua thì phải để Vô Danh ra đi. Ở trước mặt mọi người, lão không tiện nuốt lời, đành phải cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thí chủ có thể tự nhiên!”

Nghe Tuyệt Duyên nói như thế, Thái Hư Từ rất kinh ngạc, liền đưa mắt, tỏ ý muốn hỏi rõ Tuyệt Duyên.

Tuyệt Duyên liền trả lời: “Lão nạp cùng vị thí chủ đây trước lúc luận võ đã ước định, nếu y thắng thì sẽ để cho y rời khỏi Nga My!”

Thái Hư Từ vốn định ra tay giữ Vô Danh lại, nhưng cũng biết quy củ trong chốn giang hồ, nên cũng đành nói: “Một khi đã như vậy, thí chủ xin cứ tự nhiên!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Hắc Y Mông Diện(*)

Vô Danh rất thâm ý, ngưng mắt nhìn “Động Đình lão nhân”, sau đó cảm tay Tư Kỳ, chân không chạm đất phi thân về phía dưới chân núi.

Sau khi hai người bọn họ rời đi. “Động Đình lão nhân” nói với Thái Hư Từ và Tuyệt Duyên: “Vốn lão hữu chúng ta gặp nhau, cũng nên nán nã lại mấy ngày, nhưng lão phu có chuyện quan trọng, xin phép cáo từ!” Nói xong, lão nghiêng người nhẹ nhàng đi về phía chân núi, đuổi theo Vô Danh.

Tuyệt Duyên và Thái Hư Từ cảm thấy có chút kỳ quái trước hành động của “Động Đình lão nhân”, nhưng bọn họ cũng có chuyện quan trọng cần phải thương lượng, nên cũng không quan tâm đến lão nữa.

“Động Đình lão nhân” men theo đường nhỏ, một đường đuổi tới dưới chân núi, xa xa đã thấy Vô Danh và Tư Kỳ nắm tay nhau chờ mình ở ven đường. Lão liền nở nụ cười, ngoại tôn của mình quả nhiên rất thông minh, linh hội được ý tứ của mình.

Kỳ thực thời điểm Vô Danh nhìn thấy ánh mắt lo lắng của “Động Đình lão nhân” liền đoán được ngoại công có chuyện muốn nói, cho nên khi xuống tới chân núi, hần sợ ngoại công không tìm được mình, bèn đứng lại để chờ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ lát sau ngoại công đã tới, Vô Danh liền cùng Tư Kỳ ra nghênh đón “Động Đình lão nhân”. Hần kéo nàng quý xuống, hô: “Quân nhi tham kiến ngoại công!”

“Động Đình lão nhân” vội nâng hai người Vô Danh dậy, nói: “Quân nhi miễn lễ! Lão phu quả thật vì con mà kiêu ngạo! Ha ha!” Nghĩ đến ngoại tôn lại có thể đã bại đối thủ có thực lực tương đương với mình là “Nga My Tuyệt Duyên”, trong lòng lão liền ngập tràn niềm vui khôn tả, đối với ngoại tôn vừa tò mò lại vừa sung sướng.

Khi này còn ở trên núi Nga My, còn có điều cố kỵ, nhưng hiện tại không có gì phải lo lắng, lão mới cẩn thận đánh giá Vô Danh lại một lần, chỉ thấy y tuy rằng không tính là tuyệt thế mỹ nam tử, nhưng trên người cũng bắt gặp hiện lộ một cỗ khí tức rất hấp dẫn mà chính mình cũng không biết nên gọi là gì.

Vô Danh thấy “Động Đình lão nhân” chăm chú nhìn mình, có chút ngượng ngùng, khẽ cúi đầu, Tư Kỳ cũng rất kỳ quái trước hành động của hai ông cháu, nàng liền mỉm cười.

“Động Đình lão nhân” thấy nét bối rối trên mặt Vô Danh, lại thấy tiểu ý trên mặt của Tư Kỳ, mới biết mình thất thố, nét mặt già nua cũng không khỏi đỏ lên, vội lấp liếm: “Ngoại công thật sự cũng rất ngạc nhiên a!”

“Chúng ta mau rời khỏi nơi này, ta còn có một số việc muốn nói cho con biết, mà có lẽ trong lòng con cũng đang tràn ngập nghi vấn phải không?” “Động Đình lão nhân” cười hỏi.

Vô Danh đích thực đối với những chuyện phát sinh gần đây có rất nhiều điều hoài nghi, vội theo sát “Động Đình lão nhân”.

“Động Đình lão nhân” vừa đi vừa nói: “Ngoại công nhận được tin tức của một hắc y nhân nên mới tới đây, không nghĩ thật sự gặp được con!”

“Sao cơ? Hắc y nhân?” Vô Danh trong lòng rất tò mò, không ngờ lại có người biết được hành tung của mình.

“Động Đình lão nhân” lại nói tiếp: “Ta cũng không biết hắc y nhân kia là ai, nhưng đối phương võ công cao cường, ta căn bản không ngăn trở được. Vốn ta vẫn ẩn cư ở Động Đình hồ, sau lại nghe được trong nhà của con xảy ra chuyện, liền đi tìm hiểu tin tức, nhưng cũng không phát hiện được gì. Có một ngày, ta định đi Vô Đang sơn xem có phát hiện gì mới không. Khi vừa mới tới chân núi Vô Đang, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một hắc y nhân che mặt, hắn nói cho ta biết con hiện đang ở trên núi Nga My, hơn nữa còn đang gặp nguy hiểm. Ta lập tức tiến về Nga My sơn, vừa lúc thấy con bị Tuyệt Duyên bắt, mọi chuyện sau đó thì chắc con đã rõ.”

“Hắc y nhân kia, ngoại công có thể miêu tả cho con một chút được không?” Vô Danh đối với hắc y nhân bịt mặt đó rất hiếu kỳ.

“Hắc y nhân kia che mặt lại, ta cũng không nhìn rõ được, nhưng thân hình y trung bình, nghe thanh âm hắn là một lão nhân, võ công cực kỳ cao. Ta lúc ấy cũng muốn xem rõ mặt y, vì thế liền cùng y động thủ, nhưng đối phương một mực né tránh, ta cũng không làm gì được. Sau hắn lại đột nhiên bỏ chạy, ta cũng không đuổi kịp, trong lòng lo lắng cho con phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Cho nên đành bắt chấp tất cả, hướng về phía Nga My sơn!” “Động Đình lão nhân” chậm rãi nói.

Vô Danh thấy biểu tình trên mặt ngoại công, biết được ngoại công cũng chưa nhìn ra được thân phận của người nọ, trong bụng hắn đầy nghi vấn.

“Động Đình lão nhân” cũng thực bất đắc dĩ, thầm nghĩ mình tung hoành giang hồ đã nhiều năm, ngay cả Tuyệt Duyên trong “Vô lâm tam lão” cũng phải cấp cho mình mấy phần mặt mũi. Mà không ngờ nay lại bị một kẻ lạ mặt đùa giỡn, thật sự là không nói nên lời a, cũng may là cuối cùng cũng gặp được ngoại tôn.

Đang lúc hai người suy nghĩ đến nhập thần, đột nhiên trên không trung truyền đến một tiếng cười to, trước mặt bọn họ bỗng xuất hiện một hắc y nhân che mặt, toàn bộ gương mặt y cơ hồ đều bị khăn đen che lại, chỉ có ánh mắt lộ ra bên ngoài, tàn mát ra quang mang âm trầm. Trên người y cũng mặc một thân quần áo màu đen, căn bản không thể nào nhận ra được là ai, chỉ có thể nhìn hình dáng mà đoán là một nam nhân. Thanh âm trong giọng cười của y có chút giả nua, có lẽ là một lão nhân. Trừ chút ít biểu hiện đó ra, người khác không tài nào nhận thức được thân phận của y.

“Động Đình lão nhân” vừa thấy hắc y nhân liền kinh hô: “Là ngươi?”

Chỉ cần thấy hắc y nhân kia có thể vô thanh vô tức hạ xuống trước mặt mình là đã đủ làm cho Vô Danh khiếp sợ. Đang lúc hắn cảm thấy kỳ quái thì nghe thấy lời của ngoại công, càng khiến cho hắn kinh ngạc, liền hỏi: “Hắn chính là kẻ đã hướng dẫn ngoại công tới đây?”

“Động Đình lão nhân” đáp: “Đúng! Chính là hắn!”

Ánh mắt Vô Danh bức thẳng về phía hắc y nhân, hỏi: “Thật ra ngươi là ai? Làm sao biết được hành tung của ta?”

Hắc y nhân ha ha cười, tiếng cười thật âm trầm khủng bố. Cuồng tiếu một hồi lâu, y mới nói: “Đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, ngươi quả thật làm cho lão phu vui sướng a!”

Lời này vừa nói ra, Vô Danh và “Động Đình lão nhân” đều lấy làm kinh dị, đối với ý đồ của hắc y nhân kia càng cảm thấy khó đoán. Hai người đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía hắc y nhân.

Tư Kỳ cũng rất ngạc nhiên, bởi nàng thấy lão nhân này dường như có biết qua Vô Danh, nhưng Vô Danh đối với y lại hoàn toàn không biết gì cả. Ba người đều bị hắc y nhân thần bí khó lường này làm cho hồ đồ đến quên cả phản ứng.

Hắc y nhân thấy ánh mắt hoài nghi của họ, lại cười to một hồi mới nói: “Một ngày nào đó các ngươi sẽ biết. Nhưng bây giờ chưa phải là lúc thích hợp, tóm lại lão phu đối với Vô Danh quả thật rất hài lòng a! Ha ha! Ha ha!”

Hắc y nhân song nhãn đầy hàm ý nhìn thoáng qua Vô Danh, sau đó nói với hắn: “Ngươi về sau phải quyết tâm đuổi giết người của cửu đại môn phái a!” Sau đó lại xoay sang nói với “Động Đình lão nhân”: “Động Đình lão nhân, muốn biết ta là ai thì mau đi theo ta!”

Y nói xong, căn bản không để cho ba người cơ hội phản ứng, đã phóng người bay vào trong cánh rừng sâu bên cạnh.

Bọn người Vô Danh bây giờ mới hồi tỉnh, rất muốn bắt lấy hắc y nhân để tra hỏi rõ ràng lai lịch và mục đích của y. Nhưng thấy bóng y đã tiêu thất trong rừng rậm, liền vội vàng thi triển thân pháp đuổi theo y.

Nhưng khinh công của hắc y nhân quả thực rất cao, ba người từ từ bị bỏ rơi, căn bản là không thể đuổi kịp. Tuy nhiên hắc y nhân tựa hồ có ý đợi họ, cho nên không thêm bứt phá, khiến cho cả ba một đường cố gắng truy đuổi ở phía sau, tuy không mất dấu nhưng cũng không bắt được y.

Chạy được một lúc lâu, Vô Danh vốn thân thủ thập phần nhanh nhẹn, lại thêm có được võ học mới là “Bối Diệt Thần Công” phụ trợ, giúp cho khinh công của hắn càng thêm tăng tốc, mắt thấy có thể đuổi kịp được hắc y nhân. Hắc y nhân trong lòng cũng thực kinh hãi, không ngờ thân pháp của Vô Danh lại xuất thần nhập hóa đến như thế. Tuy nhiên y vẫn chưa cần tung hết sức, bởi y đối với võ công của Vô Danh tựa hồ rất quen thuộc, hết luôn động lại lách tặc, khiến cho Vô Danh cũng lực bất tòng tâm.

“Động Đình lão nhân” vốn nội công không tồi, khả dĩ có thể sánh được với Vô Danh và hắc y nhân, nhưng lúc này cũng không có cách nào đuổi theo được, chỉ có thể đứng nhìn hai người từ phía xa xa. Còn Tư Kỳ nội lực vốn kém xa bọn họ, càng chạy lâu càng bị bỏ lại phía sau, cuối cùng đã mất dấu cả ba người. Trong lòng nàng thập phần sốt ruột.

Chú thích:

(*)Hắc y mông diện: hắc y nhân che mặt

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 40: Nhất Lộ Truy Tung

Vô Danh thấy rõ ràng mình đã có thể đuổi kịp, nhưng vẫn bị hắc y nhân cố ý hí lộng một phen, vẫn không tài nào bắt được y. Hắc cũng nhìn ra được hắc y nhân tựa hồ đối với khinh công của mình rất am hiểu, biết khi nào thì hắc di chuyển cước bộ sang trái, sang phải hay tiến về trước... Khoảng cách giữa hai bên vẫn thủy chung duy trì như cũ, cố gắng thế nào cũng không thể thu nhỏ lại được, khiến cho Vô Danh cũng đành bất lực trước hắc y nhân kia. Hắc trong lòng thật sự là dở khóc dở cười.

Truy đuổi thêm một hồi, Vô Danh biết mình hôm nay không thể bắt sống được hắc y nhân thần bí này, vì thế liền quan tâm tới “Động Đình lão nhân” và Tư Kỳ đang bị bỏ lại ở phía sau. Hắc vội vã dừng cước bộ lại, chờ hai người bọn họ đi lên.

Đợi một lúc, “Động Đình lão nhân” cũng đuổi tới, thấy bộ dạng buồn rầu của Vô Danh, trong lòng lão cũng không biết nên nói gì cho phải. Lão biết rõ khinh công của mình và hắc y nhân quá chênh lệch, thậm chí mình đã già rồi. Nay vừa gặp Vô Danh, đành bất đắc dĩ đứng bên cạnh hắc, cùng nhau đợi Tư Kỳ.

Mãi một lúc lâu sau, Tư Kỳ mới thờ hồ hên đi tới, thấy hai người Vô Danh và “Động Đình lão nhân” đang chờ mình, trong lòng nàng khổ sở cực kỳ, đôi mắt đỏ lên, dường như sắp rơi lệ.

Vô Danh thấy vậy, vội vàng ôm lấy nàng, nói: “Nha đầu, cũng không trách được nàng! Lão nhân này dường như đối với thân pháp của ta thập phần hiểu biết, rõ ràng ta đã đuổi kịp, nhưng rồi lại bị bỏ rơi!”

“Động Đình lão nhân” nghe vậy, chau mày nói: “Thật sự hắc là ai?”

Vô Danh tiếp lời: “Con cũng không biết, chỉ có cảm giác hắc đối với con rất quen thuộc, nhưng con lại chẳng biết gì về hắc cả!”

Tư Kỳ nghe thấy Vô Danh an ủi mình, trong lòng cũng không còn khó chịu, ngừng đôi dòng lệ sắp tuôn ra, ngưng mắt nhìn Vô Danh.

Đang lúc ba người chuẩn bị rời đi, hắc y nhân tựa hồ cũng đoán được tính toán của họ, lúc này lại hiện thân ngay trước mắt họ, phá lên cười, tiếng cười cực kỳ chói tai.

“Động Đình lão nhân” vừa nghe âm thanh cuồng tiếu đáng ghét của y, trong bụng vốn cũng vì bị y trêu chọc từ nãy đến giờ sinh ra bực bội, lúc này không kiềm chế được nữa, lập tức phi thân đánh về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân vừa thấy “Động Đình lão nhân” đánh tới, thân thể liền chuyển động, tránh được công kích của “Động Đình lão nhân”, sau đó lại xoay người bay đi. “Động Đình lão nhân” lập tức đuổi theo sát ở phía sau.

Vô Danh vốn định một mình tiến lên trợ ngoại công, nhưng nhìn thấy gương mặt Tư Kỳ còn đang lấm tấm mồ hôi, trong lòng thấy không nỡ, vội ôm lấy nàng bay theo hai người.

Vô Danh dù sao cũng đang phải ôm một người, thân pháp dù có cao thâm nhưng cũng vô phương thi triển hết được, nên khoảng cách với hai người bọn họ càng lúc càng xa. Đuổi theo không bao lâu, bóng dáng của cả hai người đều mất hút. Trong lòng hắc thực sự rất sốt ruột, thân sắc lộ vẻ giận dữ, gấp đến độ đổ mồ hôi.

Tư Kỳ thấy nét cuồng quýt trên mặt hắc, vội lấy tay ôn nhu lau đi mồ hôi trên trán hắc.

Vô Danh thấy ánh mắt quan tâm của nàng, thâm tâm hắc cũng thư thả hơn, mỉm cười với nàng.

Hai người lại đuổi theo một hồi, cuối cùng thật sự mất dấu, không biết họ đã đi phương nào rồi. Lúc này vừa hay lại đến một cái ngã tư đường, cả hai không rõ nên đi hướng nào, đành phải ngừng lại.

Vô Danh cẩn thận buông Tư Kỳ xuống. Tư Kỳ đỏ mặt xin lỗi: “Thiếu gia, đều là thiếp liên lụy chàng...”

Vô Danh mỉm cười, đáp: “Nào có chuyện đó! Ngoại công võ công cao cường, ắt sẽ không có gì bất trắc đâu! Mà hắc y nhân kia đối với ta cũng thật

quan tâm, bằng không hẳn cũng sẽ không nhắc nhở ngoại công đến Nga My son, thì ta cũng không thể đào tẩu được. Hẳn có lẽ không làm khó ngoại công đâu!”

Tư Kỳ nghe Vô Danh nói vậy mới yên lòng.

Vô Danh thật ra trong lòng vẫn có chút lo lắng, bởi vì hắn cảm giác hắc y nhân võ công rõ ràng cao hơn mình, và lại đối với mình dường như rất quen thuộc. Nên hẳn an ủi Tư Kỳ, cũng coi như là an ủi chính mình, ngẫm lại cũng thấy sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nhưng thần bí hắc y nhân này dù sao cũng để lại một nỗi hoài nghi trong lòng hắn, quanh quẩn không chịu tan đi.

Tư Kỳ thấy Vô Danh trầm mặc hồi lâu, ngạc nhiên hỏi: “Thiếu gia, chàng đang suy nghĩ gì vậy?”

Vô Danh gạt mình, đáp: “Ta đang nhớ nàng a!” Nói xong quý dị cười.

Tư Kỳ bị nói như vậy liền đỏ mặt lên. Vô Danh lại nói tiếp: “Nha đầu, hiện tại chúng ta nên đi đâu đây?”

Kỳ thực võ công của hắn đã khôi phục, cừu hận trong lòng lại bốc cháy, hắn rất muốn lập tức truy giết người của Cửu đại môn phái, đánh cho chúng một manh giáp cũng không còn, nhưng lo lắng đến Tư Kỳ, nên mới tạm gác suy nghĩ này trong đầu.

Tư Kỳ nhìn thấy hận ý chợt lóe lên trong mắt Vô Danh, nàng liền cảm nhận được ý định của hắn. Nhưng nàng cũng không biết nên khuyên bảo Vô Danh như thế nào, nàng không khỏi nhu mày, nét mặt tràn ngập lo lắng.

Vô Danh thấy biểu tình trên mặt Tư Kỳ, liền hiểu được tâm ý của nàng, âm thầm cười nói: “Nha đầu, ta biết nàng đang lo cho ta! Nhưng nàng an tâm, chi cần Cửu đại môn phái không chọc đến ta, ta sẽ không đi tìm bọn họ, như thế nàng đã yên lòng chưa nào?”

Tư Kỳ nghe thấy lời vừa nói của Vô Danh, biết Vô Danh nói được là làm được, nên cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Nàng thở dài, nói: “Thiếu gia, thiếp thật sự không thể mất chàng được!”

Vô Danh cười, nói: “Sẽ không đâu! Ta cam đoan từ rày về sau không bao giờ rời bỏ nàng!”

Tư Kỳ nghe vậy liền nhào vào trong lòng Vô Danh. Vô Danh giang tay ôm chặt lấy nàng.

Quả thật hai người rất yêu nhau, chỉ có điều chuyện đời vị tất lại được như ước nguyện của con người...

Một lát sau, Vô Danh liền nghĩ đến việc thời gian gần đây mình nghe được người trong gia môn gặp cảnh bất hạnh. Hắn đối với người nhà trong lòng vẫn rất quan tâm, vì thế có ý định mang Tư Kỳ trở về nhà xem xét một phen.

Hắn ôn nhu nói với nàng: “Đi, chúng ta trở về nhà của ta một chuyến! Ta cũng đã rất lâu không quay lại, không biết tình huống trong gia môn lúc này thế nào rồi?” Nói xong, thần sắc của Vô Danh có chút bi thương.

Tư Kỳ thấy bộ dạng đau lòng của hắn, vội nói: “Thiếu gia, sẽ không có việc gì đâu! Chúng ta sẽ rất nhanh về tới thôi mà!” Kỳ thực trong tâm nàng cũng rất băng khuâng, chỉ vì để tránh làm Vô Danh thương tâm nên mới làm ra bộ dạng cao hứng như vậy.

Vô Danh sao lại không rõ tâm ý của Tư Kỳ. Hắn thấy nàng đang miễn cưỡng cười, biết mình cũng không nên đem không khí biến thành đau thương như thế, liền an ủi nàng: “Đúng! Chúng ta sẽ trở về thật nhanh! Khi đó không phải là sẽ rõ hết mọi chuyện sao?”

Thật ra Vô Danh trải qua đoạn thời gian này cũng đã trưởng thành không ít, đã hiểu được giang hồ hiểm ác, tuy rằng võ công mình cao siêu, nhưng dù sao kinh nghiệm cũng chưa đủ, khó tránh khỏi việc bị người khác tính kế. Hơn nữa bây giờ hắn đã thành thân với Tư Kỳ. Võ công của Tư Kỳ tuy rằng cũng không tồi, nhưng ở trước mặt dạng cao thủ như Tuyết Duyên thì cũng khó mà bảo toàn được. Vạn nhất kẻ khác đem nàng ra uy hiếp thì không biết mình sẽ phải làm như thế nào đây? Vấn đề này hắn không muốn biết đáp án.

Hơn nữa hắn hiểu rõ, hôm nay mặc dù mình an toàn rời khỏi Nga My son, nhưng nếu Tuyết Duyên và Thái Hư Tử liên thủ, có lẽ tính mạng mình cũng khó giữ! Cho nên hắn trầm nghĩ, trước khi về đến nhà, nên tìm một địa phương yên tĩnh, tập trung tu luyện “Vạn Tà Thực Kinh” cùng “Cổ Bối Diệp Kinh”. Nội dung hai bí tịch này còn có rất nhiều chỗ hắn chưa thông suốt. Chỉ có khi thực lực của bản thân đủ mạnh, mới có thể cam đoan bảo đảm an toàn cho mình và Tư Kỳ.

Tư Kỳ nghe thấy Vô Danh nói rất có đạo lý, cũng cảm thấy vui vẻ hơn không ít.

Hai người liền vội vàng hướng “Cửu Long đảo” mà đi. Tuy rằng Vô Danh suy nghĩ đã đủ chu đáo, nhưng thế sự lại thường nằm ngoài dự đoán của con người a!

Dọc đường hành tẩu, Vô Danh phát giác trong chốn võ lâm tựa hồ đã phát sinh một phen đại biến. Người của “Cửu Long Đảo” toàn bộ biến mất vô thanh vô tức, kẻ gây ra chuyện này dĩ nhiên là đệ tử của “Vạn Tà Giáo” đang không ngừng làm cho người ta sợ hãi.

Q.1 - Chương 41: Thước Sào Cừu Chiêm(*)

Vô Danh càng nghe nhiều tin tức lại càng thấy kinh tâm, chút hy vọng nhen nhóm trong lòng cũng dần lụi tàn, lờ mờ cảm thấy được có điều không hay.

Sau thật nhiều gian truân vất vả, hai người mới đi được tới bờ biển Nam Hải nơi Vô Danh đã từng ra đi. Vừa đến nơi thì thấy một chiếc thuyền lớn đang neo gần bờ, Vô Danh liền hô to với lái thuyền ý định muốn đi “Cửu Long đảo” của mình.

Lái thuyền vừa nghe, liền kinh hãi nói: “Cái gì! Các người muốn đi Cửu Long đảo sao?”

Vô Danh biết sự tình nhất định thập phần không bình thường, liền hỏi: “Sao vậy! Có vấn đề gì à?”

Lái thuyền là một trung niên nhân khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, y vốn cũng là người trong võ lâm, đối với “Cửu Tinh Long Vương” Lãnh Thiên Lam năm xưa cũng thập phần kính ngưỡng. Lúc này nghe thấy Vô Danh muốn đi “Cửu Long đảo”, liền không khỏi tò mò quan sát đánh giá hai người.

Y biết giờ đây “Cửu Long đảo” đã trở thành “Cửu Long phân đà” của Vạn Tà Giáo, nhưng nhìn thấy bộ dáng hai người Vô Danh và Tư Kỳ không giống với đệ tử của Vạn Tà Giáo, cho nên cảm thấy rất ngạc nhiên.

Lúc này nghe Vô Danh nói vậy, y liền hỏi: “Xin hỏi thiếu hiệp có phải là đệ tử của Thánh Giáo không?”

“Cái gì Thánh Giáo? Ta chưa từng nghe qua!” Vô Danh nhún mày.

Lái thuyền vừa nghe, liền nghĩ thầm: nếu Vô Danh quả thực là đệ tử của Vạn Tà Giáo thì chắc cũng không thềm lên thuyền của mình đâu, người ta có thuyền riêng mà. Cho nên y mới yên lòng, vội nói: “Ta xem hai vị cũng không giống người trong võ lâm! Như vậy đi, hai người tốt nhất vẫn là nên rời xa Cửu Long đảo a!”

Vô Danh nghe xong, càng thêm tò mò, liền truy vấn: “Chúng ta thật sự không phải là người trong giang hồ! Chẳng lẽ Cửu Long đảo phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn hay sao?”

Lái thuyền vội nhìn ngó xung quanh một chút, đến khi phát hiện không có đệ tử của Vạn Tà Giáo ở lân cận đó, cũng không có ai nghe lén, mới kéo hai người Vô Danh đến một góc thuyền, nhỏ giọng nói: “Không lẽ các người chưa biết hiện giờ Cửu Long đảo đã cấm người lạ đặt chân đến sao? Chỉ cần không phải đệ tử của Vạn Tà Giáo, một khi tiến vào tất sẽ chết không toàn thây!”

“Cái gì? Vậy Thánh Giáo mà ông nói chính là Vạn Tà Giáo à?” Vô Danh trong dạ thập phần lo lắng, nghĩ đến thân nhân của mình có thể dữ nhiều lành ít, thanh âm của hắn cũng có chút to hơn.

“Xem ra các người thật sự cái gì cũng không biết, năm đó khi Cửu Tinh Long Vương còn ở đây, dù cũng không cho phép người lạ lên đảo, nhưng cũng không đến nỗi giết người tùy tiện. Nhưng hiện tại Cửu Long đảo đã biến thành một cái địa ngục rồi, bất luận kẻ nào không phải là người của Vạn Tà Giáo lên đảo thì đều không có đường ra! Nghĩ đến thật sự làm cho người khác đổ mồ hôi lạnh a! Nhưng các người vì sao lại muốn đi Cửu Long đảo?”

“A, thân nhân của ta vốn là người của Cửu Long đảo, hiện tại đang là lúc nhàn rỗi vô sự, ta không có việc gì làm nên muốn đến tìm hân nương tựa!” Vô Danh bình thản nói.

“Nguyên lai là như vậy! Nhưng ta đây vẫn thật lòng khuyên cậu tốt nhất không nên đi! Cửu Long đảo đã không còn tồn tại nữa! Hiện tại nó là Cửu Long phân đà của Vạn Tà Giáo rồi!” Lái thuyền thiện ý nói.

Vô Danh lâm vào trầm mặc, lái thuyền thấy hắn như vậy, liền nói tiếp: “Thiếu hiệp, thật tình chúng ta cũng không biết tại sao Cửu Long đảo lại trở nên như vậy a!”

Vô Danh nghe thấy y nói như vậy, trong lòng càng phần nộ. Thầm nghĩ gia viên của mình hiện giờ bị người khác chiếm lấy, kẻ làm chủ nhân như mình lại không giải quyết được gì. Nhìn thấy lái thuyền đối với Vạn Tà Giáo thật sự rất e sợ những vẫn thiện ý khuyên bảo mình, hắn liền không muốn liên lụy đến người này, liền nói: “Được! Cảm ơn ông! Chúng ta sẽ không đi tới đó!”

Lái thuyền khách khí đáp: “Không có gì! Tứ hải giai huynh đệ mà! Nhị vị nếu không phải người trong giang hồ, về sau cũng đừng nhắc tới cái tên Vạn Tà Giáo, miễn cho rước phải phiền toái không cần thiết!”

“Cảm ơn lời khuyên! Chúng ta cáo từ!” Vô Danh và Tư Kỳ chấp tay bái biệt người lái thuyền tốt bụng. Bọn họ cảm thấy người này cũng không tệ lắm, đối với hai kẻ xa lạ thế này nhưng vẫn thành khẩn khuyên lon, khiến lòng họ ngập tràn cảm kích.

Lái thuyền tuy rằng linh cảm hai người có chút kỳ quái, nhưng dù sao thấy họ cũng không giống kẻ ác, nên cũng mỉm cười đáp lễ.

Vô Danh và Tư Kỳ liền xoay người bước vào bờ. Hắn quyết định dù thế nào cũng phải nghĩ ra biện pháp để trở về nhà.

Đang lúc hấn sắp rời khỏi thuyền lớn, bỗng có ba hắc y nhân nghênh ngang tiêu sái bước lên thuyền. Ba người thời điểm đi ngang qua Vô Danh còn liếc nhìn hắn, trong mắt tràn ngập tia khiêu khích và địch ý.

Chỉ thấy chúng đều mặt y phục đen, trước ngực có thêu hình hai khúc xương trắng bất chéo nhau. Đi đầu là một trung niên nhân khoảng bốn mươi tuổi, dưới cằm có mấy chòm râu dê. Thần thái y ngạo mạn, cử chỉ ngông cuồng.

Bọn chúng đi thẳng về phía lái thuyền, từ xa đã kêu to: “Vu lão đại, gần đây thế nào?”

Lái thuyền từ lúc bọn chúng xuất hiện cũng đã đỏ mặt hỏi, lúc này nghe chúng gọi mới miễn cưỡng cười, nói: “Đương đà chủ, con gió nào đem ngài tới đây vậy?”

Đương đà chủ âm hiểm cười, đáp: “Nghe nói người gần đây không đem Thánh Giáo chúng ta để vào mắt, có phải không?”

Lái thuyền vừa nghe vậy, sợ hãi nói: “Nào có chuyện đó? Ta từ trước đến nay vẫn thực tôn kính Thánh Giáo, Đương đà chủ ngàn vạn lần đừng nghe lời bọn tiểu nhân nói bậy!”

Khách nhân trên thuyền kể từ lúc ba người bọn chúng đến thì đều kinh hãi tránh ra xa, tựa như nhìn thấy quỷ. Trong mắt họ tràn ngập ý sợ sệt.

Đương đà chủ nhìn thần tình của lái thuyền, trong lòng y rất hài lòng với hiệu quả mình tạo ra, cười nói: “Vừa rồi hình như có người hỏi thăm Thánh Giáo của chúng ta à?”

Lái thuyền nghe vậy, nổi khiếp đảm trong lòng thật sự khó có thể nói nên lời. Rõ ràng chính mình đã quan sát cẩn thận bốn phía xung quanh nên mới nói lời thật tình với Vô Danh. Ai ngờ lại bị bại lộ, vội sợ hãi đáp: “Ta nào có lá gan to đến mức dám chê bai Thánh Giáo đâu? Lão ca, chắc ngài cũng rõ người của Tào Bang chúng ta từ xưa đến nay đều rất tôn kính Thánh Giáo mà!”

“Ha ha! Thế tại sao khi này ta lại nghe được có kẻ dám kêu tục danh của Thánh Giáo a?” Nói xong y liền nghiêm mặt, nháy mắt với hai tên thuộc hạ bên cạnh. Bọn chúng liền bước lên ngăn Vô Danh và Tư Kỳ đang chuẩn bị rời đi.

Vô Danh bị chúng ngăn lại, trong lòng rất khó chịu, lập tức muốn phát hỏa, lại nghĩ đến Tư Kỳ còn đang bên cạnh nên mới hạ hỏa. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng thô bỉ không ai sánh kịp của chúng, rồi thấy vẻ mặt sợ hãi của lái thuyền, lại nghe chúng trò chuyện với nhau, Vô Danh liền đoán được chúng chính là đệ tử của Vạn Tà Giáo, lập tức lửa giận trong lòng lại bốc lên.

Hắn liền dừng bước, mỉm cười với hai gã đang chặn trước mặt mình: “Nhị vị có việc gì sao?”

Một tên trong đó ngạo mạn hô: “Đà chủ của bọn ta gọi người!”

“A!” Vô Danh lạnh nhạt cười, chậm rãi đi về hướng tên đà chủ kia.

Vu lái thuyền từ lúc nhìn thấy hắc y nhân bảo thuộc hạ ngăn cản Vô Danh lại, trong lòng liền thập phần lo lắng, thầm nghĩ hôm nay hai người Vô Danh thật bất hạnh rồi. Lúc này lại thấy Vô Danh không hề tỏ vẻ khiếp nhược, tiêu sái đến bên cạnh Đương đà chủ, y liền vội vàng nháy mắt với Vô Danh mấy cái, ý bảo Vô Danh mau chạy đi.

Vô Danh đã thấy ánh mắt của y, nhưng vẫn giả vờ như không biết, bởi vì hắn đã quyết định phải trừng trị bọn đệ tử Vạn Tà Giáo coi trời bằng vung này.

Vô Danh hướng Đương đà chủ lạnh nhạt cười: “Nghe nói người tìm ta?”

Đương đà chủ thấy Vô Danh đối với mình không hề có chút sợ hãi, trong lòng cũng thấy kỳ quái. Nhưng một thời gian dài kiêu căng ngạo mạn đã khiến cho y luôn coi mình là cao cao tại thượng. Y ngông nghênh đáp: “Không sai! Tiểu tử người thật lớn mặt! Bọn đà chủ từ đằng xa đã nghe người mở miệng làm bản tục danh của Thánh Giáo ta, có phải không?”

Chú thích:

(*)Thước sào cừu chiêm tu hú sẵn tổ

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 42: Nam Hải Biên Thượng(*)

Vu lái thuyền nghe Dương đã chủ nói như vậy, lại nhìn thấy bộ dáng không hề tỏ vẻ khiếp nhược của hai người Vô Danh, trong lòng liền cảm thấy bi thương, thầm nghĩ hôm nay có lẽ bọn họ phải chết không thể nghi ngờ. Y rất muốn tiến lên ngăn cản ba tên ác nhân này để giúp Vô Danh và Tư Kỳ đào tẩu. Nhưng nghĩ đến phần đông đệ tử cùng thế hệ còn đang ở nhà, hơn nữa võ công của Dương đã chủ này cũng rất khủng bố, cho nên y cũng chỉ đành bất đắc dĩ nói: “Dương đã chủ, hình như ngài lầm rồi! Hai người bọn họ không phải là người trên giang hồ a!”

Dương đã chủ nghe vậy, liền kêu “a” một tiếng. Bất chợt y thấy Tư Kỳ đang ở sau lưng Vô Danh, nhãn tình liền sáng lên. Y vốn thường xuyên lui tới chốn phong nguyệt, hơn nữa mỹ nữ trong giáo cũng rất nhiều. Nhưng nếu đem bọn họ so sánh với Tư Kỳ thì chẳng khác nào đem gà vịt mà so với phượng hoàng, chênh lệch quá thật không thể tưởng tượng. Lại nhìn thấy cử chỉ thân mật của hai người, trong lòng y nháy mắt liền ngập tràn ghen tị, không khỏi phần nộ trùng đôi mắt hung hãn nhìn Vô Danh, thầm nghĩ: “Tiểu tử! Gia gia hôm nay thế nào cũng phải giết chết ngươi!”

Vô Danh thấy mắt Dương đã chủ nhìn chằm chằm vào Tư Kỳ, liền cảm thấy tức giận, thiếu chút nữa đã tiến lên tung một chưởng đánh chết y. Nét phần nộ trong mắt hắn lộ ra, không hề che giấu.

Dương đã chủ nhìn thấy Vô Danh ở trước mặt mình mà còn dám sinh khí, lại nhìn thấy ánh mắt Vô Danh, trong lòng y bỗng cảm thấy hoảng sợ. Dù sao ánh mắt của Vô Danh cũng rất dọa người! Nhưng y ngày thường đều hay hất hàm vênh mặt sai khiến người khác, làm sao lại để chút tiểu tiết làm mất đi nhục khí của mình. Huống chi y cũng đã động sát tâm thì còn e sợ gì Vô Danh nữa?

Trong lòng Vô Danh cũng đã tràn ngập sát ý, cười hỏi: “Ngươi đại khái là đã chủ của Vạn Tà Giáo phải không? Ta còn chưa biết tên của ngươi a?”

Vu lái thuyền nghe Vô Danh dám gọi thẳng tọc danh của “Vạn Tà Giáo”, trong lòng than thở không thôi, lại thầm nhủ không lẽ mình nhìn nhầm, hay Vô Danh chính là võ lâm cao thủ? Thâm tâm y bắt đầu tràn đầy nghi vấn.

Dương đã chủ cũng cảm thấy rất kỳ quái, dù sao trong chốn võ lâm, kẻ có dám lước gọi tên tọc của “Vạn Tà Giáo” quả thật quá ít, mà hôm nay y lại gặp phải một trường hợp như vậy, đối phương tuổi lại còn rất trẻ, khiến cho trong lòng y cũng nảy sinh chút do dự, cẩn thận hỏi: “Ngươi là ai?”

Vô Danh hỏi vặn lại: “Ta đang hỏi ngươi!” Ánh mắt hắn chiếu thẳng vào Dương đã chủ.

Dương đã chủ sợ hãi cúi đầu, nhưng nghĩ đến bên cạnh mình có hai tên thuộc hạ, liền cuống quýt ngẩng đầu lên nói: “Lão phu xưng tụng là ‘Đông Sơn dương’ Dương Tông Nghị, hiện tại là đã chủ Hải Nam phân đà của Thánh Giáo!”

Hắn vừa nói danh hào ra, những người khác nghe được đều dậy sóng trong lòng, bởi lẽ “Đông Sơn dương” Dương Tông Nghị này cả đời giáo hoạt dị thường, trọng sắc như mạng, lại có một thân võ công cũng danh chấn giang hồ. Hơn nữa càng làm cho người ta không dám trêu chọc y bởi y là đệ tử của ma tôn “Thiên Ngoại Phi Ma”. “Thiên Ngoại Phi Ma” này vài thập niên trước vốn dương danh thiên hạ, giết người vô số, thậm chí một trong “Võ lâm tam lão” là Tuyệt Duyên cũng suýt nữa phải bỏ mạng trong tay lão, sau nhờ có Thái Hư Tử ra tay mới đã thương được lão. Từ đó về sau lão liền biến mất vô tung.

“Vạn Tà Giáo Chủ” bởi vì coi trọng võ công của Dương Tông Nghị, lại kính nể “Thiên Ngoại Phi Ma” nên mới giao cho Dương Tông Nghị làm đã chủ của Hải Nam phân đà, chủ quản sự vụ của Hải Nam. Y hoành hành ngang dọc. Cho nên hiện tại bất luận kẻ nào nghe đến danh xưng “Vạn Tà Giáo” thì cũng đều biến sắc, kinh hồn táng đờm.

Nhưng Vô Danh thứ nhất đối với người trong giang hồ không biết nhiều cho lắm, thứ hai hắn vốn cũng rất khinh bỉ tên gia hỏa chỉ biết hiếp đáp kẻ yếu này, cho nên chỉ mỉm cười, nói: “À!”

Nhìn thấy thần sắc lãnh đạm của Vô Danh, Vu lái thuyền quả thực kinh hãi. Trực giác nói cho y biết Vô Danh không hề đơn giản, lúc này y thật không biết nên làm như thế nào đây nữa.

Dương đã chủ thấy Vô Danh đối với danh hào của mình không có lấy nửa điểm sợ sệt, trong lòng cũng không biết nói làm sao. Rất ít người dám không nể mặt y như vậy. Y cảm thấy tiểu tử trước mặt mình chắc là ăn gan hùm mật gấu rồi, nên mới không biết trời cao đất dày là gì.

Y lấy tay vân vê chòm râu dê của mình, nở nụ cười âm độc.

Hai tên thuộc hạ thấy đã chủ nở nụ cười, liền biết đã chủ đã động sát tâm. Bọn chúng biết rõ mỗi khi đã chủ muốn giết ai thì đều luôn cười như thế, hung ác đến độ xem việc giết chóc như trò tiêu khiển!

Tư Kỳ thấy Dương đã chủ say đắm nhìn mình, toàn thân nàng rất không thoải mái. Lúc này lại nghe được tiếng cười âm hiểm của y, nàng không khỏi lộ ra thần sắc khản trương, gắt gao nắm chặt lấy tay Vô Danh.

Vô Danh thấy Dương đã chủ cười mà ánh mắt vẫn nhìn chòng chọc vào Tư Kỳ, trong lòng hắn liền thập phần phần nộ, nhẹ nhàng tung một chưởng chấn Dương đã chủ bay ra ngoài!

Dương đã chủ quả thực là bị dọa đến ngây ngốc! Bởi lẽ thật sự có rất ít kẻ có thể một chưởng đánh bay y! Hơn nữa chưởng pháp này lại vô cùng tiêu sái nhẹ nhàng khiến cho trong lòng y lập tức nảy sinh cổ kỵ đối với Vô Danh.

Y không khỏi ngạc nhiên, hỏi: “Ngươi thật sự là ai?”

Vô Danh chỉ cười cười, cũng không trả lời câu hỏi của y.

Dương Đà chủ thấy Vô Danh không để ý tới mình, liền đưa mắt nhìn về phía Vu Lái thuyền. Vu Lái thuyền sợ hãi lui về phía sau mấy bước.

Bọn thuộc hạ của Dương Đà chủ cũng khiếp đảm không thôi khi nhìn thấy một thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi mà có thể một chiêu đánh văng Đà chủ của mình. Bọn chúng rất rõ võ công của Dương Tông Nghị, trong giáo vốn cũng được coi như là cao thủ hàng nhất lưu, trừ bỏ cao cấp Đà chủ và Tứ đại đường chủ, còn lại đều khó có kẻ là đối thủ của y.

Vô Danh thấy Dương Đà chủ hù dọa Vu Lái thuyền, liền giận dữ nói: “Không biết sống chết! Chỉ giỏi hiếp đáp kẻ yếu!”

Dương Đà chủ biết hôm nay mình xem như gặp cảnh công ngảm lật thuyền, thầm nghĩ bản thân có mắt không trong, trong lòng liền tính kế sao cho vừa chạy thoát được mà lại không làm tổn hại uy danh của Thánh Giáo. Bởi y biết một khi mình làm Thánh Giáo mất mặt, cho dù Vô Danh có tha cho mình thì Giáo chủ cũng sẽ không để cho mình được chết từ từ. Đối với Giáo chủ, trong lòng hẳn trừ bỏ sự sợ hãi ra thì không còn gì nữa cả, bởi người này không những võ công cao cường mà tâm địa cũng vô cùng tàn ác.

Bọn chúng vốn là lũ táng tận lương tâm, nhưng khi gặp kẻ mạnh hơn mình thì đều rất nhát gan. Cho nên có thể nói Vô Danh đã cấp cho chúng một sự đã kích thật lớn.

Dương Tông Nghị thầm tính nếu Vô Danh không kiêng nể mình, thì đối với ác danh của sư phụ mình, có lẽ Vô Danh cũng phải e dè một chút. Vì thế y liền nói: “Không biết sư tôn của thiếu hiệp là ai? Gia sư Thiên Ngoại Phi Ma có lẽ biết người ấy chăng?”

Vu Lái thuyền cả kinh, y tuy thấy Vô Danh võ công trác tuyệt, nhưng dù sao “Thiên Ngoại Phi Ma” cũng là một đại ma đầu lừng lẫy. Thấy Dương Tông Nghị mặt dày đem danh hào của sư phụ mình ra, y liền không ngớt lo nghĩ cho Vô Danh. Nhưng ngược lại trong lòng cũng rất muốn biết lai lịch của Vô Danh. Bởi lẽ nhìn võ công Vô Danh có thể đoán ra hẳn không phải là người của “Cửu đại môn phái”, vì “Cửu đại môn phái” còn chưa đào tạo ra được đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất như vậy. Mà Vô Danh đối với “Vạn Tà Giáo” tựa hồ như rất khinh bỉ. Nói không chừng sư phụ hắn là cao thủ lãnh đời a.

Vô Danh nghe Dương Tông Nghị nói như vậy, cười thầm tên này thấy Thánh Giáo không dọa nổi mình, liền đem sư tôn ra làm bia đỡ. Trong dạ y buồn cười, nhưng nghe danh hào của sư phụ tên này thì cũng biết không phải tốt lành gì, hẳn lạnh nhạt cười, nói: “Ta không phải là học trò của ai cả, cũng không có sư phụ, càng không thể biết sư phụ người là ai! Đừng có ở trước mặt ta lôi kéo tình cảm nữa! Người không phải muốn giết ta sao? Hiện tại động thủ đi là vừa!”

Dương Tông Nghị thấy Vô Danh đối với sư phụ mình cũng không để vào mắt, liền tức sôi gan. Nhưng dù sao y cũng là kẻ xảo quyệt, nghĩ đến võ công của Vô Danh vừa thi triển, liền hỏi: “Không biết thiếu hiệp hỏi thăm Thánh Giáo có việc gì? Dương mỗ có lẽ trợ giúp được một phần chăng?”

Vô Danh cười to, nói: “Vợ chồng ta muốn đi Cửu Long đảo, không biết Dương Đà chủ có dẫn đường được không?”

Chú thích:

(*)Nam Hải biên thượng: bên bờ Nam Hải

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 43: Truyền Ngôn Khả Khi(*)

Nghe xong lời của Vô Danh, Dương Tông Nghị trong lòng cả kinh. Y không biết Vô Danh muốn đi “Cửu Long đảo” làm gì, nhưng nhớ đến võ công của Đà chủ “Cửu Long phân đà” là Hiên Viên Thanh Phong, y liền nở nụ cười gian xảo, thầm nghĩ: “Tiểu tử, nếu người muốn chết, ta sẽ thành toàn cho người!”

Y cẩn thận hỏi: “Không biết thiếu hiệp tới Cửu Long đảo có việc gì?”

Vô Danh vừa nghe, ngừng nghĩ rồi cười, nói: “Ta chỉ muốn đến đó tham quan mà thôi, có được không?”

Dương Tông Nghị âm hiểm cười, đáp: “Đương nhiên là được, bất quá hôm nay không có thuyền đi Cửu Long đảo, buổi sáng ngày mai mới có. Thiếu hiệp có thể chờ một ngày được chăng?”

Vô Danh thấy Dương Tông Nghị nói huỵch toẹt ra như vậy, lại thấy nét cười trên mặt y, liền khẳng định sự tình ắt có gian trá. Bất quá tâm tính hắn cao ngạo, đối với võ công của mình cũng có tin tưởng, cho nên liền cười nhạt, nói: “Cũng tốt! Vậy ngày mai hãy đi!”

Dương Tông Nghị thấy Vô Danh sáng khoái đáp ứng như thế, trong lòng cũng có chút kinh ngạc. Nhưng nhớ đến “Cửu Long phân đà” chính là địa

phương phòng vệ nghiêm mật nhất nhì của bản giáo, y liền yên lòng, vội nói: “Chẳng hay thiếu hiệp qua đêm ở đâu? Ngày mai ta sẽ tới đón ngài!”

Vu lái thuyền vốn một lòng muốn ngăn cản Vô Danh đi tìm chết, lúc y còn đang lo lắng cho Vô Danh thì hắn đã đáp ứng Dương Tông Nghị rồi, nên cũng không biết làm gì hơn, chỉ đành chen vào nói: “Nếu thiếu hiệp không chê, hay là nghỉ qua đêm ngay trên thuyền của ta đi!”

Vô Danh căn bản không muốn liên lụy người lái thuyền thiện lương này, nhưng hiện tại xem ra cũng không biết đi đâu, đành phải nói: “Đa tạ Vu lái thuyền! Vậy làm phiền ông!”

Dương Tông Nghị thấy Vu lái thuyền giữ Vô Danh lại, liền hung hăng trừng mắt nhìn Vu lái thuyền. Sau đó lại nghĩ dù cho Vô Danh có ở lại đây thì cũng không chạy thoát được, liền cười nói: “Tốt! Ngày mai ta sẽ đến thỉnh thiếu hiệp! Cáo từ!”

Nói xong, y liền mang hai tên thuộc hạ rời khỏi thuyền lớn. Dù sao y cũng còn phải an bài rất nhiều thứ để đối phó với Vô Danh.

Vu lái thuyền đợi sau khi Dương Tông Nghị đi rồi, mới nhỏ giọng nói: “Thiếu hiệp, ngài sắp lâm đại họa rồi!”

Vô Danh khó hiểu hỏi: “Lời này là có ý gì?”

Vu lái thuyền thấy Vô Danh vẫn chưa hiểu được tình hình, trong lòng buồn cười, nói tiếp: “Thiếu hiệp, người có từng nghe qua ‘Thanh Phong kiếm khách’ Hiên Viên Thanh Phong chưa? Hắn chính là đả chủ của Cửu Long phân đà đó!”

Vô Danh lãnh đạm cười, đáp: “Vợ chồng ta hai người vừa mới tới Hải Nam, thật sự chưa từng nghe tới!”

Vu lái thuyền nghe vậy, liền than: “Khó trách a! Hiên Viên Thanh Phong vốn là đệ tử tục gia của Võ Đang, võ công xuất thần nhập hóa, lại được chân truyền của phái Võ Đang, nhất là khinh công rất cao siêu, nhanh nhẹn tựa như con gió, cho nên mới có cái danh hiệu như vậy. Nhưng sau lại bởi vì không tuân thủ Võ Đang thanh quy giới luật, y tự tiện xuống núi, hơn nữa còn giết người. Võ Đang chú trọng môn là Lăng Hư thượng nhân mất mặt vô cùng, liền tự thân xuất mã, không ngờ lại bại dưới tay của Hiên Viên Thanh Phong! Suýt nữa còn bị mất mạng! Lão không còn biện pháp nào, đành phải thỉnh xuất Võ Đang trưởng lão là Thái Hư Tử ra mặt. Kết quả Hiên Viên Thanh Phong nghe được tin tức liền ẩu nấu, trong lúc nhất thời Võ Đang cũng không làm gì được y. Ai ngờ sau này y lại đầu nhập Vạn Tà Giáo, được phong làm đả chủ. Phái Võ Đang hiện giờ tuy rằng biết tung tích y, nhưng e ngại áp lực của Vạn Tà Giáo, nên cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ!”

Vô Danh nghe nói Hiên Viên Thanh Phong lại có thể làm cho Thái Hư Tử phải tự mình xuất thủ, hẳn tuy rằng không biết người này võ công thế nào, nhưng dù sao cái tên Thái Hư Tử cũng làm cho mình phải lo ngại. Cho nên trong lòng hắn cũng có chút e dè, hiểu được mình đã có phần lỗ mặt. Nhưng tốt cục hắn vẫn là hạng người không biết sợ là gì, hơn nữa đối với sự tình có liên quan đến thân nhân của mình, tuyệt không thể hăm hồ. Biết rõ núi có hổ, càng phải đi vào trong núi! Cho nên biểu tình trên mặt hắn vẫn lạnh nhạt.

Vu lái thuyền thấy Vô Danh đã nghe mình kể hết mọi chuyện mà vẫn thờ ơ như thế, khiến cho y vô cùng khiếp sợ, nghĩ đến chỉ có một khả năng, Vô Danh là cao thủ võ lâm có võ công cái thế, cho nên cũng không thêm để Hiên Viên Thanh Phong vào mắt.

Y không khỏi tò mò, hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của thiếu hiệp?”

“A, đúng rồi! Ta cũng quên giới thiệu cho ông, ta gọi là Vô Danh, đây là thê tử của ta, Tư Kỳ!” Vô Danh đối với Vu lái thuyền này rất có hảo cảm, cho nên cũng ngại nói ra danh tính của mình.

Vu lái thuyền nghe xong, không khỏi kinh hãi kêu lên: “Nguyên lai thiếu hiệp chính là Vô Danh đại hiệp đại danh鼎鼎! Vu mỗ có mắt không trông, mong rằng thiếu hiệp không lấy làm phiền lòng!”

Kỳ thực Vô Danh hiện tại tiếng tăm trong chốn giang hồ đã muốn vượt trội so với đại chương môn các môn phái, thậm chí có người còn ngầm đem hắn đánh đồng với đại ma cao thủ thành danh lâu năm.

Vu lái thuyền nghe Vô Danh nói tên xong, trong lòng có chút lo lắng. Dù sao y vẫn xem Vô Danh là tà đạo, điều này hiển nhiên là do truyền thuyết của “Cửu đại môn phái” rồi. Trong lòng y thầm than mình không gặp may, mới vừa tiến bước ôn thân, lại rước phải Diêm La Vương.

Vô Danh thấy Vu lái thuyền sợ hãi, cũng thực cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Trong lòng hắn có chút phẫn nộ, nói: “Không sao! Người không biết không có tội!”

Vu lái thuyền thấy diện mạo lẫn ngữ thanh của Vô Danh đều không giống với ác ma được đồn đãi. Hơn nữa y cảm thấy việc đã đến nước này, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Trong lòng y còn chút lo lắng, nói: “Thiếu hiệp cũng không giống như trong lời đồn a!”

Vô Danh âm thầm cười: “Ha ha! Lời truyền miệng phần lớn là bịa đặt! Chẳng hay chúng nói về ta như thế nào a?”

Vu lái thuyền nghe Vô Danh hỏi vậy, hơn nữa trực giác nói cho y biết Vô Danh cũng không phải là hạng người tội ác tày trời, mới yên lòng, lớn mật nói: “Đồn rằng thiếu hiệp là một tà đạo cao thủ!”

Vô Danh cười to: “Ha ha! Ông cảm thấy ta giống như vậy sao?”

“Ta thấy thiếu hiệp có nét lương thiện a!” Vu lái thuyền do dự nói.

“Ha ha! Chúng ta đừng để chút chuyện vô vị này làm lãng phí thời gian! Không bằng ông nói cho ta biết chuyện tình của Vạn Tà Giáo đi!”

“Được! Ta trước hết sai thuộc hạ làm chút rượu và thức ăn cho thiếu hiệp, chúng ta vừa uống vừa nói chuyện! Nhị vị, xin mời theo ta!” Nói xong y liền xoay người dẫn Vô Danh và Tư Kỳ vào bên trong khoang thuyền.

Chỉ thấy bên trong khoang thuyền được quét dọn rất sạch sẽ, ở giữa có một cái bàn, trên bàn đặt một ấm trà cùng vài cái chén, phía bên trong có một cái giường lớn.

Vu lái thuyền khách sáo nói: “Trên thuyền đơn sơ! Mong rằng hai vị đừng chán ghét!” Nói xong liền mời hai người Vô Danh và Tư Kỳ ngồi xuống, còn mình thì rót cho mỗi người một chén trà, sau đó nói: “Nhị vị chờ chút, để ta an bài thuộc hạ làm chút thức ăn mang đến!”

Sau đó y liền xoay người rời khỏi khoang thuyền.

Vô Danh lúc này mới nói với Tư Kỳ: “Xem ra chúng ta cũng không gặp thuận lợi a! Quả thật ta đã liên lụy nàng, để cho nàng phải chịu kiếp lang thang vô định thế này!”

Tư Kỳ nghe thấy lời lẽ dịu dàng ôn nhu của hắn, trong lòng ngọt như mật, nhỏ giọng nói: “Chỉ cần được ở bên cạnh chàng, chuyện gì thiếp cũng cam lòng!”

“Chúng ta đi xem xét một chuyến! Sau đó tìm một nơi hẻo lánh để ẩn cư, không nề hà đến chuyện trong chốn võ lâm nữa!” Đây chính là mộng đẹp trong lòng Vô Danh: được cùng với nữ nhân mà mình yêu thương nhất sống nốt quãng đời còn lại nơi non xanh nước biếc. Chỉ là không biết giấc mơ này có thể thành hiện thực hay không...

Trong lòng Tư Kỳ cũng không dám mơ tưởng gì, nếu mạnh miệng mà nói, chỉ cần được ở bên cạnh hắn, cho dù chỉ làm nha hoàn của hắn thôi thì nàng cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi. Thế nhưng hiện giờ nàng đã là thê tử của Vô Danh, đối với nàng có thể nói là đã quá viên mãn.

Nghĩ đến mộng đẹp sắp được thực hiện, Vô Danh liền ôm lấy Tư Kỳ, bế nàng lên giường.

Chú thích:

(*)Truyền ngôn khả khí: lời đồn đại, truyền miệng không đáng tin tưởng

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 44: Khuynh Tâm Tương Đàm(*)

Đang lúc Vô Danh và Tư Kỳ say đắm âu yếm nhau thì Vu lái thuyền đã về tới bên ngoài khoang thuyền. Vô Danh liền buông Tư Kỳ ra.

Vu lái thuyền bước vào bên trong, khách sáo nói: “Để cho nhị vị phải đợi lâu!”

Vô Danh cười đáp: “Lái thuyền quá khách khí rồi!”

Vu lái thuyền ngồi xuống, hớp một ngụm nước. Lúc này khi y ra ngoài, suy nghĩ chu đáo một phen, cuối cùng đã hoàn toàn tin tưởng Vô Danh không phải là ác nhân, cho nên thanh âm khi nói chuyện của y cũng hòa ái hơn rất nhiều.

Y uống xong, liền tự giới thiệu: “Nhị vị có lẽ chưa biết, ta gọi là Vu Liên, là người của Tào Bang. Hiện tại người trong võ lâm đối với Vạn Tà Giáo đều như có tật giat mình. Cho nên khi thấy hai vị muốn đi Cửu Long đảo, ra thấy rất là hiếu kỳ. May mắn hai vị không phải là người của Vạn Tà Giáo, nếu không Vu mỗ đã có lỗi với phần đông bang chúng của Tào Bang rồi!” Nói đến đây, y liền cười khò một cái.

Vô Danh và Tư Kỳ cũng nhìn nhau cười.

Vu Liên lại nói tiếp: “Nhị vị chắc cũng chưa biết, Vạn Tà Giáo hiện giờ có thể nói là đệ nhất đại giáo trong chốn võ lâm, kẻ nào không phục, ắt gặp họa diệt môn! Vu mỗ hiềm vì còn có Tào Bang đệ tử, cho nên cũng phải kiêng dè, không mong muốn mang đến đại nạn cho bang! À đúng rồi, cũng quên chưa hỏi tới, thiếu hiệp muốn tới Cửu Long đảo để làm gì vậy?”

Vô Danh cảm thấy ngạc nhiên, Vu lái thuyền ngay cả tục danh của mình cũng biết, nhưng lại không biết mối quan hệ của mình và Cửu Long đảo a?

Kỳ thực chuyện này cũng khó trách, “Cửu đại môn phái” vì mặt mũi của mình, tất nhiên sẽ không công bố tin tức trọng đại như thế.

Vô Danh khinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ Vu huynh không biết ta là thiếu bảo chủ của Cửu Long Bảo sao?"

Vu lái thuyền sợ ngây người, bởi Vô Danh theo lời đồn chính là đệ tử của "Vạn Tà Thực Quân", làm sao lại là con trai của "Cửu Tinh Long Vương" được chứ?

Chuyện này khiến cho y không thể tin được, sững sốt một hồi, mới nói: "Chẳng trách thiếu hiệp muốn đi Cửu Long đảo đến như vậy!"

Vô Danh đáp: "À! Ta đã lâu không về nhà, cho nên hiện tại muốn về một chuyến xem thế nào!"

"Ồi! Chúng ta còn tưởng thiếu hiệp đã lâm nạn ở Bạch Vân Bảo chứ!"

"Không phải! Vài năm nay ta cùng thế tử vẫn luôn né tránh người của cửu đại môn phái! Mấy hôm trước mới trốn thoát được từ Nga My sơn, cho nên cũng không biết được chuyện phát sinh trong chốn võ lâm!"

"Nghe nói Cửu Long Bảo bây giờ đã bị Vạn Tà Giáo chiếm lĩnh, mà người trong Cửu Long Bảo đều bị giết chết hết, những ai còn sống thì cũng đều nhập Vạn Tà Giáo. Chuyện này xảy ra cũng đã mấy năm, mong rằng thiếu hiệp hãy cố nén bi thương!"

"Thì ra là như vậy, đã thế ta vô luận thế nào cũng phải trở về xem một chuyến mới được!" Vô Danh âm thầm nói.

Tư Kỳ thấy hấn thương tâm như vậy, liền nhẹ nhàng cầm lấy tay hấn.

Vu lái thuyền lại hỏi tiếp: "Nghe đồn thiếu hiệp đã bị phế võ công, thế nhưng sao hôm nay lại có thể dọa lui được tên cáo gi Dương Tông Nghị vậy?"

Vô Danh cười cười nói: "Chuyện này nói ra rất dài! Phải kể từ lúc ta còn đang ở núi Nga My a!"

Thế là Vô Danh liền đem chuyện mình ở Nga My đại khái kể lại. Khi nhắc tới "Nga My Tuyệt Duyên", "Vô Đang Thái Hư" và "Động Đình lão nhân", Vu lái thuyền đều cảm thấy kinh ngạc không thôi, bởi vì những người này thân phận cực kỳ tôn quý, không nghĩ đến nay đều nhất loạt hiện thân.

Mà khi nghe Vô Danh kể đến việc mình đánh bại "Nga My Tuyệt Duyên", Vu lái thuyền liền kinh hãi vô cùng, bộ dáng tỏ vẻ khó tin nhìn Vô Danh. Dù sao niên kỷ của Vô Danh cũng làm cho người ta khó thể nói nên lời được!

Vô Danh kể xong chuyện ở Nga My đã lâu, Vu lái thuyền mới từ trong ngơ ngạc tỉnh lại. Chung quy rất ít người chỉ trong vài ngày mà lại có thể gặp nhiều chuyện thần kỳ như thế.

Rượu và thức ăn cũng đã được đưa vào trong khoang, ba người tiếp tục vừa ăn vừa tán gẫu.

Vu Liên hết sức bội phục Vô Danh. Hiện giờ y tuy biết "Cửu Long đảo" là đầm rồng hang hổ, nhưng nghe Vô Danh có thể đánh bại "Nga My Tuyệt Duyên", y hoàn toàn không cần lo lắng cho Vô Danh nữa, đồng thời trong lòng cũng hy vọng Vô Danh có thể vì dân trừ hại.

Ba người trò chuyện tâm đầu ý hợp, bất tri bất giác đã tới đêm khuya. Vu Liên lúc này mới nghĩ đến việc ngày mai Vô Danh còn phải đi "Cửu Long đảo", lại nhìn thấy Tư Kỳ nhện không được ngủ mấy cái liên tục. Y ngượng ngùng nói: "Hiện giờ đêm đã khuya, ngày mai nhị vị còn phải tới Cửu Long đảo, cho nên ta cũng không quấy rầy nữa, nhị vị nghỉ sớm nhé!" Nói xong, y liền nhẹ nhàng bước ra khỏi khoang thuyền.

Vô Danh tiễn Vu Liên ra ngoài xong mới quay vào bên trong. Thấy Tư Kỳ đã mệt mỏi đến như vậy, hấn vội vã xin lỗi, sau đó bế nàng lên giường, hôn nàng một cái rồi nói: "Đêm đã khuya! Nàng đã vất vả nhiều rồi! Cũng nên ngủ sớm đi thôi!"

Dù sao cũng có quá nhiều chuyện đột ngột xảy ra, khiến cho Vô Danh không tài nào đi vào giấc ngủ. Nghĩ đến những chuyện mình đã trải qua, hấn thật sự không thể tin được. Ngày mai là trở về rồi, hấn lại cảm thấy sợ hãi, sợ những lời đồn đãi là sự thật. Trong lòng hấn lúc này thực chất vẫn còn một tia hy vọng, nếu như về nhà rồi, e rằng tia hy vọng mong mạng này cũng sẽ lụi tàn đi mất.

Trần trọc suy tư mãi, hấn rốt cục vẫn không thể nhập mộng được, nghiêng người nhìn thì thấy Tư Kỳ đã say giấc nồng. Trong lòng hấn liền có vài phần vui vẻ, lo lắng cũng giảm đi không ít.

Vô Danh tiếp tục thao thức. Hấn nghĩ Vu Liên đúng là một con người nhân hậu. Tuy rằng hiện giờ còn chưa có gì hung hiểm, nhưng một khi mình thật sự ra tay hạ sát đệ tử của Vạn Tà Giáo trên Cửu Long đảo, chắc chắn người này sẽ bị liên lụy. Vì vậy hấn rất muốn khuyên Vu Liên rời khỏi Tào Bang, tìm một chỗ ẩn náu để tránh bị người của Vạn Tà Giáo làm hại.

Cuối cùng trời cũng sáng, Vô Danh thấy Tư Kỳ còn đang say ngủ, cũng không nỡ đánh thức nàng, liền vội vàng đứng dậy, đi ra ngoài tìm Vu Liên.

Vừa mới ra trước cửa khoang thuyền thì đã thấy Vu Liên đang tươi cười đi về phía mình. Vô Danh cũng mỉm cười.

Vu Liên nói: "Thiếu hiệp dậy thật là sớm a!"

"Vu lái thuyền cũng dậy sớm lắm!" Vô Danh hoàn lễ đáp.

"Vu mỗ là dân lao động, nếu không dậy sớm một chút, thì lấy ai làm lưng nuôi vợ con đây!" Vu Liên vui vẻ cười đáp.

Vô Danh liền thỉnh Vu Liên vào trong thuyền, mời y ngồi, sau đó mình cũng tìm chỗ ngồi xuống.

Lúc Vu Liên bước vào, thấy Tư Kỳ còn đang ngủ, liền có chút ngưng ngưng, vội nói: “Thiếu hiệp, tôn phu nhân còn đang say giấc! Chỉ bằng chúng ta ra ngoài trò chuyện đi!”

Vô Danh thấy mình còn chưa suy nghĩ nhiều như vậy, bèn nói: “Vu huynh, ta thật sự lo cho tính mạng của huynh a!”

Vu Liên vừa nghe, cả kinh: “Xin chi giáo!”

“Vu huynh lo lắng cho an nguy của ta, nhưng lại xem nhẹ việc một khi ta thật sự giết chết đệ tử của Vạn Tà Giáo trên Cửu Long đảo, bọn chúng nhất định sẽ gây rắc rối cho huynh!” Vô Danh sốt ruột nói.

Vu Liên kinh hãi đáp: “Chuyện này quả thực ta chưa nghĩ tới, bất quá ta vốn là kẻ kiếm sống nơi đầu sóng ngọn gió, tánh mạng tùy thời đều có thể khó bảo toàn, chết không luyến tiếc, thiếu hiệp không cần phải bận tâm!”

Vô Danh vốn định khuyên Vu Liên trốn đi, nhưng lúc này nghe y nói vậy, cũng không biết nên nói như thế nào nữa.

Vu Liên lại nói tiếp: “Ta biết thiếu hiệp có ý tốt! Có điều phần đông huynh đệ trong Tào Bang bọn ta đều đề cao một chữ “Nghĩa”, nếu ta đi rồi, sau này làm sao còn mặt mũi mà sống nữa! Thiếu hiệp cứ việc xuống tay, vì dân trừ hại, ta nếu như có điều gì sơ suất, cũng không uổng công quen với thiếu hiệp!”

Vô Danh bị lời này của Vu Liên làm cho chần chột. Hắn thật sự rất bội phục người này, tuy rằng thoát nhìn cũng không phải là đại nhân vật gì, nhưng lòng dạ cao đẹp của y cũng đủ làm cho người trong “Cửu đại môn phái” phải xấu hổ.

Nghĩ đến mình tuy rằng có thể vì dân trừ hại, nhưng lại phải mất đi một bằng hữu tốt, Vô Danh trong lòng thập phần khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 45: Nghênh Tân Khách Thuyền(*)

Vu Liên thấy Vô Danh còn đang do dự, vội nói: “Nếu thiếu hiệp vì ta mà buông tha lũ ác nhân trên Cửu Long đảo, Vu Liên ta đây há chẳng phải trở thành kẻ tội đồ của cả võ lâm hay sao? Nào! Chẳng biết sau này có còn được gặp thiếu hiệp nữa không, nên chúng ta hôm nay hãy say sưa một trận đã!” Nói xong, y liền đứng dậy, bước ra khỏi khoang thuyền để chuẩn bị rượu và thức ăn.

Sau khi Vu Liên đi rồi, Vô Danh liền lâm vào trầm mặc. Hắn thật không biết có nên đi “Cửu Long đảo” hay không. Dẫu sao hắn cũng là người rất coi trọng bằng hữu, một khi đã xác nhận ai là bạn của mình rồi thì sẽ toàn tâm toàn lực giúp đỡ người đó.

Tư Kỳ bị cuộc trò chuyện của Vô Danh và Vu Liên làm cho thức dậy. Nàng cũng biết ưu tư của Vô Danh, lúc này liền bước xuống giường, ngồi bên cạnh Vô Danh nói: “Thiếu gia, chàng không cần lo lắng! Vu lái thuyền là người tốt! Người tốt tất sẽ có kết cục tốt mà!”

Vô Danh nghe thấy Tư Kỳ an ủi mình, trong lòng thập phần cảm kích nàng. Lại nhớ đến việc mình đánh thức nàng dậy, vội nói: “Nha đầu, đều do ta làm cho nàng không ngủ được nữa!”

Lúc này Vu Liên đã tự mình đem rượu và thức ăn vào, thấy Tư Kỳ đã tỉnh giấc, liền nói: “Tư Kỳ tiểu thư, là ta quấy rầy giấc ngủ của cô! Thật sự có lỗi a!”

Tư Kỳ ngưng ngưng đáp: “Vu lái thuyền quá khách khí rồi!”

“Được rồi, chúng ta uống rượu đi!” Vô Danh tươi cười nói.

Vu Liên cũng vội vàng nói: “Đúng! Chúng ta vì hai vị mà uống!” Y vừa nói vừa rót đầy rượu cho Vô Danh và Tư Kỳ, lại giờ chén của mình lên trước mặt Vô Danh, nói: “Nào! Đề ta kính nhị vị! Chúc nhị vị lần này thuận lợi, vì dân trừ hại!” Sau đó nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Vô Danh và Tư Kỳ cũng uống hết chén của mình.

Vu Liên thấy lại rót đầy một chén nữa cho hai người, nói: “Chén này chúc hai vị trăm năm hạnh phúc, bách niên giai lão!”

“Chén này chúc hai vị con cháu đầy đàn!”

“Còn chén này ta chúc...”

Một ly rồi lại một ly, Vu Liên vốn đã nhìn thấy nét buồn bã trên mặt Vô Danh, y cũng biết mình chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng cũng không vì vậy mà bảo Vô Danh buông tha cho đệ tử của Vạn Tà Giáo. Y không ngừng mời rượu, hy vọng Vô Danh có thể buông bỏ lo lắng.

Bất tri bất giác đã hơn mười chén, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng cười to: “Vu lão đại ở đâu?”

Vô Danh cùng Vu Liên đều nhận ra đây là thanh âm của Dương Tông Nghị, biết thời khắc đã đến. Vu Liên thờ dài nói: “Tái kính thiếu hiệp một ly cuối cùng, nhị vị bảo trọng!”

Dương Tông Nghị ở bên ngoài đã không kiên nhẫn được nữa, không ngừng quát: “Vu lão đại! Vu lão đại!”

Vu Liên bất đắc dĩ mang theo hai người đi ra boong thuyền, miệng đáp: “Ta đến đây!”

Dương Tông Nghị lúc này mặt đầy tươi cười, bởi y đã thấy Vô Danh và Tư Kỳ đi theo sau lưng Vu Liên, biết được nỗi khổ tâm của mình cũng không uổng phí. Bên cạnh y vẫn là hai tên thuộc hạ kia.

Vừa thấy Vô Danh, y liền nói: “Thiếu hiệp, ta tới đón nhị vị lên thuyền!”

“Tốt! Chúng ta đi thôi!” Vô Danh biết sự tình đến nước này đã không thể làm gì khác được, chỉ có thể hy vọng Vu Liên tự bảo trọng...

Hắn nhìn Vu Liên một cái, nói: “Đa tạ Vu huynh đã chiêu đãi! Chúng ta tạm biệt tại đây!”

Vu Liên to giọng hô: “Có thể cùng thiếu hiệp quen biết là phúc phận tu mấy đời của Vu Liên ta, mong rằng thiếu hiệp không cần bận khoăn! Bảo trọng!”

Dương Tông Nghị từ trong lời nói của hai người liền biết giao tình giữa bọn họ rất sâu. Tuy rằng y còn đang hoài nghi thân phận của Vô Danh, nhưng nghĩ tới Vu Liên chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật, nên bằng hữu của y chắc cũng chẳng có gì ghê gớm. Vì thế cũng không thèm giữ kẽ, hung hăng trừng mắt nhìn Vu Liên một cái, giống như đang nói: “Hai người các ngươi sắp chết đến nơi rồi!” Nhưng chợt nhớ tới sự có mặt của Vô Danh, Dương Tông Nghị cũng không dám quá phận làm càn, chỉ có thể mang Vô Danh và Tư Kỳ rời khỏi thuyền lớn.

Vu Liên thấy bóng Vô Danh đã đi xa, nhớ đến ánh mắt của Dương Tông Nghị lúc gần đi, liền biết mình sẽ gặp hậu quả, y ngược lại rất thản nhiên. Nhưng lại nghĩ không biết Vô Danh sau này sẽ như thế nào, trong lòng không khỏi lo lắng cho vị bằng hữu mới quen này.

Dương Tông Nghị đưa Vô Danh và Tư Kỳ lên một chiếc thuyền lớn khác. Thuyền này to gấp đôi thuyền của Vu Liên, cả con thuyền sơn độc một màu đen, hơn nữa thân thuyền và trên cánh buồm đều giống với y phục của Dương Tông Nghị, có ký hiệu hai khúc xương trắng bắt chéo nhau.

Dương Tông Nghị vừa lên thuyền, toàn bộ hắc y nhân trên thuyền liền xoay người hành đại lễ với y. Tất cả cùng kêu to: “Tham kiến đà chủ!”

Dương Tông Nghị thản nhiên nói: “Miễn lễ!” Sau đó nói với một thuộc hạ ở gần đó: “Mau dẫn hai vị này vào trong thuyền!”

“Dạ!” Một hắc y hán tử liền lên tiếng trả lời, sau đó bước ra dẫn đường, đưa Vô Danh và Tư Kỳ vào trong khoang thuyền lớn. Dương Tông Nghị cùng theo sát hai người.

Vô Danh cười nói: “Dương đà chủ thật là uy phong a!”

Dương Tông Nghị cũng không trả lời, chỉ cười cười, y đối với tất cả những việc này phi thường hài lòng, mãi cũng thành thói quen.

Bọn họ đi vào bên trong khoang thuyền. Dương Tông Nghị liền mời hai người Vô Danh ngồi xuống.

Vô Danh tò mò quan sát khoang thuyền. Chỉ thấy khoang thuyền rất tráng lệ, bốn vách đều sơn màu đen, trên đó có bức họa hai khúc xương trắng khô. Vật dụng sinh hoạt trên thuyền rất đầy đủ, hơn nữa đều là cực phẩm, đến cả cái cốc uống trà cũng làm bằng bạc nguyên chất, đủ thấy đệ tử Vạn Tà Giáo ngày thường sinh hoạt xa hoa đến cỡ nào. Lại nhìn thấy hai bên có mấy thị nữ ăn mặc hoa lệ, Vô Danh không khỏi nhũn mảy.

Dương Tông Nghị đặc ý nói: “Thiếu hiệp là khách quý của bản giáo, cho nên mới có thể vào trong khoang dành riêng cho thượng khách này, vì thế không cần phải câu nệ gì cả!”

Tư Kỳ từ nhỏ đã ở “Bạch Vân thế gia”, tuy rằng “Bạch Vân thế gia” phi thường giàu có, cuộc sống tương đối sung túc, nhưng so với Vạn Tà Giáo cũng phải thua kém. Hơn nữa làm nàng chán ghét nhất là những nữ nhân xinh đẹp đang ở bên cạnh. Nhưng thấy Vô Danh tựa hồ cũng không thích những nữ nhân này, nàng mới yên lòng.

Vô Danh nói: “Dương đà chủ khách khí! Ta chính là lần đầu bước vào nơi xa hoa thế này. Ôi! Dương đà chủ thật là biết hưởng thụ a!”

Dương Tông Nghị nghe Vô Danh tán dương, càng thêm đắc ý, cười nói: “Thế này thì đã tính là gì, tổng dà kia mới gọi là xa hoa, thiếu hiệp nếu nhìn thấy mới biết chỗ này chỉ là vụn vặt mà thôi!” Trong lòng y lại thầm cười Vô Danh kiếp này không có khả năng nhìn thấy nơi đó, bởi vì có không ít cao thủ trên “Cửu Long đảo” đang chờ hấn đến nạp mạng.

Vô Danh kinh ngạc, vốn tưởng rằng nơi này đã là chốn phô trương cực hạn của nhân gian, ai ngờ còn có nơi lộng lẫy hơn thế nữa. Điều này làm cho hấn đối với Vạn Tà Giáo càng thêm căm ghét, bởi hấn hiểu được cơ ngơi này nhất định là do bọn chúng cướp bóc khắp nơi mà có được.

Dương Tông Nghị nói với một thị nữ: “Kính Hoa, mau phân phó nhà bếp mang chút thức ăn và rượu đến!”

Thị nữ nghe xong, liền mỉm cười với Dương Tông Nghị, xoay người lắc lắc cặp mông to tròn mà đi.

Vô Danh nhìn thấy tư thế của thị nữ kia, trong lòng càng thêm chán ghét đến cực điểm, thiếu chút nữa đã phun hết thức ăn khi nãy ra. Mặt hấn nhăn lại như khi.

Tư Kỳ cũng rất không thích nữ nhân này, nhìn thấy hành động của Vô Danh, trong lòng nàng vui vẻ cực kỳ.

Dương Tông Nghị thấy Vô Danh chán ghét thị nữ này như vậy, lại thấy ánh mắt Tư Kỳ vẫn luôn đặt lên người Vô Danh, con ghen tức trong lòng hấn lại nổi lên, liền buông lời cợt nhả: “Thiếu hiệp, tôn phu nhân quả thật là nhân gian tuyệt sắc a!”

Chú thích:

(*)Nghe tân khách thuyền: đón tiếp khách lên trên thuyền

các bạn sau mỗi bài xin hãy ấn thanks 1 cái cho tui nhé

cám ơn trước

Ôi!!!Thối Đòi Nghĩ Mà Đau Lòng

Ta Cười Cuộc Đòi Lắm Nỗi Đau Thương

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Huyền Thượng Tiên Ngao(*)

Vô Danh tuy rằng vô cùng căm ghét bộ dạng si mê của Dương Tông Nghị, nhưng khi nghe y khen thê tử mình, trong lòng hấn cũng có chút đắc ý, cũng không nói gì, chỉ cười cười.

Tư Kỳ vẫn luôn có ác cảm với tên Dương Tông Nghị này, nhưng khi hấn buông lời ca ngợi mình xinh đẹp, nàng cũng rất vui vẻ, ngượng ngùng cúi đầu vờ về hai góc áo, trên mặt khẽ mỉm cười.

Dương Tông Nghị vừa thấy cử chỉ thẹn thùng của nàng, sắc tâm trong lòng càng thêm mãnh liệt. Suýt chút nữa là y đã nhịn không được, nhưng còn có kị võ công của Vô Danh, nên đành phải dằn xuống, âm thầm nuốt nước bọt.

Đúng lúc này thì thị nữ tên Kính Hoa đã trở lại. Nói gót theo sau nàng là một loạt thị nữ. Các nàng đều thống nhất mặc y phục mỏng manh màu đỏ. Dưới ánh nắng mặt trời, da thịt bên trong đều lộ ra mồn mồn, nhưng các nàng chẳng hề để tâm.

Trong tay mỗi nàng đều cầm một cái mâm, phía trên được đẩy lại nhưng khói vẫn theo khe hở bên trong bốc ra, lại được con gió nhẹ thổi, khiến mùi thơm ngát xộc vào mũi mọi người.

Kính Hoa nhìn Dương Tông Nghị, cười nói: “Rượu và thức ăn đã đến!”

Dẫn đầu các cô gái là một nữ tử có thân hình rất quyến rũ, chỉ có điều dáng điệu của nàng có chút buông thả. Vừa thấy Vô Danh, hai mắt nàng liền sáng lên, liền lấy mâm nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Vô Danh. Sau đó nhanh nhẩu ngồi xuống bên cạnh hấn.

Nàng gỡ bỏ nắp đẩy ra, bên trong mâm là một đĩa thịt vàng ươm, từng làn hương thơm phức không ngừng tấn công khứu giác mọi người.

Dương Tông Nghị cười nói với Vô Danh: “Ồ Hải Nam hiện giờ có Tứ đại danh thái(**) đứng đầu là món Văn xương kê này. Tương truyền có một vị

hoàng đế từng khen ngợi món này tuy dân dã thôn quê nhưng xứng danh địa linh nhân kiệt, hương vị ngọt ngào thơm ngon, quả thực đáng quý vô cùng! Thiếu hiệp đừng ngại dùng thử, xem thế nào?"

Vô Danh thấy nữ tỳ kia ngồi sát bên mình, cảm thấy rất khó chịu, nhưng cũng không làm gì được. Nghe Dương Tông Nghị khen thịt gà ngon như vậy, liền nhin không được gấp lấy một miếng bỏ vào mồm, lập tức cảm thấy khối thịt như tỏa ra trong miệng, không khỏi khen: "Thức ăn thật ngon!"

Tư Kỳ thấy thân thể nữ nhân nọ cứ dán sát vào người Vô Danh, liền tức giận phi thường. Nhưng còn chưa kịp lên tiếng đã nghe Vô Danh khen thịt ngon, nàng cũng tùy ý ăn một miếng, nhưng lại cảm thấy cổ họng đắng nghét.

Những người ở sau lưng Vô Danh cũng đều ngồi xuống, sau đó lần lượt mở nắp ra.

Dương Tông Nghị cao hứng giới thiệu: "Ồ đây phân biệt có Tứ đại danh thái, ngoài Văn xương kê còn có Gia tích áp, Đông Sơn dương, Hòa nhạc giải; nhị vị ăn rồi chắc chắn sẽ khen không ngớt!"

Vô Danh nghe vậy, nhin không được trêu một câu: "Dương đà chủ có ngoại hiệu Đông Sơn dương, không ngờ hôm nay lại đem món này ra chiêu đãi, quả thật là thú vị a! Ha ha!"

Nghe Vô Danh nói thế, tất cả mọi người đều không kìm được mà cười ha hả. Nhưng bọn hắc y nhân bên cạnh Dương Tông Nghị muốn cười lại không dám cười, ghen đến đỏ mặt, trông rất hoạt kê!

Dương Tông Nghị xanh mặt, hung hãn trừng mắt nhìn Vô Danh một cái, lại đảo mắt nhìn mấy tên thuộc hạ đang đỏ mặt, khiến cho bọn họ hoảng hốt cúi đầu. Lúc này Dương Tông Nghị mới ra vẻ xấu hổ, cười nói: "Thiếu hiệp thật biết nói đùa!"

Nữ tỳ ngồi bên cạnh Vô Danh cười đến run rẩy cả người, thuận thế ngã vào lòng Vô Danh, bộ ngực căng tròn không ngừng cọ cọ trước người hắn, một bên ánh mắt thoáng nhìn Vô Danh, nói: "Thiếu hiệp thật đi dôm!"

Vô Danh bị nàng làm như vậy khiến cả người râm ran, mặt đỏ lên.

Tư Kỳ cũng bị Vô Danh làm cho bật cười, nhưng khi nàng thấy nữ tỳ dám làm càn trước mặt mình, liền nổi cơn ghen trong lòng. Trên mặt nàng lập tức nổi lên một tầng sương lạnh, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại, không nói lời nào.

Dương Tông Nghị thấy vẻ mặt thẹn thùng của Vô Danh, nở nụ cười đắc ý trong lòng, thầm nghĩ: "Tiểu tử này vẫn còn ngây thơ lắm! Ngay cả chút phong nguyệt đó cũng chưa trải qua! Ha ha!" Y cũng cảm thấy Vô Danh xứng đáng phải chịu cảnh này, ai bảo hắn dám đem y ra làm trò đùa chứ.

Y liền đưa tay hung hăng véo lên ngực của nàng Kinh Hoa đang ngồi bên cạnh mình, sau đó nói: "Thiếu hiệp, mau ném thử xem món này thế nào!"

Vô Danh thập phần xấu hổ. Nàng tỳ nữ kia nghe Dương Tông Nghị nói xong, liền gấp một miếng thịt, dịu dàng đưa vào miệng Vô Danh. Vô Danh bắt đầu đi phải nuốt vào. Nhưng thịt quả thật rất ngon, khiến hắn nhin không được phải thốt lên: "Thật tốt! Thật tốt a!"

Lời tán thưởng lọt vào tai Tư Kỳ lại thập phần khó chịu. Nàng biết rõ Vô Danh là đang khen ngợi thịt ngon, nhưng nhìn thấy nữ nhân bên cạnh Vô Danh, lại có cảm giác như hắn đang khen ngợi cô ấy.

Dương Tông Nghị vẫn luôn chú ý biến hóa trên mặt của Tư Kỳ. Lúc này y cảm thấy rất phấn chấn, vội nói: "Thiếu hiệp thật biết hưởng thụ! Ha ha!"

Lời Dương Tông Nghị vừa nói ra quả thật như thêm dầu vào lửa, sắc mặt Tư Kỳ lập tức xanh mét, nhưng Vô Danh lại chẳng hề để ý.

Dương Tông Nghị lại nói tiếp: "Nào, mời thiếu hiệp ném thử rượu Thiệu Hưng Nữ nhi hồng chúng cất đã hơn năm mươi năm!"

Nữ tỳ kia liền rót đầy cho Vô Danh một chén. Hương rượu lập tức tràn ngập khắp phòng.

Vô Danh vừa ngửi được mùi này, trong lòng liền có chút say, vội cầm lấy chén rượu uống một ngụm. Chỉ thấy một cổ hương rượu nồng nàn lập tức theo yết hầu tan đi khắp người. Vô Danh không khỏi thờ dãi: "Rượu ngon! Ta tuy rằng cả đời uống qua không ít hảo tửu, nhưng đây là lần đầu uống được rượu ngon như vậy!"

Dương Tông Nghị thấy Vô Danh thừa nhận như vậy, trong lòng rất hả hê, nhưng khi chuyển mắt nhìn thấy nét thương tâm của Tư Kỳ, y đột nhiên có chút thương tiếc, vội đứng lên nói: "Thiếu hiệp cứ tận tình thưởng thức mỹ tửu! Ta đi ra ngoài có chút việc!" Nói xong y đứng dậy bước ra ngoài.

Bọn thuộc hạ phía sau cũng đứng lên theo y. Cả bọn mặt dù có chút luyến tiếc cảnh hưởng thụ trước mắt, nhưng cũng chỉ đành bắt đầu đi bước theo Dương Tông Nghị.

Dương Tông Nghị vừa rời khỏi, nữ tỳ bên cạnh Vô Danh liền mỉm cười nói: "Nào! Để thiếp bồi tiếp thiếu hiệp uống rượu!"

Nói xong, nàng liền hớp một ngụm rượu, sau đó khẽ mời mình vào miệng Vô Danh, bón cho hắn một hớp!

Tư Kỳ thấy vậy, lửa giận trong lòng rốt cục không áp chế được nữa, nàng giận dữ đứng dậy nói: "Đà chủ đã đi rồi! Nơi này không cần các người nữa, mau ra ngoài đi!"

Các nữ tỳ đều dừng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Vô Danh.

Vô Danh cười khổ nói: "Các người đi đi! Khi nào cần thì ta sẽ gọi!"

Các nàng liền lục tục đứng dậy rời khỏi khoang thuyền.

Nàng nữ tỳ vẫn luôn ngồi bên cạnh Vô Danh cũng không tình nguyện đứng lên, ánh mắt lưu luyến không rời Vô Danh, thấy Vô Danh không lên tiếng ngăn cản, nàng cũng giận dỗi bỏ đi.

Vô Danh nhìn thấy sắc mặt không tốt của Tư Kỳ, trong lòng lại có chút buồn cười, nói: "Nha đầu, đến ăn chút gì đi! Thức ăn này thật sự rất ngon đó!" Nhưng Tư Kỳ không nghe, còn hồ hững quay đầu đi, không thèm nhìn mặt hắn.

Vô Danh biết lần này Tư Kỳ đã giận thật sự, vội nói: "Nàng xem, ta đã đuổi bọn họ đi hết rồi mà!"

Tư Kỳ nhin không được, kháng nghị: "Là thiếp đuổi họ đi!"

Vô Danh thấy nàng còn chưa nguôi giận, liền ngồi sát lại bên nàng, ôm nàng vào trong lòng mình, sau đó miệng không ngừng nói lời ngon ngọt, rốt cục cũng làm cho Tư Kỳ bớt giận.

Chú thích:

(*)Thuyền thượng tiêu ngao: cảnh dây vò(có thể là về tâm hồn hoặc thể xác) trên thuyền

(**)Tứ đại danh thái: bốn món ăn ngon

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 47: CỬ Long Đảo Thượng

Dương Tông Nghị bước ra sau thuyền. Gió lạnh quất vào mặt làm cho y tỉnh táo lại. Y cảm thấy rất kỳ quái, không hiểu tại sao vừa rồi mình lại có chút không nhẫn tâm. Chuyện này xưa nay vốn chưa từng xảy ra.

Y đi qua đi lại mấy vòng, bỗng nhìn thấy các thị nữ mình lưu lại bên cạnh Vô Danh đều bị đuổi ra, trong lòng có chút kỳ quái, vội đi về phía khoang thuyền.

Nhưng vừa mới đến bên ngoài khoang thuyền, y chợt nghe tiếng rên rỉ đầy khoái hoạt nên liền ngừng bước. Y nhận ra đây chính là thanh âm của Tư Kỳ, nhất thời liền bị ngọn lửa đỏ kị trong lòng thiêu đốt, nhưng suy nghĩ cẩn thận, lại nhin xuống, xoay người quay đi.

Mà thị nữ luôn trêu chọc Vô Danh lúc này cũng nhủu mày. Nàng biết mình tuy rằng không phải nhân gian tuyệt sắc gì, nhưng cũng có chút quyến rũ. Thế mà Vô Danh lại đuổi nàng đi, khiến nàng rất ngạc nhiên. Tất nhiên Tư Kỳ có thể là một nguyên nhân, nhưng trước kia có rất nhiều kẻ cũng trêu ghẹo nàng dù có mang theo thê tử kia mà?

Hơn nữa nàng phát giác chính mình thật sự rất nguyên ý ở bên cạnh Vô Danh. Mặc dù Vô Danh cũng không phải là mỹ nam tử gì, nhưng vẫn có một sức hấp dẫn vô hình khiến cho nàng không tự chủ mà phải dùng thân xác mình để kêu gọi hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên xảy ra sự việc như thế, bởi xưa nay đều là do đám đàn ông chủ động trêu chọc nàng.

Nhớ đến việc Tư Kỳ lúc này còn đang ở bên cạnh Vô Danh, nàng không khỏi có chút ghen tị, cũng định quay vào trong thuyền. Khi nghe được tiếng rên rỉ bên trong, nàng thật sự hy vọng đó chính là tiếng rên của mình.

Dương Tông Nghị và nàng thị nữ chạm mặt, cả hai đều kỳ quái nhìn nhau.

Dương Tông Nghị hỏi: "Như Hoa, cô tới đây làm gì?"

Như Hoa vội đáp: "Không có gì!"

Bởi lẽ hai người đều mang ý xấu trong lòng, nên cũng không muốn truy cứu, đều lẳng lặng rời đi.

Cứ như vậy, Vô Danh và Tư Kỳ ở trên thuyền ba ngày, hầu như hưởng hết món ngon của nhân gian. Như Hoa cũng không dám trêu ghẹo Vô Danh nữa, bởi nàng không muốn tạo cho Vô Danh ấn tượng rằng mình là một cô gái không đứng đắn.

Tư Kỳ tuy vẫn không ngừng dè chừng, nhưng thấy nữ nhân này không có tiến thêm bước nào nữa, Vô Danh lại vẫn luôn ở cạnh mình, nên nàng cũng không còn tức giận.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, đám người Vô Danh rốt cục cũng tới Cừu Long đảo.

Vô Danh và Tư Kỳ đang trò chuyện ở trong khoang thuyền bỗng thấy Dương Tông Nghị quý dị cười, đi tới nói: “Thiếu hiệp, chúng ta đến nơi rồi!”

Vô Danh cười đáp: “Tốt! Mong đợi lâu ngày cũng thành hiện thực! Đi thôi, chúng ta lên xem mỹ cảnh ở trên Cừu Long đảo!”

Vừa mới bước ra khỏi khoang thuyền, Vô Danh liền thấy cảnh sắc quen thuộc ngày xưa của mình. Hắn ngẩng đầu ngênh đón làn gió mang mùi hương thân quen phả vào mặt, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần.

Dương Tông Nghị mang Vô Danh và Tư Kỳ lên bờ. Trong lòng y hoan hỉ cực kỳ, ánh mắt không khỏi liếc nhìn Tư Kỳ. Đây chính là con mồi mà mấy hôm nay y luôn thèm khát, hiện tại đã sắp rơi vào tay mình, trong lòng hết sức phấn khởi. Y thầm nghĩ, đến lúc đó nên bôn cọt nàng thế nào đây?

Vô Danh trong bụng đã quyết tâm phải huyết tẩy “Cừu Long đảo”, bởi lẽ hy vọng của hắn đã chính thức lụi tàn. Hắn thật hoài nghi huyết án năm xưa tại “Bạch Vân cốc” là do Vạn Tà Giáo gây ra, nếu không tại sao Vạn Tà Giáo lại chiếm được “Cừu Long đảo”? Cho nên hắn phải báo thù cho thân nhân mình.

Khi vừa mới bước chân khỏi thuyền, Như Hoa đột nhiên chạy đến bên cạnh Vô Danh nói: “Thiếu hiệp, chàng...chàng nhất định phải bảo trọng đó!” Nàng vốn định bảo Vô Danh phải nhớ rõ tên mình, nhưng tâm tính dè dặt trời sinh của nữ nhân khiến nàng phải chùn bước.

Vô Danh bị chuyện này làm cho bất ngờ, chỉ biết mù quáng gật gật đầu.

Khuôn mặt nhỏ xinh của Tư Kỳ lại xanh mét.

Dương Tông Nghị cũng khá ngạc nhiên, dù sao Như Hoa là dạng người gì, y hiểu rất rõ. Nhưng lúc này đây thấy nàng nói với Vô Danh những lời như vậy mà không thêm đề ý tới mình, trong lòng y lập tức giận dữ.

Đột nhiên Dương Tông Nghị nghĩ ra một ý tưởng mới, y muốn làm cho Vô Danh mất hết thể diện, hơn nữa cũng lấy lại mặt mũi trước mặt thù hạ mình, bèn lớn giọng nói với mọi người trên thuyền: “Tất cả mọi người không cần ở lại trên thuyền, cùng nhau theo ta đi bái kiến Hiên Viên đã chứ!”

Thế là tất cả lục tục xếp thành một hàng dài đi về phía “Cừu Long đảo”.

Dương Tông Nghị chợt nghĩ hình như mình còn quên mất một vấn đề trọng yếu, đó là vẫn chưa hỏi rõ tên họ của Vô Danh, vì thế y liền nói: “Trương giao cùng thiếu hiệp mấy ngày nhưng lại quên thỉnh giáo danh tính của ngài, thỉnh mong ngài cho biết quý danh để ta thông tri cho Hiên Viên đã chứ!”

Vô Danh suy ngẫm một lúc, thấy mình phải quang minh chính đại báo thù, nên bình thản đáp: “Ta gọi là Vô Danh!”

Sau khi Dương Tông Nghị nghe Vô Danh báo tên, trong lòng y liền dâng lên niềm kinh hãi cực độ, thấy mình quả thật có mắt như mù. Ma đạo cao thủ thế này ở trước mặt mà không nhìn ra, lại còn dám can đảm, đồng thời cũng thầm hô may mắn, dọc đường đi không có dùng thủ đoạn dè tiện nào, nếu không mạng nhỏ này chắc đã khó giữ. Y cũng không biết thân phận thật sự của Vô Danh là gì, nhưng đã được tông đàn thông báo võ công Vô Danh rất đáng sợ, hơn nữa tông đàn luôn can dặn tránh đắc tội với Vô Danh.

Các giáo chúng của Vạn Tà Giáo đều chìm trong sợ hãi đến mức quên cả đường đi, trên mặt đều biểu thị vẻ bất khả tư nghị. Không ngờ nhân vật lừng danh trong truyền thuyết hôm nay lại đi cùng bọn họ, hơn nữa xem ra lại là đại địch của họ.

Vô Danh thấy thần sắc của mọi người, thần nhiên nói: “Làm sao vậy? Không muốn đưa ta đi à?”

Dương Tông Nghị lúc này mới hồi phục lại tinh thần, vội nói: “Dương mỗ có mắt như mù, thì ra các hạ chính là Vô Danh thiếu hiệp! Đã đắc tội, thỉnh xin bao dung một phần! Xin mời!”

Nghĩ đến việc tông giáo giờ gặp phải đại địch, nhưng lúc này đã phóng lao đánh phải theo lao, trong lòng y âm thầm đổ mồ hôi lạnh, chỉ mong Hiên Viên Thanh Phong có thể tiêu diệt Vô Danh, nếu không sau này giáo chủ biết được chuyện này, mình tất sẽ chết không toàn thây! Lần đầu tiên trong đời, Dương Tông Nghị vì sự lỗi mạng của mình mà đâm ra hối hận!

Vô Danh nhìn thấy gia viên quen thuộc trước kia của mình bây giờ lại trở thành lãnh địa của người khác, trong lòng ngổn ngang trăm mối, thần tình trên mặt theo đó cũng phập phồng thay đổi.

Tư Kỳ thấy sắc mặt của hắn, biết thâm tâm hắn rất đau đớn, nhưng nàng cũng không có biện pháp nào, chỉ có thể siết chặt bàn tay Vô Danh, mong truyền cho hắn một chút ấm áp.

Như Hoa không phải người trong võ lâm, nàng chỉ là một kỹ nữ được Dương Tông Nghị mua từ trong kỹ viện, dùng làm công cụ dâm dục để chiêu đãi khách quý của Vạn Tà Giáo. Nhưng sau khi nghe Vô Danh báo danh hào, thấy sắc mặt đả chủ đại biến, nàng liền biết Vô Danh ắt hẳn là một đại nhân vật. Tuy nhiên nàng cũng mơ hồ cảm nhận được Dương Tông Nghị mời Vô Danh đến “Cửu Long đảo” là để đối phó với Vô Danh. Về phần bản lĩnh của Hiên Viên Thanh Phong nàng cũng có biết qua, do đó trong lòng có chút lo lắng cho Vô Danh, chẳng qua ngại thân phận của mình cho nên nàng không dám nói ra, chỉ lặng lẽ đi theo sau hắn.

Mọi người đi một hồi, rốt cục thấy được một tòa kiến trúc cao cao.

Càng đi sâu vào trong “Cửu Long đảo”, sát khí trên người Vô Danh càng đậm đặc. Ngay cả Tư Kỳ bên cạnh cũng không chịu nổi hướng chỉ là bọn người Dương Tông Nghị. Trong lòng bọn họ vô cùng kinh hãi, đều có cảm giác lần này động tới Vô Danh là mình đã lấy tính mạng ra đùa giỡn. Con người vốn dĩ luôn có vài phần chân thiện tồn tại, chỉ có phần chân ác là ẩn trong cơ thể, khi có dịp đặc biệt mới lộ ra.

Cuối cùng cũng tới đại môn của “Cửu Long Đảo”. Chỉ thấy đại môn trước kia có ba cái đại tự giờ đã thay thành bốn, nội dung cũng thay đổi, danh chấn giang hồ “Cửu Long Đảo” hiện giờ đã trở thành “Cửu Long phân đà”.

Vô Danh thấy bút tích “Cửu Long Đảo” do phụ thân tự tay viết nay lại bị người khác tự tiện thay đổi, giận dữ gầm lên: “Là kẻ nào viết!”

Dương Tông Nghị kể từ sau khi biết Vô Danh là địch nhân của mình vẫn luôn nơm nớp lo sợ, lúc này thấy Vô Danh phát hỏa, liền sợ hãi trả lời: “Đây... đây là do giáo chủ tự tay viết!” Thanh âm y có chút run rẩy.

Vô Danh nghe xong, nộ hỏa trong lòng cuối cùng không thể kìm chế được nữa, vung tay một cái, chỉ thấy khối đại biển kia đã bị vỡ tan thành trăm ngàn mảnh, rơi lả tả trên mặt đất.

Dương Tông Nghị phát lạnh trong lòng. Y không biết vì sao Vô Danh lại giận dữ đến như thế, nhưng khi nhìn thấy đại biển giáo chủ tự tay viết giờ bị Vô Danh một chưởng chấn thành bụi phấn, liền khẳng định hôm nay nếu Vô Danh không chết, ắt hẳn mình sẽ khó tránh được độc thủ của giáo chủ. Nghĩ vậy y liền không rét mà run. Nhưng động tác của Vô Danh quá nhanh, y căn bản cũng không nghĩ Vô Danh lại làm vậy, nên cũng không có biện pháp ngăn cản.

Mặt khác các đệ tử của Vạn Tà Giáo cũng bị hành động của Vô Danh làm cho chết khiếp, bọn họ biết giáo chủ bất luận như thế nào cũng sẽ không tha thứ cho mình.

Đang lúc mọi người chìm đắm trong lo âu, đột nhiên có một đoàn người từ bên trong bước ra. Đi đầu là một trung niên văn sĩ hơn bốn mươi tuổi, bên hông đeo một thanh trường kiếm.

Dương Tông Nghị vừa thấy người này, liền chấp tay nói: “Đà chủ Hải Nam phân đà Dương Tông Nghị tham kiến Hiên Viên đà chủ!” Đồng thời các tùy tùng của y cũng cúi đầu hô: “Thuộc hạ tham kiến Hiên Viên đà chủ!”

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 48: Hiên Viên Thanh Phong

Người vừa tới chính là “Thanh Phong kiếm khách”, cũng chính là đà chủ của “Cửu Long phân đà” Hiên Viên Thanh Phong. Y từ mấy hôm trước đã nhận được bồ câu đưa thư của Dương Tông Nghị thông báo là bốn giáo gặp đại địch, đích thân y phải tự thân xuất thủ. Vài ngày nay y vẫn luôn ở chỗ này chờ kẻ địch tới.

Vừa rồi y nghe thuộc hạ báo cáo bọn người Dương Tông Nghị đã đến “Cửu Long đảo”, liền đem theo vài người ra đại sảnh chờ Dương Tông Nghị. Ai ngờ ra đến nơi thì nghe một tiếng động lớn. Âm thanh này rất ít gặp ở “Cửu Long đảo”, y liền nghĩ có lẽ đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vội vã dẫn thuộc hạ ra xem tình hình như thế nào.

Vừa ra khỏi cửa, Hiên Viên Thanh Phong liền chấn kinh, thấy rõ trên mặt đất những mảnh vụn của tấm đại biển. Nhớ đến tính khí của giáo chủ, y liền biết lần này chắc chắn gặp phiền toái rồi.

Y vô cùng phẫn nộ, nghe Dương Tông Nghị chào cũng không thèm hoàn lễ, dùng dưng nổi giận, lớn tiếng hỏi: “Là ai làm?”

Do ra chậm vài giây, nên y không thấy được động tác của Vô Danh. Mà niên kỷ của Vô Danh cũng còn quá trẻ, khiến y không thể tin thiếu niên này lại có võ công ghê gớm như vậy, ngược lại tròn mắt nhìn Dương Tông Nghị.

Dương Tông Nghị biết lần này mang họa lớn, vội cúi đầu đáp: “Là do Vô Danh thiếu hiệp làm...”

Hiên Viên Thanh Phong nghe thấy tên Vô Danh, trong lòng cũng thật kinh ngạc, ánh mắt quét về phía mọi người. Cuối cùng dừng lại trên người Vô Danh, lại càng không thể tin nổi.

Tên của Vô Danh y đã sớm nghe qua vô số lần, lại thêm trong chốn giang hồ thêm mắm dặm muối, đem Vô Danh thổi phồng quá mức. Hơn nữa y thường xuyên nghe giáo chủ nhắc tới người này, ngoài ra đối với hắn tựa như cực kỳ tôn sùng, nhiều lần căn dặn thuộc hạ không được chọc tới Vô Danh, khiến cho y cũng rất muốn gặp thử một lần. Không ngờ hôm nay dĩ nhiên lại có thể tái kiến thiếu niên tuổi trẻ này, cho nên hoàn toàn cảm thấy ngoài dự tính.

Lúc này mới nghĩ tới Dương Tông Nghị mấy ngày trước đã nhắc nhở mình sắp gặp phải đại địch, tuy nhiên không biết đó lại là Vô Danh.

Thâm tâm Hiên Viên Thanh Phong hiện tại có chút lo lắng rằng mình đã vi phạm lời căn dặn của giáo chủ. Nhưng lại nghĩ bút tích giáo chủ tự tay đề tặng đã bị Vô Danh phá hủy, cho nên dù cho giáo chủ có biết, chắc cũng không trách tội mình. Nghĩ vậy trong lòng y mới yên tâm hơn. Tuy nhiên tâm đại biến đó lại bị Vô Danh chặn vớ giữa ban ngày ban mặt, bản thân mình ắt hẳn khó tránh khỏi việc bị giáo chủ trừng phạt. Cho nên y rất phẫn nộ, thầm nghĩ Vô Danh quả là không để cho mình chút mặt mũi, trừng mắt nhìn Vô Danh.

Vô Danh kể từ khi Hiên Viên Thanh Phong đi ra cũng đã đoán được thân phận của người này. Lúc này thấy y khiêu khích lờm lờm mình, hắn cũng thật tức tối, lạnh lẽo nhìn thẳng về phía Hiên Viên Thanh Phong, trong mắt không hề che giấu sát khí.

Hiên Viên Thanh Phong nhìn thấy thần tình của Vô Danh, trong tâm chợt có chút khiếp sợ, đồng thời cũng có chút lo âu khó hiểu? Tuy nhiên y dù sao thành danh cũng đã nhiều năm, không thể để một thiếu niên chưa tới hai mươi tuổi dọa dẫm được, liền hỏi: “Người chính là Vô Danh?”

“Không sai!” Vô Danh ngừng đầu ưỡn ngực đáp.

Hiên Viên Thanh Phong thấy điệu bộ cao ngạo của Vô Danh, lửa giận trong lòng đại thịnh, nhưng đầu sao y cũng là cáo già thành tinh, cũng không phát hỏa đương trường, ngược lại lạnh đạm cười nói: “Tôn kính đại danh của Vô Danh thiếu hiệp đã lâu, hôm nay may mắn được gặp! Không biết thiếu hiệp vì sao lại phá nát đại biến này?”

Vô Danh thấy Hiên Viên Thanh Phong bất chợt cười hỏi mình, trái lại có chút ngượng ngùng, trợn mắt nhìn y, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Hiên Viên Thanh Phong thấy Vô Danh không mở miệng, thầm mắng một tiếng: “Xú tiểu tử không biết tốt xấu!”, lại nói tiếp: “Vô Danh thiếu hiệp quang lâm bản giáo, xin mời ngài vào trong!” Nói xong làm ra một tư thế mời Vô Danh, sau đó xoay người quay vào trong bảo.

Vô Danh cười, kéo tay Tư Kỳ đi theo sau Hiên Viên Thanh Phong. Thâm tâm hắn cũng rất khó hiểu, đây vốn là nhà của mình, hiện giờ bị kẻ khác chiếm lấy, thế mà nay lại nhờ người ta dẫn đường. Vốn là chủ nhà lại trở thành khách nhân. Cái tư vị trong lòng hắn không biết nên nói như thế nào đây nữa.

Trên đường vào trong bảo, Hiên Viên Thanh Phong nghiêm nhiên lấy tư cách chủ nhân giới thiệu với Vô Danh hết thấy mọi thứ bên trong.

Y tất nhiên sẽ không thêm keo kiệt với Vô Danh làm gì. Bởi lẽ từ lúc Vô Danh phá hủy đại biến, y đã xem Vô Danh như một kẻ sắp chết rồi. Trong Vạn Tà Giáo thì giáo chủ là cao nhất, không ai có thể vũ nhục, cho dù chỉ hơi có ý bất kính trong lời nói thôi là đã phải chịu khổ hình rồi, huống chi Vô Danh lại dám hủy đi bút tích mà giáo chủ tự tay viết. Nếu không giết Vô Danh thì Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị ắt không đeo nổi cái tội danh vũ nhục giáo chủ. Cho nên bọn họ đã sớm đem nghiêm lệnh của giáo chủ “không được động tới Vô Danh” bỏ ngoài tai.

Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị nhìn nhau cười, trong lòng đều đã hạ quyết tâm, Vô Danh ắt phải bỏ mạng, chỉ có điều cách làm như thế nào thì họ vẫn chưa suy nghĩ ra mà thôi.

Hiên Viên Thanh Phong cũng là kẻ học võ, đã rất nhiều năm không gặp được đối thủ. Đương nhiên không tính tới giáo chủ, bởi trong lòng họ, giáo chủ đã trở thành một võ thần bất khả chiến bại. Lúc này đây, trong chốn võ lâm, thanh danh của Vô Danh được đồn thổi rất ghê gớm, cho nên y cũng háo hức muốn so tài một phen, thầm nghĩ phải cùng Vô Danh luận võ rồi sau đó mới giết hắn.

Dương Tông Nghị thì lại là kẻ âm hiểm xảo trá từ trước đến giờ. Y vốn đang lo lắng Hiên Viên Thanh Phong vì sợ vi phạm nghiêm lệnh của giáo chủ, sẽ không dám ra tay với Vô Danh. Nhưng nay với tình cảnh trước mắt, y biết Hiên Viên Thanh Phong rốt cục phải bỏ ngoài tai lời đó, cùng mình cộng đồng tiến thoái, hợp sức loại bỏ Vô Danh. Mặc dù có thể bị giáo chủ khiển trách đôi chút, nhưng tin chắc tánh mạng sẽ được bảo toàn. Vì thế trên mặt y bất giác lộ ra nụ cười đắc ý.

Trong lòng Hiên Viên Thanh Phong vô cùng kích động, bởi Vạn Tà giáo chủ từng nói rằng võ công Vô Danh có thể tương xứng cùng y, nhưng y rất không tin tưởng. Thứ nhất lời truyền miệng vốn không đáng tin cậy, uy danh của Vô Danh có lẽ là do bọn người rồi hơi trong giang hồ đồn thổi mà thôi. Thứ hai Vô Danh niên kỷ còn quá nhỏ, thực lực không có khả năng mạnh đến như vậy, nên trong lòng y cũng yên tâm, cho rằng mình có thể giao đấu cùng Vô Danh.

Vô Danh càng đi vào sâu, càng phát giác những gì thân quen của mình đã không còn tồn tại. Hoa viên đã được tu sửa lại, tường cũng được sơn từ màu đỏ thành màu đen. Các bức họa trên tường cũng thay đổi, các tấm biển trong bảo cũng hoàn toàn bị thay thế. Trong lòng hắn đau đớn thấu trời xanh, nghĩ đến phụ thân nhiều năm lao lực mới có được “Cửu Long Bảo” huy hoàng, không ngờ lại bị người khác hủy hoại chỉ trong chốc lát. Trong mắt hắn đã ầng ầng lệ quang, lại nghe Hiên Viên Thanh Phong cố tình khoe khoang, khiến cho cõi lòng gần như tan nát.

Dọc theo đường đi, Tư Kỳ cũng phát hiện nỗi đau đớn của Vô Danh, nàng càng nắm chặt lấy tay hắn, mong truyền cho hắn chút hơi ấm.

Rốt cục cũng tới đại sảnh, Hiên Viên Thanh Phong tươi cười nói: “Vô Danh thiếu hiệp, đây là đại sảnh lớn nhất của bản đà, mời vào!”

Nhìn vào bên trong có thể thấy bốn phía có đầy ký hiệu xương trắng giao nhau. Ở góc phía bắc có một cái ghế da hồ lớn vắn vện, phía sau có một bức họa vẽ hình đầu lâu rất to. Hai bên sảnh có mấy dãy bình khí.

Hiên Viên Thanh Phong vừa vào trong liền trực tiếp ngồi xuống ghế da hồ, ánh mắt oai phong nhìn xuống dưới, làm cho người ta có cảm giác y cao cao tại thượng.

Phía dưới hai bên có hơn mười chiếc ghế nhỏ hơn, Hiên Viên Thanh Phong khoát tay nói: “Thiếu hiệp mời ngồi! Dương đà chủ mời ngồi!”

Dương Tông Nghị liền ngồi vào chiếc ghế bên tay phải, còn Vô Danh được một tên lâu la mời đến ghế bên tay trái.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 49: Quyết Đấu Thanh Phong

Hiên Viên Thanh Phong thấy mọi người đã an tọa, liền phân phó thị nữ bưng trà lên.

Y mỉm cười nói: “Thiếu hiệp, trà này gọi là Bích loa xuân, mời thiếu hiệp thưởng thức!”

Vô Danh liền cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một hơi, chỉ cảm thấy một cổ hương vị thanh tân lan theo cổ họng, khiến hắn không nhịn được phải thốt lên: “Trà ngon!”

Hiên Viên Thanh Phong quả thật rất hài lòng với lời tán thưởng của Vô Danh, nói: “Nếu đã như thế, xin thiếu hiệp cứ tự nhiên!”

Tuy rằng có mỹ nữ và trà ngon ở trước mặt, nhưng Dương Tông Nghị lại không có lòng dạ nào để thưởng thức. Điều y quan tâm nhất chính là việc Hiên Viên Thanh Phong sẽ xử lý Vô Danh như thế nào mà thôi.

Lúc này đây thấy Hiên Viên Thanh Phong vẫn chưa có hành động cụ thể nào, trong lòng y liền có chút sốt ruột, nháy mắt mấy lần với Hiên Viên Thanh Phong.

Hiên Viên Thanh Phong vẫn chú ý tới biểu hiện của Dương Tông Nghị, tuy nhiên trong lòng đã có tính toán, y cho rằng kẻ tử tù trước khi chết còn được cho ăn cơm, nên cũng không phản hồi lại với Dương Tông Nghị, chỉ khẽ mỉm cười.

Tư Kỳ kể từ khi thấy có nữ nhân khác bước vào đã mắng thầm trong bụng: “Không biết xấu hổ!”, nhưng nàng cũng không làm gì được, chỉ có thể hy vọng Vô Danh không chú ý tới nữ nhân đó. Lúc này đây, thấy hắn bị trà ngon hấp dẫn, nàng mới tạm yên lòng.

Trong lòng Vô Danh rất thông khổ. Nhớ đến gia viên bất hạnh, hắn nào còn có tâm trạng để ý đến nữ sắc chứ. Chỉ có điều nghe Hiên Viên Thanh Phong đặc ý khoe khoang trà ngon, hắn nhịn không được mới thử một ngụm, ai ngờ quả nhiên hương vị rất tuyệt vời, khiến hắn nhanh chóng bị hấp dẫn.

Hiên Viên Thanh Phong chờ Vô Danh uống trà xong, lại cho người mang đến một ít điểm tâm. Thức ăn được làm rất công phu, khiến mọi người không ngớt lời khen ngon.

Bản thân Hiên Viên Thanh Phong vẫn lặng lẽ quan sát Vô Danh ăn uống. Y rất có hứng thú với con mồi này. Đã nhiều năm rồi không tìm được đối thủ, nay vất vả lắm mới có một người, y làm sao dễ dàng buông tha được?

Thật ra trước khi đưa ra bản án tử cho Vô Danh, y muốn Vô Danh được hưởng thụ một phen ôn nhu khoái lạc, nhưng khi thấy Tư Kỳ, liền rút lại ý định này. Cho nên mới chuyển sang cho Vô Danh ăn uống thật ngon.

Sau gần một canh giờ, Hiên Viên Thanh Phong rốt cục cảm thấy giờ khắc tử hình đã đến, liền ngưng mắt nhìn Vô Danh. Thấy Vô Danh có người đẹp kề bên mà vẫn thờ ơ, ngược lại trong mắt ẩn ẩn có chút lệ quang, y cảm thấy rất kỳ lạ, không khỏi nảy sinh nghi vấn.

Dương Tông Nghị vẫn rất cố gắng đợi Vô Danh. Dù sao đây là địa bàn của Hiên Viên Thanh Phong, y cũng không dám làm càn, hơn nữa Hiên Viên Thanh Phong rất được giáo chủ tin cậy cho nên y càng không dám trêu chọc người này. Tuy rằng Dương Tông Nghị không ngừng ăn thức ăn ngon, nhưng trong miệng lại chẳng có chút mùi vị gì.

Hiên Viên Thanh Phong tò mò hỏi: “Thần sắc thiếu hiệp hình như có chút đau thương, chẳng hay có thể kể cho ta biết nguyên nhân được không? Có lẽ ta sẽ giúp đỡ được ngài chăng?” Lúc này đây y thấy mình quả thực rất nhân hậu, còn muốn giúp Vô Danh thực hiện một nguyện vọng sau cùng!

Vô Danh nghe y nói vậy, chợt nghĩ đây vốn là gia viên của mình kia mà? Lừa gạt trong lòng liền bốc lên, cao giọng cười: “Ha ha! Muốn nghe chuyện thương tâm của ta à? Ha ha ha!”

Hiên Viên Thanh Phong nghe được sự phẫn nộ trong lời nói của Vô Danh, trong tâm chợt động. Y thấy cử chỉ, hành động của Vô Danh từ nãy đến giờ hết sức dị thường, chỉ có điều mình không biết nguyên nhân mà thôi, nhưng trực giác cho y biết Vô Danh chẳng phải là hạng dễ đối phó, trong lòng y liền đề cao cảnh giác.

Vô Danh cười to vài tiếng, thấy trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc nghi hoặc, hần liền nói: “Các người biết không? Đây vốn là nhà của ta, hiện tại bị các người chiếm lấy, lại còn tự nhận là chủ nhân, đem ta biến thành khách nhân. Chẳng lẽ những chuyện này không đáng cười sao? Ha ha!”

Nghe xong lời này của Vô Danh, ngoại trừ Tư Kỳ, tất cả đều chấn kinh, không thể ngờ được Vô Danh lại chính là người của “Cửu Long đảo”.

Hiên Viên Thanh Phong nghi hoặc hỏi: “Như vậy thiếu hiệp chính là...”

Vô Danh cảm phẫn đáp: “Thiếu bảo chủ Lãnh Quân!”

Hiên Viên Thanh Phong cả kinh: “Làm sao có thể như vậy được? Ta chưa bao giờ nghe qua chuyện này!”

“Nói nhảm! Chương môn của cửu đại môn phái đều biết thân phận của ta, tại sao các ngươi lại không biết? Nhưng chuyện này cũng không còn quan trọng nữa, ta đến đây hôm nay không phải là để kể chuyện!”

Hiên Viên Thanh Phong suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên hiểu được nguyên nhân cửu đại môn phái che giấu thân thế của Vô Danh. Y không khỏi cười khổ một cái, nhưng thấy Vô Danh ngạo mạn như thế, y liền phẫn nộ, hỏi vặn lại: “Vậy thiếu hiệp muốn như thế nào đây?” Nói xong trên mặt liền lộ ra nét khinh miệt.

Vô Danh thấy nét mặt của Hiên Viên Thanh Phong, nộ hỏa đại thịnh, nhưng lại cười cười, nói: “Ha ha! Ta hôm nay phải huyết tẩy Cửu Long đảo để bảo thù rửa hận cho thân nhân!” Vừa dứt lời, trên mặt cũng lộ ra nét hung hãn.

Hiên Viên Thanh Phong thấy thần sắc của Vô Danh, trong lòng liền chấn động, cảm thấy sự việc đã có chiều hướng xấu. Nhưng y nào phải là kẻ dễ dàng chịu thua cuộc, liền mạnh miệng đáp: “Ngươi có bản sự này sao?”

Vô Danh lạnh lùng nói: “Ha ha! Ta sẽ dùng sự thật để chứng minh cho các ngươi thấy! Nghe nói ngươi là phản đồ của Vô Đương phải không? Ta tuy không phải là đệ tử Vô Đương, nhưng hôm nay cũng vì Vô Đương mà thanh lý môn hộ vậy!”

Cả đời Hiên Viên Thanh Phong ghét nhất là bị người ta nói mình là phản đồ của Vô Đương. Nghe thấy Vô Danh nói vậy, y rốt cục không thể kiềm chế được nữa, quát to: “Tiểu tử thôi không hiểu chuyện! Để ta hôm nay cho ngươi biết trời cao đất dày là gì!”

Sát ý trong lòng Vô Danh đã đạt tới đỉnh điểm, dùng thanh âm lạnh như băng nói: “Được! Vậy thì đến đây đi!” Nói xong liền vung tay đẩy Tư Kỳ đến một góc không có người.

Hiên Viên Thanh Phong rút trường kiếm bên hông ra, phi thân đâm rất nhanh về phía Vô Danh.

Vô Danh liền lách người thoát khỏi mũi kiếm, đồng thời tung một chưởng đánh về phía Hiên Viên Thanh Phong.

Hiên Viên Thanh Phong thấy Vô Danh không những dễ dàng né được một kích của mình mà còn tung đòn phản công, liền không khỏi ngạc nhiên trước tốc độ biến chiêu cực nhanh của Vô Danh, thiếu chút nữa đã bị Vô Danh đánh trúng. Nhưng dù sao võ công y cũng không tồi, vẫn có thể tránh được trong gang tấc.

Tốc độ nhanh như điện của hai người lúc này làm cho mọi người đều thấy bất khả tư nghị. Dương Tông Nghị càng kinh ngạc hơn ai hết. Lúc này y mới thấy rõ võ công của mình và Vô Danh quả thật cách biệt một trời một vực, may là mình đã có dự liệu trước. Nhìn thấy sát khí hung hãn trên mặt Vô Danh, y liền cảm thấy hôm nay có lẽ gặp phải đại nạn rồi, trong lòng vô cùng sợ hãi.

Vô Danh và Hiên Viên Thanh Phong sau khi giao thủ một chiêu, đều cảm thấy bội phục võ công của đối phương. Cả hai không dám khinh suất, đều khởi động chiêu thức phòng ngự của mình.

Hiên Viên Thanh Phong y vào lợi kiếm trong tay, cảm thấy mình đã có ưu thế hơn Vô Danh, nên không muốn cho Vô Danh có cơ hội, liền vung kiếm một lần nữa tấn công.

Vô Danh hiểu được dụng ý của y nên chỉ toàn tâm phòng ngự, chờ đợi sơ hở của đối phương, đôi khi lại tiến hành phản kích khiến cho Hiên Viên Thanh Phong phải luống cuống tay chân. Tuy nhiên võ công hai người chênh lệch không nhiều, cho nên muốn phân rõ cao thấp cũng không thể chỉ trong một lúc được.

Lúc đầu Hiên Viên Thanh Phong chỉ dồn sức tấn công, không hề có ý thủ. Nhưng thời gian kéo dài, y liền cảm thấy đuối sức, mà Vô Danh phòng ngự vẫn vững như núi, công lực không bị hao hụt là mấy, lúc này liền tổng lực phản công, khiến cho Hiên Viên Thanh Phong bắt đầu chật vật ứng phó.

Y cảm thấy hết sức sốt ruột, thầm nghĩ mình đã quá xem nhẹ thực lực của Vô Danh, hiện tại y đã bị rơi vào thế hạ phong, chỉ có thể ra sức phòng thủ.

Nhưng Dương Tông Nghị so với Hiên Viên Thanh Phong còn muốn sốt ruột hơn. Một khi Hiên Viên Thanh Phong bị đánh bại, chính mình cũng sẽ không

qua khỏi. Vì thế y cảm thấy hết sức lo lắng, nhưng biết không thể nào ngồi chờ chết được, y liền lập tức bắt tay vào hành động!

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Biến Sinh Trửu Địch(*)

Dương Tông Nghị suy nghĩ một hồi, cuối cùng thấy có chút hy vọng. Y biết võ công của Vô Danh tuy cao hơn Hiên Viên Thanh Phong một chút, nhưng chắc chắn không thể nào dễ dàng giành thắng lợi được. Do đó nếu mình tiến lên vây công thì ắt có thể hạ sát được Vô Danh.

Vô Danh thấy Dương Tông Nghị đánh về phía mình, trên mặt liền mỉm cười, dễ dàng đón được một chiêu của Dương Tông Nghị.

Dương Tông Nghị cảm thấy Vô Danh cười rất bí hiểm, nhưng cũng không rõ tại sao Vô Danh lại cười như thế, trong lòng y có chút nghi hoặc.

Kỳ thực chỉ có Hiên Viên Thanh Phong là hiểu được nguyên nhân vì sao Vô Danh cười. Bởi y biết mình đã như là nỏ mạnh hết đà, lúc này dù cho có cùng cùng Dương Tông Nghị vây công Vô Danh thì cũng phí công.

Nếu Dương Tông Nghị ra tay sớm một chút thì có lẽ tình thế đã khác rồi... xem ra vận mệnh đã an bài như vậy.

Y nhớ đến phong thái huy hoàng của mình lúc ngày thường, không ngờ nay lại sắp phải vong mạng, trong lòng phi thường không chấp nhận, nhưng lại không thể làm gì được.

Vô Danh biết lúc này là thời khắc quyết định, không thể chần chừ, vì thế liền phi thân lên, hét lớn một tiếng: “Tà lâm thiên hạ!” Song thủ huyền thành vạn đạo chưởng ảnh bổ về phía Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị.

Lời vừa nói ra, cả Hiên Viên Thanh Phong, Dương Tông Nghị lẫn các đệ tử đều vô cùng kinh hãi. Bởi bọn họ biết đây chính là tuyệt chiêu đặc ý nhất của giáo chủ. Không ngờ hôm nay lại được thi triển bởi Vô Danh! Có người thậm chí nhịn không được phải kêu lên: “Giáo chủ!”

Hai người Hiên Viên Thanh Phong nhìn thấy một chiêu của Vô Danh quá sắc bén, biết dù mình có cố gắng cũng không thể tránh được, đành nhắm mắt buông xuôi.

Vô Danh nghe thấy có người kêu “Giáo chủ”, lại nhìn thấy Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị bó tay chịu chết, liền vội vàng dừng song chưởng lại, chuyển thân xuất hiện bên cạnh Tư Kỳ.

Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị còn đang tự nhủ mình sẽ phải mất mạng, nhưng không ngờ Vô Danh lại dừng thế công, thần sắc bọn họ liền buông lỏng, kinh ngạc nhìn Vô Danh.

Các đệ tử của Vạn Tà Giáo đều ngừng thở, không dám phát ra một tiếng động. Bởi lẽ bọn họ chưa từng thấy qua gương mặt thật của giáo chủ. Lúc này đây tất cả đều nghĩ rằng Vô Danh chính là giáo chủ của mình, còn không thì cũng cùng giáo chủ có quan hệ chặt chẽ. Nếu không thì tuyệt đối không thể học được chiêu này. Trên mặt bọn họ đều lộ ra nét kinh sợ, nhìn Vô Danh không nói một câu.

Thật ra kẻ kinh ngạc nhất vẫn là Vô Danh. Hắn tuy đã nghe Bách Ván nói qua chuyện này, nhưng lúc ấy chỉ cho rằng Bách Ván có ý bịa đặt mà thôi, không ngờ hiện nay đệ tử Vạn Tà Giáo đều lộ ra vẻ mặt khó tin nhìn mình. Quả thật chiêu này thật sự là tuyệt chiêu của giáo chủ bọn họ.

Hắn cũng đầy khó hiểu, nhìn về phía Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị.

Hiên Viên Thanh Phong trong lòng không ngừng lưỡng lự. Y đã từng thấy giáo chủ thi triển chiêu này, tuy có chút khác biệt so với Vô Danh, nhưng y cũng không dám khẳng định điều gì.

Dương Tông Nghị thì lại lo sợ cực kỳ, thủ đoạn của giáo chủ hắn đã từng chứng kiến. Nếu Vô Danh thật sự là giáo chủ, y có thể sẽ gặp phải muôn vàn đau khổ. Y cần rằng một cái, thậm chí nghĩ cho dù thế nào cũng không phải giữ lại một mạng, vì thế liền lớn giọng hô: “Hắn không phải giáo chủ! Tuyệt chiêu Tà lâm thiên hạ của giáo chủ vốn không phải như thế! Hơn nữa hắn còn dám tự tay phá hủy đại biểu của giáo chủ, tất cả mau tiến lên bắt lấy hắn để thỉnh tội cùng giáo chủ!”

Dương Tông Nghị nói xong, căn bản không để cho Vô Danh cơ hội phản ứng, ám khí trong tay áo y đã bay như mưa về phía Vô Danh.

Vô Danh nhìn thấy ám khí bay đầy trời, có chút bất ngờ, đang muốn vùng tay chặn ám khí lại thì đột nhiên có một bóng người chắn ngang trước mặt mình. Sau đó chỉ nghe “A!” một tiếng, tất cả ám khí đều đánh vào trên thân thể người kia. Người nọ lập tức rơi xuống trên mặt đất.

Vô Danh thấy có người vì mình mà ngăn cản ám khí, liền bước lên ôm lấy thân ảnh của người đó.

Hắn ngưng mắt nhìn, nhận ra đây chính là nha hoàn tên Như Hoa vẫn hay trêu ghẹo mình trên thuyền, cũng là người đã nhắc nhở mình phải bảo trọng trước khi rời thuyền. Trong lòng hắn rất khó hiểu, nhĩ hoặc nhìn Như Hoa

Như Hoa kỳ thực từ lúc thấy Vô Danh và Hiên Viên Thanh Phong liều mạng đã vô cùng lo lắng. Sau đó nàng thấy Vô Danh lại đánh bại được Hiên Viên Thanh Phong nên mới yên tâm lại. Chẳng ngờ Dương Tông Nghị lại gia nhập vòng chiến, khiến cho nàng thấp thỏm không yên. Bất quá khi thấy Vô Danh thi triển chiêu “Tà lâm thiên hạ” khiến Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị phải kinh hồn táng đảm, trong lòng nàng rất cao hứng. Nhưng nàng hiểu rõ thái độ làm người của Dương Tông Nghị, chắc chắn y sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Vô Danh, nên luôn cẩn thận đề phòng y. Khi nhìn thấy Dương Tông Nghị phóng ám khí về phía Vô Danh, nàng liền quên mình, phóng lên che ở trước người hắn.

Lúc này tuy nàng biết mình sắp phải chết, nhưng dù sao cũng được hy sinh vì Vô Danh, lại thấy Vô Danh ôm mình vào lòng, nên thâm tâm nàng cảm thấy rất thỏa mãn. Tuy rằng nét mặt đầy vẻ đau đớn, nhưng vẫn miễn cưỡng nở nụ cười với Vô Danh, thì thào nói: “Thiếu hiệp...có thể chết ở trong tay chàng...thiếp thật là vui sướng...”

Vô Danh cười khổ một cái, nói: “Nàng thật khờ! Ta vốn có thể ngăn cản ám khí này lại mà! Dù sao ta và nàng cũng không biết nhau, nàng đâu cần phải làm như vậy chứ!”

Như Hoa thanh âm yếu ớt đáp: “Thiếp biết thiếu hiệp vốn khinh thường bọn thiếp! Nhưng thiếp lại yêu chàng! Chỉ cần chàng sau này thình thoảng nhớ tới có một nữ tử bất hạnh tên Như Hoa đã vì chàng mà chết thì thiếp cũng cảm thấy mãn nguyện rồi!” Càng nói, thanh âm nàng càng yếu.

Vô Danh sững sờ đáp: “Ta quả thật chưa từng thấy qua người nào như nàng! Nàng quả thật là một nữ nhân tốt! Ta sẽ nhớ kỹ nàng!” Nói xong liền mạnh mẽ hôn lên mặt nàng.

Như Hoa nghe thấy Vô Danh nói như vậy, lại thấy Vô Danh hôn mình, lập tức nở nụ cười sáng lạn như đóa hoa khoe sắc. Giờ khắc này nàng cảm thấy mình chính là nữ tử hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng chính lúc đó, nét cười trên mặt nàng bỗng cứng lại, đồng tử dần dần co rút.

Vô Danh đang nhìn nàng cười, đột nhiên cảm thấy trong nháy mắt nàng không cử động được nữa. Hắn biết chính mình đã hại chết cô gái đáng thương này. Hắn vô cùng bi phẫn, nhớ đến kẻ gây ra chuyện này, sát khí trên mặt lập tức bộc lộ một cách cuồng bạo nhất, nhìn về phía Dương Tông Nghị.

Dương Tông Nghị vốn nghĩ ám khí của mình có thể khiến Vô Danh trở tay không kịp, ai ngờ Như Hoa lại làm tình nguyện làm búp bê thế mạng. Trong lòng y phi thường tức tối. Nhưng khi nhìn thấy thần sắc của Vô Danh, y chỉ cảm thấy hàn khí ứa ra, vội lớn tiếng nói: “Đồ tiện nhân, ăn cây táo rào cây sung!”

Y muốn mượn lời này để áp chế nỗi sợ hãi trong tâm.

Từ Kỳ từ lúc nhìn thấy Như Hoa vì Vô Danh mà đỡ lấy ám khí, trong đầu liền có chút hăm mộ lẫn ghen tuông. Khi thấy Vô Danh hôn Như Hoa, sự đố kỵ của nàng càng sâu. Nhưng thấy Như Hoa đã tạ thế, nghĩ đến việc mình lại đi ăn giấm chua với một người đã khuất, nàng liền chuyển sang khâm phục Như Hoa. Thấy nét bi phẫn trên mặt Vô Danh, nàng biết hắn sẽ đại khai sát giới. Nàng biết rõ Vô Danh đã phải kìm nén rất lâu rồi.

Vô Danh thấy Dương Tông Nghị còn dám to mồm mắng nhiếc nữ tử vì mình mà hy sinh, áp lực trong tâm rốt cục bùng nổ, khí tức ma vương làm người ta khó thở lại xuất hiện trên người hắn. Hắn giận dữ gào lên: “Câm mồm!”

Hiên Viên Thanh Phong và Dương Tông Nghị thấy Vô Danh chỉ trong nháy mắt đã thay đổi thành một người khác, hơn nữa khí tức phát ra từ hắn làm cho bọn họ cảm thấy mình không còn một tia sinh khí, khiến cho trong lòng họ ngập tràn một nỗi kinh sợ khủng khiếp. Nhưng lúc này hối hận thì đã muộn...

Chú thích:

(*)Biến sinh trừu dịch: đột biến phát sinh trong khoảng khắc

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 51: Tử Thần Lâm Thế(*)

Vô Danh nhẹ nhàng đem thân thể đang dần cứng lại của Như Hoa đặt lên mặt đất, sau đó chậm rãi đứng dậy, ánh mắt hẩn như của tử thần, gắt gao nhìn thẳng vào bọn người Dương Tông Nghị. Song nhân hắn đi đến đâu là nơi ấy hầu như bị đóng băng. Người bị hắn nhìn trúng đều có cảm giác như mình không thể thở nổi.

Lúc này đây hắn chỉ muốn giết hết những ai đang đứng trước mặt mình để trả thù, trong lòng hắn chỉ có ngập tràn sát ý, không hề có một tia tình cảm.

Dương Tông Nghị và Hiên Viên Thanh Phong thấy Vô Danh chậm rãi nhìn về phía mình, trong lòng tuy hết sức hoảng sợ, nhưng chân như bị chôn chặt, không thể chạy trốn.

Vô Danh từ từ đi về phía mọi người. Cứ mỗi bước chân hắn bước là nỗi kinh hoàng trong lòng bọn họ càng tăng thêm một tầng. Thậm chí ngay đến Tư Kỳ cũng cảm thấy sát khí không ngừng đánh úp lại. Thân thể nàng không ngừng run rẩy, cảm giác này tuy không phải mới gặp lần đầu nhưng vẫn khiến nàng khó có thể chịu được.

Vô Danh khoan thai bước đến bên cạnh Dương Tông Nghị, nhẹ nhàng chụp lấy hai tay y. Chỉ nghe một tiếng hét thảm vang lên, hai cánh tay Dương Tông Nghị đã rời khỏi thân thể. Về mặt y tràn đầy đau đớn, miệng không ngừng kêu gào.

Hiên Viên Thanh Phong thấy Dương Tông Nghị chỉ trong nháy mắt đã bị Vô Danh phế bỏ song thủ, thấy nét thống khổ cùng cực của Dương Tông Nghị, y cảm thấy Vô Danh quả thực không phải là người.

Dương Tông Nghị cũng không dám phản kháng, trong lòng y vốn rất lo sợ, không biết Vô Danh sẽ đối phó với mình như thế nào. Nét ngang ngược trước kia đã hoàn toàn tan biến. Thâm tâm y bây giờ chỉ còn lại niềm hối hận, nghĩ thầm tại sao mình lại âm toán Vô Danh chứ? Tuy nhiên hối hận thì cũng đã muộn, y chỉ còn biết mắng thруг thiên bất công. Nhưng y nào nhớ, ngày xưa khi mình ra tay hạ sát kẻ khác, nào có cho người ta cơ hội?

Nhân tình của Vô Danh dần dần chuyển sang phía Hiên Viên Thanh Phong, hắn giơ song chưởng lên, Hiên Viên Thanh Phong liền bị chấn cho bay thẳng về phía sau, đầu đụng vào vách tường, văng cả óc ra ngoài, chưa kịp rên rỉ thì đã mất mạng.

Thấy kết cục thảm của Dương Tông Nghị và Hiên Viên Thanh Phong, các đệ tử còn lại của Vạn Tà Giáo đều hối hận tại sao mình gia nhập giáo phái này kia chứ? Nghe tiếng Dương Tông Nghị không ngừng kêu gào lăn lộn trên mặt đất, tinh thần bọn họ liền phục hồi, lập tức hướng bốn phía mà chạy.

Nhưng võ công Vô Danh vẫn cao hơn một bậc. Rất nhiều người chỉ mới chạy được vài bước đã bị Vô Danh hạ sát. Có người chạy rất xa nhưng vẫn bị Vô Danh đuổi tới, kết liễu mạng sống. Những người khác cũng không tránh khỏi vận mệnh bị thảm.

Tư Kỳ sợ ngây người. Nàng cũng không ngờ Vô Danh lại tàn nhẫn đến thế. Nhìn thấy ánh mắt Vô Danh, trong lòng nàng dâng lên nỗi kinh sợ vô bờ. Nàng thậm chí nghĩ rằng ngay cả bản thân mình chắc cũng sẽ bị Vô Danh giết chết mất.

Nghe tiếng kêu thảm không ngừng vang lên, thâm tâm nàng phi thường thống khổ, nhớ đến “Thiên Cơ dự ngôn” mà Tuyệt Duyên đại sư từng nói, nàng vốn nghĩ đó là lời dối trá, nhưng sự thật xảy ra trước mắt khiến nàng không thể không tin.

Nàng rất muốn ngăn cản cuộc tàn sát của Vô Danh. Nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của hắn là nàng không thể di động được một bước. Hơn nữa võ công Vô Danh rất cao siêu, nàng căn bản không thể ngăn chặn hắn được. Trong lòng nàng chỉ thầm mong các đệ tử của Vạn Tà Giáo có thể nhanh chân chạy thoát khỏi độc thủ của Vô Danh.

Chỉ có điều trong đầu Vô Danh lúc này chỉ có một thứ duy nhất: Sát! Sát! Sát!

Tiếng kêu thảm thiết vẫn không ngừng vang lên bên tai Tư Kỳ, rốt cục trên “Cửu Long đảo” bỗng yên tĩnh đến lạ thường, không còn nghe thấy tiếng của ai nữa.

Vô Danh người đầy máu tươi đi về phía đại sảnh. Hắn đưa mắt nhìn một lượt, thấy Tư Kỳ đang si ngốc ngồi ở một góc tường, liền bay đến ôm lấy nàng.

Tư Kỳ đang bị cảnh thảm sát mà Vô Danh gây ra làm cho hoảng loạn, đột nhiên bị Vô Danh ôm lấy. Nàng liền từ trong vô thức hồi phục lại, nhìn thấy Vô Danh, nàng không tự chủ lao vào lòng hắn.

Vô Danh lúc này thật sự cảm thấy Tư Kỳ chính là người thân thuộc duy nhất còn lại trên đời này, cũng là người duy nhất hắn có thể gắn bó suốt đời. Hắn thầm nghĩ phải mang nàng rời khỏi chốn thương tâm này. Nhưng khi cảm thấy thân hình nàng đang phát run, hắn liền cúi đầu nhìn xuống, phát hiện vẻ mặt sợ hãi của nàng, trong lòng hắn thoáng chốc liền trở nên lạnh lẽo, đau buồn đến cực điểm, liền buông nàng ra.

Tư Kỳ thấy Vô Danh bỗng buông mình ra, tư vị trong lòng nàng cũng không biết nên nói như thế nào.

Vô Danh chợt nhớ đến Như Hoa vì mình mà chết. Hắn bước nhanh đến thi thể đã cứng đờ của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve hai má tái nhợt của nàng, trong lòng thở dài: “Nàng vốn không quen biết ta, nhưng lại vì ta mà hy sinh tính mệnh quý báu của mình!”

Hắn thấy quần áo nàng thật đơn bạc, từng cơn gió nhẹ thổi làm lộ ra da thịt trắng nõn của nàng, liền vội cởi áo khoác của mình ra đắp lên người nàng, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nàng, xoay người thương tâm nói với Tư Kỳ: “Tư Kỳ, chúng ta đi thôi!”

Tư Kỳ thấy Vô Danh ôm lấy Như Hoa, lại nghe trong lời nói của Vô Danh chứa đầy thương xót, trong lòng nàng cũng đau đớn. Nhưng nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục tinh thần, nên cũng không biết nói gì, chỉ yên lặng đi theo sau Vô Danh.

Hai người không nói lời nào, chỉ lặng lẽ cất bước. Khi ra đến bên ngoài, không những Tư Kỳ không dám nhìn, mà Vô Danh cũng bị những chuyện mình gây ra làm cho kinh sợ.

Chỉ thấy trên khắp “Cửu Long đảo” la liệt vết máu, xác người chất đầy, nam nữ đều có, tổng cộng có lẽ không dưới hai trăm người. Tứ chi nằm rải rác khắp nơi, máu tươi chảy như suối. Tất cả các thi thể đều không có cái nào vẹn toàn.

Vô Danh thấy hết thấy đều do mình gây ra, cũng giật mình không hiểu vì sao mình lại tàn nhẫn như vậy. Hắn chỉ nhớ khi thấy Như Hoa chết trong vòng tay mình, thâm tâm hắn liền chỉ muốn giết người, căn bản không có lòng dạ nào quan tâm tới sự tình khác.

Hắn cũng nghĩ tới “Thiên Cơ dự ngôn” mà Tuyệt Duyên đại sư đã từng nói. Chẳng lẽ mình chính là cái thể ma vương trong lời tiên đoán đó sao? Hắn cảm thấy thật mù mịt. Nhưng lại nghĩ không lẽ mình thấy có người vì mình hy sinh mà lại khoanh tay đứng nhìn hay sao? Hắn liền thấy nhẹ nhõm hơn, lòng thâm hạ quyết tâm, từ nay không để cho kẻ nào làm hại thân nhân của mình mà lại có thể sống yên được.

Hắn không khỏi cúi đầu nhìn tấm thân lạnh như băng đang nằm trong ngực mình, cảm thấy có một chút ấm áp.

Tư Kỳ tuy rất ghê sợ trước hành vi tàn ác của Vô Danh, nhưng dù sao nàng cũng rất yêu hắn. Hơn nữa nàng cũng đã hiểu Vô Danh chắc chắn sẽ không làm tổn hại tới nàng. Nhìn thấy bộ dáng đau lòng của hắn, nàng trong lòng không nỡ, vội nói: “Thiếu gia, đừng thương tâm nữa! Chúng ta đi thôi!”

Vô Danh nghe được lời an ủi của Tư Kỳ, cảm giác ấm áp lại càng tăng lên, chuyển mắt nhìn nàng, nói: “Được! Việc đã đến nước này rồi, chúng ta phải đi thôi!”

Tư Kỳ thấy Vô Danh vẫn ôm chặt lấy thân hình của Như Hoa, trong lòng nàng có chút ghen tức, vốn định khuyên Vô Danh an táng Như Hoa ngay tại đây. Nhưng nàng thấy hắn tựa hồ như có dự tính khác, cho nên cũng không mở miệng nói.

Vô Danh ôm xác Như Hoa đi theo Tư Kỳ, chậm rãi hướng về con thuyền đang đậu bên bờ biển. Giờ đây hắn rất muốn rời khỏi gia viên của mình, bởi vì hắn không muốn giết người nữa. Hắn biết rõ một khi mình còn ở lại “Cửu Long đảo”, đệ tử của Vạn Tà Giáo sẽ không ngừng tìm hắn trả thù, bản thân sẽ lại không thể thoát khỏi cảnh giết chóc.

Hai người sống và một người chết không lâu sau đã đi tới bờ biển, chỉ thấy con thuyền lớn vẫn lẳng lặng ở đó. Nhưng trên thuyền đã không còn một bóng người.

Bọn họ bước lên thuyền. Lúc này Vô Danh mới nhớ đến mình và Tư Kỳ đều không biết lái thuyền, làm sao có thể đi được đây? Hắn có chút hối hận, đáng lẽ ra khi nãy phải lưu lại vài người biết điều khiển thuyền mới đúng.

Hắn cười khổ một cái, nói với Tư Kỳ: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Tư Kỳ trước sau cũng không có biện pháp, cũng chỉ đành bất đắc dĩ cười cười.

Chú thích:

(*)Tứ thần lâm thế: thần chết xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 52: Hải Thượng Quái Tẩu(*)

Đang lúc Vô Danh và Tư Kỳ cảm thấy thúc thủ vô sách, từ xa xa bỗng mơ hồ truyền đến một thanh âm già nua, hát rằng:

Kết thảo lư hề ly vô lâm,

âm mỹ từu hề khoái tai;

Giả khinh chu hề phiếm giang hải,

liêu tiêu dao hề dung dữ!”(**)

Vô Danh nghe thấy tiếng ca, biết mình đã tìm được cứu tinh, trong lòng rất vui vẻ.

Tiếng hát tuy không lớn, nhưng lại nghe được rất rõ ràng, âm thanh cứng cáp hữu lực, lọt vào khiến tai đau nhức. Từ trong tiếng hát này, hắn cảm nhận được người đến vô công thập phần cao cường. Hơn nữa đây là Nam Hảo, phong bại hiểm ác, người bình thường căn bản không có khả năng tiêu dao

như thế. Và lại đây là địa bàn của Vạn Tà Giáo, tuyền nhiên không ai dám tới gần. Vì vậy hẳn liền cảm thấy được người này không phải là nhân vật đơn giản, nói không chừng đối phương còn có mưu đồ khác. Nhưng hẳn cũng không có biện pháp, chỉ có thể lẳng lặng đợi, bình đến thì chặn, nước đến thì ngăn.

Thanh âm càng ngày càng gần, Vô Danh thấy rõ ràng người đến là một lão nhân tóc bạc phơ, tinh thần quắc thước, mặt đầy hồng quang, lông mi cũng trắng như tuyết, nhưng chòm râu lại màu đen. Khuôn mặt lão hòa ái dễ gần, râu dài theo gió bay bay. Một tay lão cầm bình rượu, một tay chèo thuyền, không thể thấy rõ được hành động của lão, chỉ thấy con thuyền nhẹ nhàng lướt tới, nháy mắt chỉ còn cách Vô Danh có hơn mười trượng.

Lão giả nhìn thấy hai người Vô Danh, ánh mắt lơ đãng liếc Vô Danh một cái, sau đó cười nói: “Ha ha! Không ngờ tại Nam Hải mịt mù này còn có người ờ! Không biết nhị vị muốn đi đâu? Lão hủ vừa lúc thuận đường, có thể đưa nhị vị một đoạn!”

Vô Danh từ lúc lão giả đến đã luôn cảm thấy lão thập phần ghê gớm. Xem tuổi tác thì có lẽ đã ngoài sáu mươi, nhưng hành động không hề tỏ vẻ gì là già yếu. Bất quá hẳn cũng là kẻ lớn gan, cũng không vì thế mà sợ hãi, liền đáp: “Đa tạ lão trượng!” Nói xong nhẹ nhàng lắc mình một cái, đã xuất hiện bên cạnh lão giả.

Lão giả thấy Vô Danh không hề có cử động gì mà đã xuất hiện bên cạnh mình, trong lòng cả kinh, tinh quang trong mắt bắn ra, nói: “Khinh công thiếu hiệp thật cao!”

Vô Danh cười đáp: “Đã quá lời!”

Tư Kỳ thấy Vô Danh đã lên thuyền nhỏ, cũng vội vàng bước theo hẳn.

Lão giả nói: “Nhị vị mời an tọa! Chúng ta bắt đầu xuất phát!”

Sau đó lão vung mái chèo về phía sau, con thuyền nhỏ liền lướt như bay về phía trước.

Đi được một lúc, lão giả liền lấy bầu rượu ra, một bên thưởng thức rượu, một bên cất tiếng hát vang.

Dọc đường đi, lão giả tựa hồ như muốn khảo thí võ công của Vô Danh, nên luôn điều khiển cho thuyền chòng chành lên xuống không cố định. Nhưng Vô Danh lúc này chỉ nghĩ đến thân thể lạnh băng của Như Hoa trong lòng mình, không để cho nước biển văng trúng nàng. Mặc dù lão giả cố ý làm khó, Vô Danh vẫn không thèm để ý, vẫn vững vàng như núi Thái Sơn, khí tức từ người tỏa ra khiến đến giọt nước cũng không đọng vào người hẳn được.

Tuy nhiên Tư Kỳ lại không có được công pháp cao siêu như vậy, lúc này thân người nàng đã ướt sũng. Nàng rất tức tối nhưng không thể làm gì, bởi thân thái của lão giả tạo ra một cảm giác khiến cho người ta không thể tức giận được.

Lão giả âm thầm bội phục võ công của Vô Danh. Sau lại nhìn thấy bộ dạng quần bách chặt vật của Tư Kỳ, lão cũng không tiện làm cản nữa, đành phải điều khiển tay chèo vững lại.

Lão chợt chú ý đến thi thể đang nằm trong lòng Vô Danh, tò mò hỏi: “Không biết thiếu hiệp và cô gái đang ôm trong lòng có quan hệ gì?”

Vô Danh nói: “Người này ngay cả tên ta cũng còn chưa biết!”

Lão giả càng thấy kỳ quái, hỏi: “Vậy tại sao thiếu hiệp lại yêu quý nàng như thế?”

Vô Danh ưu thương đáp: “Nàng bởi vì ta mà mất mạng!”

“A, thì ra là thế! Thiếu hiệp có thể kể lại một phần chuyện này cho lão nghe không?”

Vô Danh liền giảng lượt lại sự tình, nhưng hẳn cũng chỉ nói đến đoạn Như Hoa thay mình đỡ lấy ám khí mà thôi.

Tư Kỳ thấy Vô Danh vẫn trân trọng thi thể Như Hoa đến thế, trong lòng tức giận, cảm thấy mình ngay cả một người chết cũng không bằng, liền quay đầu đi, không để ý tới Vô Danh và lão giả nữa.

Vô Danh kể xong, lão giả liền thở dài, nói: “Thật là đáng thương cho kiếp người!”

Lão chợt chú ý tới biểu hiện của Tư Kỳ, liền hỏi: “Còn vị cô nương này có quan hệ thế nào với thiếu hiệp?”

Vô Danh nghe vậy, lúc này mới nhớ tới Tư Kỳ đang tỏ vẻ không vui, vội trả lời: “Nàng là thê tử của ta!”

Lão giả nghe vậy liền cười đáp: “Có đôi khi, biết quý trọng người còn sống lại tốt hơn!” Nói xong lại tiếp tục cất tiếng ca.

Vô Danh lúc này đã rất chú ý tới lão giả, hẳn hỏi: “Không biết nên xưng hô với lão trượng như thế nào?”

Lão giả trả lời: “Lão hủ đã từ lâu không còn tên họ, hiện tại ngay cả chính mình cũng quên rồi! Ha ha!”

Vô Danh thấy lão cố ý che giấu tục danh, cũng không dai dẳng truy đuổi, nên không hỏi nữa.

Ba người cứ như vậy yên lặng một lúc lâu, đột nhiên lão giả nói: “Lão hủ trên đường từng gặp một con thuyền, hình như đang tìm kiếm một cái gì đó.

Nhưng bọn họ không quen thuộc phương hướng, có lẽ đã bị lạc đường rồi!”

Vô Dang không rõ lão nói lời này là có mục đích gì, nên cũng không đáp lời.

Lão giả lại nói tiếp: “Trên cánh buồm, lão hủ thấy có một chữ Vu thật to!”

Vô Dang lúc này mới cả kinh, vội hỏi: “Không biết lão trượng gặp được con thuyền đó ở đâu?”

Lão giả cười nói: “Thiếu hiệp biết người trên thuyền sao?”

Vô Dang trả lời: “Đúng thế”

“Lão hủ vừa thấy khi nãy thôi, có lẽ bọn họ chưa đi xa được, chúng ta tìm thử xem thế nào!”

Vô Dang cố gắng nhìn ngó bốn phía, nhưng không phát hiện được gì, chỉ có biển rộng mờ mịt, sương trắng bao phủ, ba đảo mảnh liệt. Nhưng hần chợt nghĩ mình vốn không biết lão giả này có mục đích gì, mà lão lại cố ý nhắc cho mình biết việc Vu Liên đã đến. Nói vậy lão nhất định biết bọn họ ở đâu, cho nên hần mới yên lòng, lặng lẽ nhìn lão giả chèo thuyền.

Lão giả đã sớm chú ý tới thần sắc biến hóa của Vô Dang, biết mục đích của mình đã đạt, lão càng mỉm cười thần bí với hần, hăng say điều khiển con thuyền nhỏ.

Chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy một chiếc thuyền ở xa xa. Trên cánh buồm có một chữ “Vu” thật to màu đỏ.

Vô Dang vừa thấy liền cất tiếng cười: “Ha ha! Tìm thấy rồi!”

Lão giả cũng cười, nói: “Đúng! Chính là chiếc thuyền kia! Để lão đưa nhị vị qua đó!”

Ba người liền lập tức đi ra mạn thuyền. Vu Liên đã sớm nhận được báo cáo của thuộc hạ, liền bước ra. Nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Vô Dang và Tư Kỳ, y vội kêu to: “Vô Dang lão đệ, huynh đệ ta cứ luôn lo lắng cho tính mạng của đệ a!”

Lão giả lúc này mới nói với Vô Dang: “Nhị vị mau đi đi!”

Vô Dang gật đầu với lão, lại liếc nhìn Tư Kỳ một cái, sau đó chuyển thân, liền xuất hiện bên người Vu Liên.

Tư Kỳ cũng vội vã bước lên thuyền lớn.

Vu Liên cẩn thận quan sát Vô Dang và Tư Kỳ, phát hiện lông tóc không có hao tổn gì, mới nói: “Thấy các người không có xảy ra chuyện gì, ta rốt cục có thể yên lòng rồi!”

Lão giả ngắt lời, nói: “Vô Dang thiếu hiệp, lão phu phải đi rồi! Các vị bảo trọng!”

Vô Dang vội nói với lão: “Đa tạ lão trượng đã giúp đỡ!”

Lão giả đáp: “Thiếu hiệp không cần khách khí! Nếu quả thật thiếu hiệp có chút cảm kích lão hủ thì về sau xin nhớ kỹ một câu: tìm chỗ khoan dung mà độ lượng! Lão hủ liền cảm ơn vô cùng! Ha ha! Kết thảo lư hề ly vô lâm, âm mỹ tửu hề khoái tai, giá khinh chu hề phiếm giang hải, liêu tiêu dao hề dung dư!” Theo tiếng ca, bóng hình của lão giả đã mất khuất trong tầm mắt mọi người.

Vô Dang đối với lời dặn dò của lão có rất nhiều cảm xúc, nhất thời lâm vào trầm tư.

Chú thích:

(*)Hải thượng quái tầu: ông lão kỳ quái trên biển

(**)

Kết thảo lư hề ly vô lâm,

âm mỹ tửu hề khoái tai;

Giá khinh chu hề phiếm giang hải,

liêu tiêu dao hề dung dư!

Dịch nghĩa:

Kết nhà cỏ, rời xa chốn vô lâm,

Uống rượu thật là ngon;

Thuyền con nhẹ nhàng xuôi trên biển,

Tán gẫu thật tiêu dao

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 53: Tư Kỳ Ly Khứ

Vu Liên cũng rất kinh ngạc trước hành vi của lão giả, liền hỏi Vô Danh: “Đó là ai vậy?”

Vô Danh giật mình, đáp: “Ta cũng không biết, ta đã từng hỏi qua nhưng ông ta không chịu nói!”

“A! Nhìn thân thủ người này, nhất định là nhân vật rất có lai lịch trong chốn giang hồ!” Vu Liên trầm ngâm nói.

“Lúc ta còn bị kẹt ở Cừu Long đảo, không biết làm thế nào để ly khai thì lão giả đó tới, sau đó đưa chúng tôi đến nơi này!”

“Ồ! Chẳng lẽ thiếu hiệp không gặp phải rắc rối gì khi ở Cừu Long đảo sao?” Vu Liên rất ngạc nhiên khi thấy Vô Danh vẫn bình an vô sự.

Vô Danh ngửa mặt lên trời, thở dài nói: “Tất cả đệ tử của Vạn Tà Giáo ở trên Cừu Long đảo đã bị ta giết chết!”

“Cái gì?” Vu Liên thần tình khó thể tin nổi, bởi “Cừu Long đảo” là phân đà trọng yếu của Vạn Tà Giáo, cao thủ nhiều như mây, thế nhưng đều bị Vô Danh tiêu diệt hết! Y một mặt cao hứng khi biết Vô Danh vì dân trừ hại, đồng thời cũng vì cuộc thám sát của Vô Danh mà kinh hãi không thôi.

Vu Liên nhìn thần sắc buồn bã trên mặt Vô Danh, biết hẳn không muốn nhắc tới chuyện này nữa, vì thế liền chuyển đề tài: “Đi thôi! Chắc các người cũng mệt lắm rồi! Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi thôi!”

Vu Liên đưa hai người vào bên trong thuyền, sau đó mời họ an tọa.

Vô Danh lẳng lặng ngồi xuống, nhưng vẫn ôm chặt lấy Như Hoa trong lòng ngực mình. Tư Kỳ sớm đã sinh khí, thấy thế lại càng thêm tức giận.

Vu Liên thấy vẻ mặt hai người tựa hồ đã phát sinh chuyện gì không hay, y cũng không biết nên nói như thế nào, đành phải ngượng ngùng hỏi: “Nữ nhân trong lòng thiếu hiệp là ai vậy?”

Vô Danh lúc này mới cảm thấy mình đối với nữ tử không quen biết này đã quan tâm quá mức. Nhưng dù sao đây cũng là người đã hy sinh vì mình, nếu không làm tốt hậu sự cho nàng, để cho nàng ở dưới suối vàng biết được, thì hẳn làm sao ăn nói với nàng đây?

Vô Danh buông bỏ tâm tình, đáp: “Lúc ở Cừu Long đảo, nếu không có nàng thì có lẽ giờ đây ta sẽ không thể đứng trước mặt huynh được rồi!”

Vu Liên nghe xong rất hiếu kỳ, không kìm được hỏi: “Tóm lại là như thế nào?”

Vô Danh đành phải ngậm ngùi thuật lại sự việc xảy ra trên “Cừu Long đảo”, khi nói đến chỗ cao trào, Vu Liên cũng lên tiếng tán thưởng.

Sau khi nghe hết chuyện, Vu Liên cũng vì Như Hoa mà vừa cảm thấy vạn phần tiếc hận, vừa cảm thấy khâm phục.

Tư vị trong lòng Tư Kỳ lại không phải như thế. Nàng chỉ âm thầm nuốt nước mắt vào trong, thần tình đầy vẻ thương tâm.

Vu Liên thấy được nét không vui của nàng, liền thăm trách mình nhiều chuyện, ái ngại nói: “Nhị vị chắc cũng đói rồi, để ta đi làm chút thức ăn!” Nói xong liền đi ra ngoài, để hai con người đang rầu rĩ là Vô Danh và Tư Kỳ ở lại khoang thuyền.

Trong lòng Vô Danh lúc này chỉ nghĩ đến nữ tử đáng thương đang nằm trong ngực mình, hoàn toàn không có chú ý tới Tư Kỳ.

Tư Kỳ vẫn luôn hy vọng Vô Danh có thể buông Như Hoa, chỉ cần nói với mình vài lời thôi là mình sẽ tha thứ cho Vô Danh ngay. Nhưng nàng chỉ biết im lặng chờ đợi, còn Vô Danh lại thờ ơ, khiến nàng vô cùng buồn bã, không muốn nghĩ tới Vô Danh nữa, âm thầm có ý định ly khai.

Một lát sau, Vu Liên đã tự mình mang rượu và thức ăn đến, nhưng khi y thấy Tư Kỳ và Vô Danh vẫn không có phản ứng gì với nhau, liền cảm thấy vạn phần ngoài ý muốn, nghĩ thầm phải khuyên bảo Vô Danh một phen.

Y vì hai người rót một chén rượu, cười nói: “Uống chút rượu nhé, sau đó ăn chút điểm tâm!”

Y đang suy nghĩ nên khuyên Vô Danh như thế nào thì bỗng có một tên thuộc hạ chạy vào nói: “Vu lái thuyền, mau lên bờ, có người thông báo rằng bang chủ muốn gặp ông!”

“Cái gì? Ngay lúc này sao?” Vu Liên kinh hãi, y cũng không biết tại sao bang chủ triệu kiến mình. Xem ra hiện tại không có thời gian chuyện với hai người Vô Danh và Tư Kỳ rồi, đành phải đợi tí nữa vậy.

Y liền đứng dậy, nói lời xin lỗi với hai người: “Nhị vị yên tâm ở lại thuyền, ta đi gặp bang chủ một lúc rồi sẽ quay lại!”

Vô Danh vội đáp: “Vu Liên có công vụ thì cứ đi! Chúng tôi biết tự chăm sóc cho mình mà!”

Vu Liên mỉm cười rời khỏi thuyền. Trong lòng y thầm nghĩ vấn đề của Vô Danh và Tư Kỳ cũng dễ giải quyết thôi, bởi lẽ dù sao hai người vẫn rất yêu nhau. Nhưng y nào biết ngay khi mình vừa mới đi thì rất đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Vu Liên vừa rời thuyền thì đã thấy có một gã sai vặt đứng chờ, vừa thấy y liền quỳ xuống hành lễ, nói: “Luru Tứ tham kiến Vu lái thuyền!”

Vu Liên vội vàng nâng y dậy, mỉm cười nói: “Miễn lễ! Bang chủ đang tìm ta sao?”

Luru Tứ vội nói: “Bang chủ phái tiểu nhân đến mời Vu lái thuyền, hiện tại người đợi cũng đã lâu, tiểu nhân cũng không biết là có chuyện gì!”

Vu Liên nói: “Là như vậy sao? Chúng ta mau đi thôi!”

Gã sai vặt vội chạy lên bờ tìm hai con khoái mã, dắt một con đến bên cạnh Vu Liên, sau đó tự mình leo lên một con. Hai người phóng ngựa hướng về phía tổng đài của Tào Bang.

Tư Kỳ luôn chờ đợi nhưng Vô Danh chỉ mãi lo uống rượu, hoàn toàn quên mất cảm thụ của nàng, khiến cho quyết tâm trong lòng nàng ngày một lớn. Rốt cục Tư Kỳ đứng dậy, bước ra ngoài.

Trên đường đi, nàng luôn thầm kêu gọi: Vô Danh ơi Vô Danh, mau ngăn thiếp lại.

Nhưng Vô Danh lại nghĩ Tư Kỳ muốn đi nhà xí, nên cũng không có ngăn cản, chỉ lặng lẽ uống rượu.

Tư Kỳ đi ra khoang thuyền, tuy rằng thuyền đã neo lại bên bờ, nhưng đêm đã đến, gió biển thổi rất mạnh, khiến cho tâm nàng loạn như ma. Nàng thật sự rất không muốn ra đi, nhưng khi thấy bộ dáng yêu mẩn của Vô Danh đối với nữ nhân kia, trong lòng nàng rất khó chịu, cho nên vẫn quyết định ly khai.

Nàng lặng lẽ đi được một lúc thì nước mắt đã rơi lã chã, nhưng vẫn cắn răng cố nén lòng.

Mặc dù Tư Kỳ đã cùng Vô Danh xông pha giang hồ một thời gian, nhưng hiện tại nàng một thân một mình, có rất nhiều chuyện nàng còn chưa biết tới. Nàng cứ đi mãi, không cần xem phương hướng, rốt cục đã đi được rất xa.

Vô Danh vẫn đang uống rượu, càng nhớ lại chuyện xảy ra ở “Cửu Long đảo”, hân cang thấy đau lòng. Không biết là đã uống bao nhiêu rượu, đến khi say mềm rồi, vẫn chưa phát hiện Tư Kỳ đã đi từ lâu.

Lúc Vu Liên quay trở về thì trời đã khuya, y thấy trong thuyền còn sáng đèn, liền bước vào trong.

Vừa vào đến, y bỗng kinh hãi, chỉ thấy Vô Danh say túy lúy, nằm trên mặt đất, nhưng trong lòng ngực vẫn ôm chặt lấy thi thể kia, còn Tư Kỳ thì không thấy đâu.

Y vội chạy ra bên ngoài, gọi một thuộc hạ hỏi xem Tư Kỳ đã đi đâu. Thuộc hạ kia đáp sau khi Vu Liên đi được không bao lâu thì Tư Kỳ đã ly khai.

Vu Liên giận dữ, hỏi: “Sao các ngươi không cản nàng?”

Tên kia vội đáp: “Thuộc hạ nghĩ nàng đi theo Vu lái thuyền, nên cũng không ngăn lại!”

Vu Liên ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, liền nói: “Ngươi đi đi!”

Vu Liên biết lần này lớn chuyện rồi. Y dù sao cũng là người từng trải, hiểu được Tư Kỳ đã quyết tâm ly khai, lòng thầm nhủ đáng lẽ lúc chiều mình nên đứng ra hòa giải hai người Vô Danh thì có lẽ đâu xảy ra những chuyện như thế này. Thật không ngờ bang chủ tìm mình chỉ vì mấy chuyện nhỏ nhoi vụn vặt, y không khỏi cười khổ.

Y vội chạy vào trong khoang thuyền. Vô Danh vẫn còn đang ngủ vùi, hoàn toàn không biết Tư Kỳ đã ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 54: Tiêu Dao Thư Sinh

Vu Liên thấy bộ dáng say khướt của Vô Danh, trong lòng cũng buồn cười, nhưng hiện tại tình thế khẩn trương, y đành phải lật đật chạy đến bên cạnh Vô Danh, lay hấn dậy.

Nhưng Vô Danh vẫn không hề có phản ứng.

Vu Liên cũng chỉ có thể kẻ vào tai Vô Danh hô to: "Vô Danh thiếu hiệp, đại sự không ổn rồi!"

Vô Danh đang chìm trong mộng đẹp, bỗng nhiên nghe một tiếng kêu to, liền kinh ngạc bừng tỉnh, lại thấy Vu Liên đang ở trước mặt, hấn ngạc nhiên hỏi: "Vu huynh, đã xảy ra chuyện gì mà huynh lại đánh thức ta thế này?"

Vu Liên cười khỏ đáp: "Thiếu hiệp, tôn phu nhân mất tích rồi!"

Vô Danh lúc này mới kinh hãi: "Cái gì? Sao có thể như vậy được?"

Vu Liên nói: "Từ lúc ta trở về thì đã không thấy tôn phu nhân đâu, chỉ có thấy ngài đang nằm ngủ mà thôi!"

"Tại sao vậy? Nàng phải đi đâu? Sao không nói cho ta biết một tiếng?"

Vu Liên cười khỏ, y nhìn ra Vô Danh đối với tâm sự của nữ hài tử hoàn toàn không hiểu biết, chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Thiếu hiệp, ngài vẫn ôm chặt nữ nhân kia trong lòng ngực, đối với tôn phu nhân quả thật rất khó chịu a!"

"A! Nhưng đây là ân nhân cứu mạng của ta mà!"

"Thế thì đã sao? Ngài nghĩ xem, mình cứ làm thế trước mặt tôn phu nhân, mà nữ nhân trời sinh có tính hay ghen, tôn phu nhân tất nhiên cũng không ngoại lệ, nên đã bỏ đi rồi!"

"Cái gì? Ta phải mau đuổi theo mới được, Tư Kỳ không quen đường, chắc chưa đi xa đâu!" Vô Danh lúc này mới phát giác mình phạm sai lầm, lập tức muốn bù đắp lại, đáng tiếc là đã quá muộn...

Hắn đang muốn chạy ra bên ngoài tìm kiếm, thì Vu Liên đã giữ lại, ôn tồn khuyên: "Thiếu hiệp, bây giờ trời đã tối, không cần phải gấp gáp, ngày mai chúng ta tìm cũng chưa muộn!"

Vô Danh lúc này trong lòng đã bối rối cùng cực, căn bản không chú ý, nghe Vu Liên nói vậy mới dừng bước.

Vu Liên thấy Vô Danh ngừng cước bộ nhưng trong lòng vẫn ôm nữ nhân kia, y biết chắc nếu cứ như vậy mà đi tìm Tư Kỳ, thì cho dù tìm được có lẽ nàng cũng không muốn gặp hắn. Cho nên mới khuyên bảo Vô Danh một phen nữa.

Thế là Vô Danh và Vu Liên thức trắng đêm tâm sự. Ngay khi trời vừa sáng, Vô Danh liền tìm một địa phương có cảnh sắc tú lệ để an táng Như Hoa, sau đó vội vã ra đi. Vu Liên cũng triệu tập đệ tử trong bang để tìm kiếm nơi hạ lạc của Tư Kỳ

Lại nói Tư Kỳ tuy trong lòng tức tối, nhưng nàng vẫn thật sự rất mong nhớ Vô Danh, đã muốn khóc hết nước mắt, trên mặt tràn đầy lệ quang.

Bất tri bất giác nàng đã tới dưới chân núi Ngọc Long Tuyết Sơn.

Nàng cứ mù quáng mà đi, cho đến khi trời đã tối đen nhưng vẫn không hay biết. Chỉ có điều Ngọc Long Tuyết Sơn quanh năm tuyết phủ, lúc này lại là đêm khuya, hàn khí bức người. Tư Kỳ lại quần áo đơn bạc, không khỏi cảm thấy khí lạnh liên tục đánh vào người. Khiến nàng run rẩy toàn thân, do đó mới từ trong thương tâm mà hồi tỉnh lại.

Nàng chuyển mắt nhìn chung quanh, thấy xa xa có một con sông lớn đang chậm chậm chảy. Đây chính là dòng Lệ Giang nổi tiếng trong truyền thuyết.

Bên bờ sông cỏ thụ mọc che trời, vách đá dựng đứng. Tuy rằng cảnh sắc cực kỳ mỹ lệ nhưng Tư Kỳ lại không có lòng dạ nào mà thưởng thức.

Tả hữu hai bên đều là sườn núi lớn, cao ngất trời mây, địa thế hiểm trở, tuyết trắng giăng giăng khắp nơi, dưới ánh trăng, tuyết rạng rỡ phát sáng, khiến cho khắp nơi đều chỉ ngập đầy một màu trắng xóa.

Tư Kỳ nắm chặt lấy quần áo, thầm muốn khu trừ đi hàn ý trong lòng. Nhưng hàn ý tản mát vẫn khiến cho nàng không thể chịu đựng được.

Lúc này nàng rất muốn quay trở về, bởi trời càng lúc càng lạnh, khiến thân thể nàng không ngừng run lên.

Đột nhiên một bóng trắng từ trên núi bay nhanh xuống, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt nàng.

Người đến là một thanh niên nam tử khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Trên mặt tràn đầy ngạo khí, thần sắc có chút lạnh lùng, nhưng cũng không che giấu được anh khí bùng bùng của y.

Từng chỗ trên gương mặt y có thể nói đều đẹp như tượng, không hề có chút tỳ vết, Một thân y phục màu trắng, tay cầm quạt giấy trắng, càng tăng thêm vẻ anh tuấn bất phàm của y.

Y đứng trước mặt Tư Kỳ, thoáng đánh giá nàng một tí. Ánh mắt y liền sáng ngời, mỉm cười, tò mò hỏi: "Cô nương đêm khuya đến đây, không biết là có chuyện gì?"

Tư Kỳ cũng bị nam tử anh tuấn trước mắt làm cho chấn động, bởi nàng chưa từng nghĩ trên đời lại có một nam nhân tuấn mỹ như thế.

Từ người này, nàng âm thầm nhớ tới Vô Danh, trong lòng bất giác lại thương tâm, nước mắt chảy xuống hai gò má.

Anh tuấn thanh niên thấy mình vừa hỏi, đối phương chẳng những không trả lời mà còn rơi lệ, liền cảm thấy rất khó hiểu, vội nói: "Thứ lỗi tiểu sinh đường đột, không biết tại sao cô nương lại đau lòng đến thế?"

Tư Kỳ sửng sốt, lúc này mới trả lời: "Không...không có gì!"

Anh tuấn thanh niên nói tiếp: "Đúng rồi! Đã quên giới thiệu, tiểu sinh họ Lý tên Mộng Cuồng, không biết phượng danh của cô nương là gì?"

Tư Kỳ thấy đối phương lễ độ như thế, nín khóc, mỉm cười nói: "Tiểu nữ gọi là Tư Kỳ, tham kiến Lý công tử!"

Có lẽ mọi người lúc này đã biết, thanh niên anh tuấn bất phàm này chính là "Tiêu Dao thư sinh" Lý Mộng Cuồng lưng lẩy giang hồ. Năm đó y là kẻ đã làm cho "Động Đình tam sữ" sợ tới mức phải trốn biệt.

Lý Mộng Cuồng nghe vậy, liền kinh ngạc, nhưng lập tức mỉm cười nói: "Không biết cô nương vì sao lại đêm hôm khuya khoắt đến tận đây?"

Tư Kỳ hồi tưởng lại nguyên nhân mình lạc bước tới nơi này, trong lòng đau xót, ý cười trên mặt nàng lập tức biến mất vô tung.

Lý Mộng Cuồng thấy Tư Kỳ lại thương tâm như vậy, vội nói: "Tiểu sinh đã thất lễ! Mong cô nương đừng trách cứ!"

Tư Kỳ bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh, thân thể chợt run lên.

Lý Mộng Cuồng thấy thế, vội cởi áo khoác trắng của mình ra, nhẹ nhàng khoác lên người nàng

Tư Kỳ cảm kích nhìn Lý Mộng Cuồng một cái, tuy nhiên trong nàng bất giác lại lần nữa nhớ tới Vô Danh, thầm nghĩ nếu người trước mắt là Vô Danh thì thật là tốt a! Nhưng lúc này có lẽ hắn còn đang ôm lấy thi thể của một nữ nhân khác!

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lại thương tâm rơi lệ.

Lý Mộng Cuồng thấy vậy, liền biết nàng đang tưởng nhớ tới Vô Danh. Nhưng trong lòng y đã có tính toán khác, nên cười nói: "Lúc này đêm đã khuya, không biết cô nương còn muốn đi đâu? Vừa lúc tiểu sinh cũng đang nhàn rỗi, chi bằng cùng tiểu sinh xuống núi tìm một khách điểm nghỉ ngơi, sau đó mới tính tiếp?"

Tư Kỳ lúc này tâm loạn như ma, căn bản không có dự định gì, vì thế đành phải bắt tri khứ hướng đi theo sau Lý Mộng Cuồng xuống dưới núi.

Lý Mộng Cuồng không hổ là tuyệt thế nam nhi tài ba lỗi lạc, trên đường đi đều khiến Tư Kỳ vui vẻ không thôi, nỗi đau đớn trong lòng cũng giảm đi nhiều. Mà y cũng có ý thử võ công của nàng, qua đó nghiệm chứng một chút công phu của Vô Danh.

Dù sao Vô Danh cũng đã nổi tiếng khắp thiên hạ, rất nhiều người đều lấy hắn làm mục tiêu để đánh bại.

Tuy nhiên Lý Mộng Cuồng lại phát hiện rằng, võ công của Tư Kỳ không được như thế. Y chỉ cần dùng chưa đến năm thành công lực là đã khiến cho Tư Kỳ phải đuối theo đến một bờ hơi tai.

Y liền làm giảm tốc độ lại, đợi Tư Kỳ bắt kịp rồi mới đi tiếp.

Tư Kỳ vẫn không phát hiện được ý đồ của Lý Mộng Cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55: Thần Bí Trang Viên

Tư Kỳ lo lắng đi theo Lý Mộng Cường. Nàng cảm thấy Lý Mộng Cường đi hơi nhanh, nhưng chỉ lát sau là mình lại đuổi kịp. Tuy có chút khó hiểu nhưng nàng cũng không quá quan tâm.

Hai người đi không biết đã bao lâu, cuối cùng tới một cái tiểu trấn. Thật ra trấn này không quá nhỏ, nhưng hiện tại đều chìm trong màn đen nên có chút cảm giác nhỏ bé.

Lý Mộng Cường đối với nơi này tựa hồ rất quen thuộc. Y mang theo Tư Kỳ đi tới trước cửa một đại trang viên. Trong bóng đêm không nhìn rõ lắm nhưng Tư Kỳ vẫn thấy trang viên này không đơn giản.

Lý Mộng Cường đi đến ngoài cửa, lấy tay gõ nhẹ lên cửa ba cái: "Cộc cộc cộc!". Âm thanh phát ra trong đêm tối nghe vô cùng quỷ dị.

Chỉ chốc lát sau, đã có một gia đình mặt hắc y ra mở cửa. Y vừa nhìn thấy Lý Mộng Cường. Vợ quý trên mặt đất nói: "Thuộc hạ tham kiến..."

Lý Mộng Cường không đợi hắc y gia đình nói xong, đã lạnh lùng cắt ngang: "Miễn lễ!"

Tên gia đình kinh hồn táng đảm, vội dẫn Lý Mộng Cường vào bên trong. Trên đường đi, thân thể y không ngừng run rẩy.

Tư Kỳ cũng cảm thấy gia đình này phi thường sợ hãi Lý Mộng Cường. Nhưng Lý Mộng Cường dường như không hề để tâm. Đối với y thì việc này là lẽ đương nhiên, nên không quan tâm tới.

Rốt cục đi tới một tòa tiểu lâu, mặc dù bị chìm trong màn đêm nhưng vẫn có thể đoán được tiểu lâu này thập phần mỹ lệ.

Vừa đến nơi này thì tên gia đình cũng không dám đi tới nữa, chỉ dừng bước cúi đầu.

Lý Mộng Cường lúc này mới nói: "Tốt, người có thể nghỉ ngơi được rồi! Khi nào có việc ta sẽ gọi người!"

Tên gia đình sợ hãi đáp: "Thiếu gia, ngài có muốn gọi các nàng hoa nô đến hay không..."

Còn chưa dứt lời, Lý Mộng Cường đã giận dữ ngắt lời: "Cút!"

Tên gia đình sợ tới mức tè ra quần, vội quỳ xuống không ngừng dập đầu.

Lý Mộng Cường căn bản không thèm liếc mắt nhìn y, chỉ xoay người nói với Tư Kỳ: "Tư Kỳ tiểu thư, mời!"

Tư Kỳ thấy Lý Mộng Cường đối xử với gia đình như vậy, trong lòng ảm ảm cảm giác có chút không ổn. Nhưng thấy y thịnh tình như thế, cũng không tiện chối từ, đành phải khẽ cười đáp: "Lý công tử, mời!"

Lý Mộng Cường đưa Tư Kỳ vào một căn phòng bên trong tiểu lâu. Vừa đốt nến lên, trong phòng lập tức sáng rực. Y nói với Tư Kỳ: "Nơi này rất lâu ta mới trở về, nên cũng không có nhiều kẻ hầu người hạ. Tư Kỳ tiểu thư hôm nay hãy nghỉ tạm một buổi tại đây. Ta ở phòng đối diện, tiểu thư nếu có chuyện gì cứ gọi một tiếng, ta lập tức tới ngay! Không quấy rầy tiểu thư nữa, ngủ ngon!"

Tư Kỳ liền nói: "Lý công tử ngủ ngon!"

Lý Mộng Cường mỉm cười rồi đi, sau đó đóng cửa phòng lại.

Tư Kỳ thấy tiếng bước chân của y càng lúc càng xa, bỗng nhiên nghe "loảng xoảng" một cái, sau đó không nghe thấy gì nữa.

Nàng lúc này mới tò mò đánh giá bốn phía căn phòng của mình. Thấy bốn vách tường đều sơn màu vàng, mà trên giường, toàn bộ màn, gối, chăn đều màu đỏ trông rất chói mắt.

Tư Kỳ chậm rãi đi đến mép giường, nhẹ nhàng ngồi xuống. Nhìn ánh nến trên bàn, nàng không khỏi lại nghĩ tới Vô Danh, không biết Vô Danh lúc này đang làm gì đây?"

Suy nghĩ đến nhập thần, nàng nhẹ nhàng ngâm:

Đồng ly bả trần hoàng hôn hậu,

hữu ám hương doanh tị.

Mạc đạo bất,

liêm quyền tây phong,

nhân bi hoàng hôn sầu.

Nàng cứ si ngốc như vậy, ngồi ở mép giường, ôm bao tâm sự.

Thời điểm Tư Kỳ suy nghĩ đến nhập thần thì Vô Danh cũng là trắng đêm miên man.

Hắn được Vu Liên khuyên bảo, lại cùng Vu Liên trò chuyện một lúc. Vu Liên thấy Vô Danh không yên tâm, nên mới rời đi sớm, để cho hắn có thời gian nghỉ ngơi, ngày mai còn đi tìm Tư Kỳ nữa.

Nhưng Vô Danh trằn trọc trên giường mãi vẫn không ngủ được. Trong đầu hắn luôn nghĩ đến Tư Kỳ đã phải hy sinh vì mình rất nhiều, mà nay mình lại đối xử với nàng như vậy...Hắn trầm hạ quyết tâm, một khi tìm được nàng, nhất định sẽ không bao giờ để nàng ra đi nữa.

Tuy nhiên cuộc đời vốn như một vở kịch kỳ lạ, một khi đã mở màn, thì những cảnh tiếp theo chúng ta đều không thể nắm bắt được...

Sau một đêm dài thức trắng, sáng sớm hôm sau Vô Danh đã lên đường tìm kiếm Tư Kỳ. Vu Liên cũng vội vã phân phó đệ tử trong bang hỗ trợ.

Dọc đường đi, Vô Danh không ngừng hỏi thăm người đi đường về tung tích của Tư Kỳ. Theo miêu tả của hắn, có mấy người cho biết ngày hôm qua lúc chạng vạng thời gian từng thấy một vị cô nương như thế, bộ dáng thất hồn lạc phách đi ngang qua đây.

Vô Danh liền hỏi rõ phương hướng, sau đó không màng đến sự kinh hãi của mọi người, lập tức thi triển khinh công như gió truy tìm.

Nhưng khi hắn đuổi đến dưới chân Ngọc Long Tuyết Sơn thì không còn ai biết Tư Kỳ đã đi đâu nữa. Điều này khiến cho Vô Danh thất kinh, đành phải hướng về thị trấn để tìm kiếm.

Tư Kỳ vất vả lắm mới qua được một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Lý Mộng Cuồng đã bảo nha hoàn mang đến cho nàng một bộ váy dài màu xanh da trời. Tư Kỳ thấy y phục của mình cũng đã bẩn, liền thay vào.

Lúc nàng rửa mặt chải đầu xong thì Lý Mộng Cuồng cũng tới. Y thấy Tư Kỳ đã mặc vào y phục mình mang tới, tuy rằng nàng thần sắc đau thương, hai mắt có chút sưng đỏ, nhưng cũng không che được nét thiên tư quốc sắc.

Y khẽ nở nụ cười, khóe miệng nhếch một bên. May mắn là không có ai trông thấy, nếu không mọi người nhất định sẽ rất kinh ngạc, bởi cử chỉ này của Lý Mộng Cuồng quả thật gây cho người ta cảm giác y là một kẻ tiểu nhân âm hiểm!

Nhưng Tư Kỳ không hề chú ý tới chuyện này.

Lý Mộng Cuồng nói: "Tư Kỳ tiểu thư, chúng ta ra ngoài một chút đi! Thuận tiện ta đưa nàng đi mua bách bộ, phong cảnh nơi này rất mỹ lệ a!"

Tư Kỳ gật gật đầu, đi theo Lý Mộng Cuồng ra ngoài.

Vừa ra đến cửa, nàng chợt phát hiện mình như lạc bước vào một biển hoa mênh mông. Trăm hoa đua sắc, vô số chủng loại hoa cùng khoe màu. Nhưng nơi này lại yên tĩnh vô cùng, khiến cho người ta có một loại cảm giác âm trầm.

Trên đường đi, tuy rằng trang viên vô cùng rộng lớn, nhưng không hề có một bóng người.

Tư Kỳ cảm thấy có chút ớn lạnh, thần sắc khó giấu được vẻ kinh ngạc.

Lý Mộng Cuồng nhìn thấy biểu hiện của Tư Kỳ, liền hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, cười nói: "Trang viên này ta mua cũng đã mấy năm, bình thường rất ít khi tới đây. Hơn nữa tính ta thích yên tĩnh, nên cũng không có nhiều kẻ hầu người hạ!"

Tư Kỳ tuy nghe Lý Mộng Cuồng giải thích nhưng trực giác lại cho nàng biết sự việc không đơn giản như vậy. Nàng thậm chí còn có cảm giác con người

Lý Mộng Cuồng được bao phủ bởi một tầng sắc thái thần bí., khiến cho trang viên này càng thêm bí hiểm.

Lý Mộng Cuồng mang Tur Kỳ đi du ngoạn quanh tiểu trấn, mời nàng nếm thử các món ăn ngon, nhưng thần sắc Tur Kỳ vẫn lộ vẻ đau thương. Tuy rằng y có thừa bản lĩnh để làm cho nữ hài tử vui vẻ, nhưng trong lòng Tur Kỳ luôn tưởng nhớ đến Vô Danh, dù thế nào cũng không hề thấy cao hứng.

Đang lúc bọn họ ngồi ăn ở một tửu điểm, thần tình của Tur Kỳ đột nhiên sáng lên, bởi nàng đã thấy ở cách đó không xa, Vô Danh đang giữ chặt một người để hỏi chuyện. Thần tình trên mặt hắn rất lo lắng.

Người đi đường kia không ngừng lắc đầu. Tur Kỳ thấy vậy, trong lòng không nổi, thiếu chút nữa đã lên tiếng.

Lý Mộng Cuồng cũng rất chú ý tới biến hóa trên mặt nàng. Nhìn theo ánh mắt của nàng, y cũng thấy Vô Danh. Tuy y chưa gặp Vô Danh, nhưng theo biểu hiện của Tur Kỳ thì đã đoán biết được người đó là ai, liền hỏi: "Tur Kỳ tiểu thư làm sao vậy?"

Tur Kỳ vội nói: "Không có gì, chúng ta đi thôi!" Tuy nói vậy nhưng lòng nàng lại đau đến rướm máu.

Lý Mộng Cuồng mang Tur Kỳ tránh khỏi Vô Danh. Sau đó lại đưa nàng đi du ngoạn ở rất nhiều nơi, cho đến chạng vạng thời gian mới trở về trang viên thần bí kia.

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 56: Dạ Đàm Kinh Tâm(*)

Vô Danh một đường tìm kiếm. Cuối cùng đi tới một cái trấn nhỏ, tuy rằng hắn đã hỏi rất nhiều người nhưng không có ai từng gặp qua Tur Kỳ. Bỏ lẽ nàng đã thay đổi y phục, cho dù có từng nhìn thấy thì cũng sẽ không nhận ra, khiến cho Vô Danh bỏ lỡ cơ hội quý giá.

Lý Mộng Cuồng đưa Tur Kỳ du hí cả ngày, đến lúc chiều tối mới trở về trang viên bí ẩn kia.

Vừa mới bước vào, tên gia đình lần trước liền tiến lên nói với Lý Mộng Cuồng: "Thiếu gia, hôm nay phân đà có tin tức đến..."

Lý Mộng Cuồng khoát tay ngăn lại, nói: "Đến phòng khách chờ ta, ta lập tức tới ngay!"

Tên gia đình liền xoay người rời đi.

Lý Mộng Cuồng nhìn Tur Kỳ, mỉm cười nói: "Tur Kỳ tiểu thư, ra ngoài cả ngày, chắc nàng cũng mệt rồi. Ta có chút chuyện cần xử lý. Để ta đưa nàng đi nghỉ trước!"

Tur Kỳ đáp: "Được!"

Lý Mộng Cuồng liền đưa Tur Kỳ về phòng, sau đó quay đi.

Tur Kỳ từ lúc nhìn thấy Vô Danh, trong lòng đã thập phần mâu thuẫn.

Nàng rất muốn trở lại bên cạnh Vô Danh, nhưng lòng tự tôn của nữ nhân khiến nàng nhất thời do dự. Rồi sau đó Lý Mộng Cuồng mang nàng đi du ngoạn một hồi, khi trở lại thì Vô Danh cũng đã rời đi, khiến tâm nàng hụt hẫng.

Nghe Lý Mộng Cuồng cùng tên gia đình nói chuyện, Tur Kỳ cảm thấy y rất không đơn giản. Nhưng nàng cũng không có lòng dạ nào để ý tới.

Lý Mộng Cuồng đi được một lúc thì trời đã sập tối.

Tur Kỳ bởi vì tâm tình không tốt, nên cũng không thấp nền trên bàn, chỉ lặng lẽ ngảy giấc ngồi ở góc giường.

Nàng buột miệng than: "Thiên nhai đích giác hữu cùng thì, chích hữu tương tư vô tận xứ(**)"

Đến tận khuya thì Lý Mộng Cuồng mới trở về tiểu lâu. Nhưng thấy phòng Tur Kỳ đã tắt đèn, liền nghĩ nàng đã đi ngủ.

Y lẳng lẳng tiêu sái quay về phòng mình. Nghĩ đến tin tức thuộc hạ vừa báo cáo, trong lòng y quả thực khiếp sợ không thôi, hơn nữa càng nhiều là sự bức bối.

Y liền truyền tên gia đình kia tới, nói: "Mau gọi vài hoa nô đến đây cho ta!"

Tên gia đình đáp: "Vâng! Thuộc hạ lập tức đi ngay!"

Giây lát sau, trong phòng Lý Mộng Cuồng đã xuất hiện mấy nữ tử uốn éo khéo gọi. Các nàng cọ sát vào người Lý Mộng Cuồng, ra sức lấy lòng y.

Chỉ thấy Lý Mộng Cuồng ngồi bên cái bàn ở giữa phòng, trên bàn bày đầy rượu và thức ăn. Các nữ tử hai bên mặt đầy xuân sắc, không ngừng tươi cười rót rượu cho hắn.

Khuôn mặt Lý Mộng Cuồng mang đầy vẻ buồn rầu, khiến người khác không hiểu đã xảy ra sự tình gì lại làm cho y lo âu đến thế?

Trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng nữ nhân trêu đùa, nhưng nét u sầu trên mặt Lý Mộng Cuồng không hề giảm bớt.

Tư Kỳ vẫn ngất ngốc ở trong phòng, suy nghĩ về việc mình cuối cùng có nên trở về bên Vô Danh hay không.

Bất tri bất giác đã đến khuya. Bỗng nhiên nàng nghe thấy thanh âm trêu ghẹo của nữ nhân, từ thanh âm này có thể nhận thấy đây không phải là hạng nữ tử đứng đắn gì.

Nàng không khỏi thập phần hiếu kỳ. Bởi nàng từng nghe Lý Mộng Cuồng nói rằng trang viên này không hề có hạ nhân kia mà?

Tư Kỳ tò mò đứng dậy, đi ra ngoài cửa. Vừa ra khỏi cửa, nàng liền thấy đèn trong phòng Lý Mộng Cuồng sáng ngời, mà âm thanh bốn cột của nữ nhân đúng là phát ra từ trong đó.

Nàng càng thêm khó hiểu, nhớ đến lời nói và hành động kỳ quái của Lý Mộng Cuồng và tên gia đình, liền chậm rãi đi về phía phòng của y.

Vừa mới tới cửa phòng, Tư Kỳ vô cùng kinh ngạc. Bởi nàng nghe thấy rõ tiếng trêu đùa của nữ nhân và tiếng thở dài của Lý Mộng Cuồng hòa lẫn vào nhau.

Tư Kỳ nhẹ nhàng cẩn thận đi đến bên cạnh cửa sổ, sau đó lấy tay khoét nhẹ một lỗ nhỏ, theo ánh sáng nhìn vào trong phòng. Cảnh tượng trong đó khiến cho nàng phải đỏ mặt lên.

Đang lúc Tư Kỳ muốn xoa người quay đi, bỗng nghe thấy Lý Mộng Cuồng lầm bầm nói: "Thế mà...thế mà...lại dám...của ta...Cửu Long phân đà..."

Lý Mộng Cuồng đã uống không ít rượu, nói chuyện mặc dù có chút mơ hồ không rõ ràng, nhưng Tư Kỳ vẫn hoàn toàn hiểu được ý tứ trong lời của y. Khiến nàng không khỏi cả kinh, vội vàng ngừng cước bộ.

Ánh mắt nàng lại nhìn vào bên trong cửa sổ. Chỉ thấy toàn bộ người ở bên trong quán thành một khối, quần áo rất xộc xệch không chỉnh tề.

Các cô gái không ngừng hớp rượu vào miệng, sau đó kè vào môi Lý Mộng Cuồng. Cho nên thanh âm của y mới đứt quãng như vậy. Nhưng nét sầu lo trên mặt Lý Mộng Cuồng vẫn không giảm.

Y lại nói tiếp: "Tại sao sư phụ vẫn cho rằng ta thua kém Vô Danh chứ?"

Một nữ nhân liền tiếp lời: "Giáo chủ mạnh hơn gã Vô Danh kia nhiều!"

Lý Mộng Cuồng ngăn cản một nữ nhân khác kè môi vào miệng mình, lại nói tiếp: "Hôm nay ta đã gặp qua tên Vô Danh đó, kỳ thực cũng không ghe gớm gì, nhưng tại sao sư phụ cứ luôn cho rằng ta thua kém hắn?"

"Hi hi, giáo chủ anh tuần tiêu sái, tài ba lỗi lạc, đương thời không ai sánh kịp!"

"Ha ha! Nói đúng lắm!" Lý Mộng Cuồng vui sướng cười không thôi, nhưng chỉ chớp mắt lại cau mày.

Tư Kỳ ở bên ngoài cửa sổ càng nghe càng kinh tâm. Nàng không biết Lý Mộng Cuồng là giáo chủ gì, nhưng từ trong lời nói khẳng định có quan hệ với Vô Danh. Cho nên nàng quyết định nghe tiếp.

"Hôm nay Hải Nam phân đà truyền đến tin tức, Vô Danh đã huyết tẩy Cửu Long phân đà của ta, trên Cửu Long đảo không còn một đệ tử sống sót! Chỉ có mỗi Dương Tông Nghị là toàn mạng, nhưng cũng đã trở thành phế nhân" Lý Mộng Cuồng nổi lên tâm sự, không ngừng nói.

"Thế còn Hiên Viên đà chủ đâu?"

"Hiên Viên Thanh Phong đương nhiên không thể may mắn thoát khỏi! Hai tay Dương Tông Nghị đã bị phế, hiện giờ hắn nghe đến tên Vô Danh liền run rẩy không ngừng, trong ánh mắt tựa như là thấy quỷ! Vừa rồi ta thấy hắn như thế nên đã đem phế luôn hai chân của hắn!"

Các cô gái nghe thấy vậy, trong lòng thập phần sợ hãi, nhưng loại chuyện này có lẽ các nàng đã quen thuộc, nên hùa theo: "Dương Tông Nghị xứng đáng bị như thế!"

"Hừ! Nếu không phải sư phụ vẫn luôn ngăn cản thì ta đã giết chết tên Vô Danh đó rồi!" Lý Mộng Cuồng nhả mặt nói.

Các cô gái lại tiếp lời: "Giáo chủ võ công thiên hạ vô địch. Vô Danh đương nhiên không phải đối thủ!"

"Ha ha! Hiện tại Vô Danh đã giết nhiều thuộc hạ của ta như thế, ta xem sư phụ làm thế nào xử lý hắn đây?"

Nói đến đây, trong mắt Lý Mộng Cuồng lộ ra thật sâu hận ý: "Cho đến nay, sư phụ vẫn luôn căn dặn ta không được động tới Vô Danh, hơn nữa điều đáng giận là trong lời nói của lão dường như xem Vô Danh mới là đệ tử của mình, không đếm xỉa tới ta! Ông công ta tận tâm giúp lão quản lý sự vụ trong giáo, không ngờ địa vị ta còn kém một ngoại nhân!" Lý Mộng Cuồng càng nói càng không cam lòng, hận ý trong mắt càng đậm hơn.

Tư Kỳ bên ngoài cửa sổ càng nghe càng phát sợ. Hiện tại nàng đã có thể khẳng định Lý Mộng Cuồng chính là giáo chủ của Vạn Tà Giáo. Phát hiện kinh hồn này khiến nàng luống cuống và tay vào cánh cửa!

Chú thích:

(*)Dạ đàm kinh tâm: cuộc đối thoại kinh hoàng trong đêm

(**)Thiên nhai đích giác hữu cùng thì, chích hữu tương tư vô tận xử

Tạm dịch:

Chân trời xa xôi ngàn trùng, chỉ có nỗi tương tư là vô tận

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 57: Tư Kỳ Thân Vong

Lý Mộng Cuồng kể từ sau khi nghe được tin tức của "Cửu Long phân đà", thấy tâm huyết mấy năm của mình bị Vô Danh phá hủy chỉ trong chốc lát, sau đó lại nhìn thấy thêm thảm cảnh của Dương Tông Nghị, cho nên tâm tình y rất không tốt. Vì thế mới uống rượu, bồn cọt cùng các hoa nô trong giáo.

Y vốn cho rằng Tư Kỳ đã đi ngủ, mà trang viên này ngoại nhân căn bản không có cách nào tiến vào được, nên mới tự tiện phóng đảng như thế, không hề nghĩ rằng bên ngoài cửa sổ lại có người nhìn trộm.

Nhưng đột nhiên y nghe thấy bên ngoài có một tiếng động lạ, thanh âm này trong đêm khuya vắng có vẻ thập phần chói tai.

Y biết thủ hạ của mình vốn không có đảm lượng này, vì thế liền rất kinh ngạc, không biết kẻ nào lại dám ăn gan hùm mật gấu mà làm như vậy?

Y quát lớn: "Ai?!" Sau đó bay người như tia chớp về phía cửa sổ.

Tư Kỳ nghe vậy, trong lòng kinh hãi, biết mình đã gây ra phiền phức lớn, vội xoay người chạy về phòng.

Nhưng Lý Mộng Cuồng thân thủ quá nhanh, Tư Kỳ vừa mới chạy được vài bước đã bị y ngăn lại.

Lý Mộng Cuồng đứng ở trước mặt Tư Kỳ, nhìn kỹ trên dưới, sau đó quý dị nở nụ cười nói: "Thì ra là nàng?"

Tư Kỳ thấy muốn tránh cũng không tránh được nữa, cũng biết hôm nay không thể nào chạy thoát khỏi tay Lý Mộng Cuồng, nàng cắn giận nói: "Không thể tưởng tượng được người chính là giáo chủ của Vạn Tà Giáo!"

"Ha ha! Điều này thì có gì mà ngạc nhiên?" Lý Mộng Cuồng cười to hỏi.

Tư Kỳ không biết nói gì, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn y.

Lý Mộng Cuồng lại nói tiếp: "Ta vốn nghĩ có thể buông tha cho nàng! Nhưng quả thật nàng đã biết nhiều chuyện!"

Tư Kỳ lớn tiếng hô: "Ngươi vĩnh viễn đều thua kém Vô Danh!"

"Ha ha!" Nhắc tới Vô Danh, trong lòng Lý Mộng Cuồng thập phần phẫn nộ, lời lẽ cũng có chút kích động, nói: "Ngươi tốt nhất đừng nên chọc giận ta! Bởi ngươi là thê tử của Vô Danh, ta tuyệt đối không để cho ngươi chết dễ dàng được, để cho ngươi sống không bằng chết! Xem Vô Danh có thể làm gì được? Ha ha!" Y vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

Tư Kỳ biết đây là lúc sinh tử quan đầu, nàng rất muốn biết sự phụ trong lời của Lý Mộng Cuồng rốt cục là ai, nên liền hỏi: "Dù gì ngươi cũng không buông tha ta, vậy có thể cho ta biết kẻ nào là sự phụ của ngươi không?"

"Vấn đề này ngươi đi hỏi Diêm Vương đi!"

Tư Kỳ thấy Lý Mộng Cuồng đã muốn động thủ, tuy rằng nàng không biết võ công của Lý Mộng Cuồng như thế nào, nhưng căn cứ vào lời lẽ của Dương Tông Nghị và Hiên Viên Thanh Phong thì nàng biết chắc chắn võ công của y cao hơn mình.

Tư Kỳ lập tức dồn sức công kích mãnh liệt về phía Lý Mộng Cuồng.

Lý Mộng Cuồng thấy Tư Kỳ đánh về phía mình, chợt nhoáng người một cái đã xuất hiện ở sau lưng nàng, cười nói: "Võ công của ngươi tuy không tồi, nhưng trong mắt ta lại không xứng đáng tiếp nổi một chiêu! Ha ha!"

Y vừa dứt tiếng, ngón tay nhẹ nhàng điểm một cái, Tư Kỳ đã đứng yên như tượng gỗ.

Tư Kỳ trợn mắt há mồm, nàng không hề nghĩ võ công của Lý Mộng Cuồng lại cao thâm đến thế, chỉ một chiêu đã có thể điểm huyết đạo của mình.

Lý Mộng Cuồng ôm lấy Tư Kỳ, cười nói: "Bởi vì ngươi là thê tử của Vô Danh, nên ta không thể để ngươi được chết dễ, nếu không làm sao răn đe được Vô Danh?"

Tư Kỳ kinh hãi nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Lý Mộng Cuồng không có hảo ý, đáp: "Đợi lát nữa ngươi sẽ biết!" Vừa nói xong, y liền mang Tư Kỳ vào trong phòng.

Các cô gái bên trong thấy Lý Mộng Cuồng ôm thêm một nữ tử về, đều tươi cười tiến lên đón hân.

Lý Mộng Cuồng cười to nói: "Để ta giới thiệu cho các nàng biết, đây chính là thê tử của Vô Danh thiếu hiệp đại danh lừng lẫy đó! Ha ha!"

Tư Kỳ thấy bọn họ cười thập phần nham hiểm, tức giận mắng: "Vô sỉ!"

Lý Mộng Cuồng cười nói: "Khi này ngươi còn cùng ta đi du ngoạn một hồi mà! Bây giờ chúng ta lại chơi tiếp nào!"

Tư Kỳ đang muốn giãy giụa thì Lý Mộng Cuồng đã đem nàng nhẹ nhàng đặt lên giường, sau đó mang một chén rượu tới đổ vào miệng nàng, nói: "Đừng tưởng lúc này ngươi còn từ chối, không chừng lát nữa sẽ phải cầu xin ta đó!"

Tư Kỳ bị ép uống xong chén rượu, bỗng cảm thấy một cỗ nhiệt lực chạy tới khắp nơi trong người mình. Nàng lại nghe Lý Mộng Cuồng đắc ý như vậy, trong lòng cả kinh, vội nói: "Ngươi vừa cho ta uống cái gì?"

Lý Mộng Cuồng cười to: "Chẳng qua là một viên xuân dược nho nhỏ mà thôi! Ha ha ha ha!"

Trong nháy mắt, tiếng cười đắc ý của Lý Mộng Cuồng đã tràn ngập căn phòng. Một màn nhân gian thảm kịch cứ thế mà phát sinh..

Sáng sớm ngày hôm sau, từ trong thần bí trang viên bỗng có một nữ tử mặc váy dài màu xanh da trời tập tễnh bước ra ngoài.

Trên mặt nàng tràn đầy nước mắt, quần áo xộc xệch. Nếu có người cẩn thận quan sát thì sẽ nhận ra đây đúng là thê tử Tư Kỳ của Vô Danh.

Nhớ đến những sự tình phát sinh đêm qua, cõi lòng Tư Kỳ tan nát. Từng bước đi của nàng đều lão đảo như sắp té ngã,

Trong đầu nàng giờ đây chỉ có một ý niệm duy nhất: rời bỏ chốn nhân thế đáng hận này...

Tất cả những chuyện xảy ra đêm qua lúc này đều hiện rõ trong đầu nàng. Gương mặt ác ma tươi cười của Lý Mộng Cuồng luôn quay cuồng trước mắt nàng.

Nàng rất muốn cho rằng đó chỉ là giấc mộng, nhưng nàng biết đó thật sự không phải là mộng, hết thảy đều rất chân thật.

Nàng cảm thấy giờ đây mình không còn mặt mũi nào gặp Vô Danh nữa, thậm chí không xứng đáng để sống tiếp nữa!

Nhưng trong lòng nàng rất muốn thấy Vô Danh một lần cuối. Bởi vì nàng vẫn rất yêu hắn. Nàng vô cùng hối hận, vì sao mình lại khăng khăng bỏ đi như vậy, nếu không cũng sẽ không phát sinh tất cả mọi chuyện.

Nàng buồn bã tuôn ra đôi dòng lệ, vừa ăn năn, vừa oán hận, chậm rãi tiêu sái đi ra khỏi thần bí trang viên. Cước bộ của nàng cực kỳ chậm chạp, nói chính xác không phải là "đi", mà nên gọi là "lê bước" thì đúng hơn.

Những người đi đường khi thấy nàng đều không khỏi cảm thương. Họ không hiểu vì cô nương này đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tò mò nhìn nàng lê từng bước chân về phía trước. Có vài người đã đi theo sau lưng nàng.

Tư Kỳ cứ như vậy đi về phía trước, mà người bên cạnh càng lúc càng nhiều.

Bọn họ chỉ im lặng đi theo sau. Bản tính con người vốn rất thích nào nhiệt, cho nên ngay cả khi không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi thấy có nhiều người như vậy, thì cũng muốn đến xem thử.

Tư Kỳ cứ thế mà đi, không biết đã bao lâu thì tới một cây cầu lớn trong trấn.

Nàng thấy sau lưng đã có rất nhiều người, càng cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đi đến cây cầu, nàng thấy nước sông chảy xiết, đây đúng là dòng Lệ Giang, dòng nước xanh mướt một màu.

Tư Kỳ đau đớn nhìn dòng sông một chút, sau đó xoay người lại, nở nụ cười buồn bã với mọi người, rồi bất ngờ nhảy xuống dưới dòng sông, trong miệng mơ hồ nói: "Vô Danh, hẹn gặp chàng kiếp sau!"

Những người xem lúc này đều cảm thấy kinh hãi. Bọn họ rốt cục hiểu được đã xảy ra chuyện gì, liền nghĩ cách để cứu nàng lên. Nhưng khi nhìn thấy dòng nước chảy xiết, rất nhiều người liền lui bước.

Cuối cùng cũng không biết là có ai hô lên: "Các người còn không mau cứu người!" Thế là các "dũng sỹ" mới nhảy xuống bên dưới.

Nhưng tất cả đã quá muộn, bọn họ ở trong nước mò mẫm một hồi lâu, mới đem lên được một thi thể đã phù thũng. Đó chính là Tư Kỳ, nhưng nàng đã hoàn toàn tắt thở!

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 58: Âm Nhiên Thần Thương(*)

Vô Danh đi cả ngày cũng không tìm thấy bóng dáng Tư Kỳ, thật sự rất mệt mỏi, liền tìm một khách điểm để nghỉ ngơi, không bao lâu đã ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, khi hắn còn chưa tỉnh ngủ thì đã bị tiếng nghị luận trên đường cái làm cho thức giấc.

Hắn rất ngạc nhiên, tiểu trấn này ngày thường rất bình lặng, hôm nay có lẽ phát sinh đại sự gì nên mới như thế. Hắn liền muốn đi tìm hiểu một phen.

Vô Danh liền rời khỏi khách điểm.

Chỉ thấy dòng người không ngừng đổ về một hướng. Hắn đi theo mọi người, nghe bọn họ kháo nhau: "Sáng sớm hôm nay có một cô gái nhảy sông tự tử!"

"Có biết là con cái nhà ai không?"

"Không biết! Nghe nói không phải người địa phương!"

"Mặc y phục màu gì?"

"Một bộ váy dài màu xanh da trời!...."

Vô Danh nghe quần chúng nghị luận, trong lòng thập phần khản trương. Hắn rất sợ đó là Tư Kỳ. Nhưng khi nghe nói người đó mặc váy xanh da trời thì mới yên lòng, bởi vì rõ ràng lúc Tư Kỳ ra đi, nàng không mặc y phục như vậy.

Nhưng theo dòng người đi tới, càng lúc càng tới gần bờ sông, Vô Danh mơ hồ cảm thấy thập phần bất ổn. Một dự cảm xấu mãnh liệt dâng lên trong lòng hắn.

Vô Danh gia tăng cước bộ về nơi mà dòng người đang đổ tới. Xa xa đã thấy một đám người đang đứng thành vòng tròn quanh bờ sông.

Vô Danh đẩy bọn họ ra, chen vào bên trong. Cuối cùng nhìn thấy Tư Kỳ đang nằm trên mặt đất.

Trong đầu hần bỗng kêu "Àm" lên một tiếng, thân thể lão đảo sắp té ngã. Lúc này Vu Liên cũng đã tới, liền đỡ lấy hần.

Có câu: "Nam nhi không phải không có nước mắt, chỉ là do chưa tới lúc thương tâm mà thôi" Lúc này nước mắt Vô Danh ào ạt tuôn rơi, nói với Vu Liên: "Đúng là nàng!"

Vu Liên giờ đây trong lòng cũng thập phần thương tâm, nhìn bộ dáng đau đớn run rẩy của Vô Danh, liền đỡ lấy hần đi đến bên cạnh Tư Kỳ.

Vô Danh được Vu Liên nâng đỡ, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, lấy tay vuốt nhẹ gương mặt đã phù thũng của nàng.

Đột nhiên hần phum một ngum máu tươi trong miệng, sau đó lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Không biết đã qua bao lâu, Vô Danh hồi tỉnh lại, lớn tiếng kêu to: "Tư Kỳ!" Nước mắt liền không ngừng chảy xuống trên mặt.

Vu Liên ở bên ngoài nghe được tiếng kêu của hần, trong lòng cũng rất thương cảm, lập tức đi vào bên giường Vô Danh, an ủi hần: "Ngài cũng đừng nên thương tâm quá! Người chết không thể sống lại, xin hãy nén bi thương!" Nói xong mắt y cũng đỏ lên.

Vô Danh lúc này đầu vầng mắt hoa, thì thào tự nói: "Đều do ta! Nếu không phải là ta làm nàng tức giận, thì sẽ không xảy ra chuyện này!"

"Ngài cũng đừng nên tự trách mình! Không ai có thể đoán được lại phát sinh những chuyện như thế!"

Vô Danh chợt bật dậy, ôm lấy cánh tay Vu Liên nói: "Vu đại ca, thi thể của nàng ở đâu?"

Vu Liên thờ dãi đáp: "Ngài biết không, ngài hôn mê đã được bảy ngày. Ta lo lắng thi thể Tư Kỳ bị tổn hại, cho nên đã an táng cho nàng rồi!"

Vô Danh ngửa mặt lên trời thờ dãi: "Không thể ngờ ta lại không thể đưa nàng được một đoạn đường cuối cùng!"

"Đừng thương tâm! Để ta mang ngài đến trước mộ phần của Tư Kỳ thắp nén nhang!" Vu Liên nói.

Vô Danh dù sao cũng đã bảy ngày bảy đêm không ăn uống, trong người thập phần suy yếu. Dù muốn đi nhưng thân thể lại không nghe hần sai khiến, vừa đứng dậy đã loạng choạng.

Vu Liên kinh hãi, vội đỡ lấy hần, âm thầm thờ dãi: "Thật là một đôi uyên ương bất hạnh trong thiên hạ!"

Y nói: "Ta quên mất mấy ngày nay ngài chưa ăn chút gì. Để ta lập tức đi chuẩn bị chút thức ăn!"

Vu Liên liền đưa Vô Danh đến bên giường, vừa định quay người rời đi thì Vô Danh đã bắt lấy tay hần, nói: "Không! Chúng ta đi xem Tư Kỳ trước đã!"

Vu Liên biết tình cảm hai người rất sâu đậm, nếu không đưa hần đi nhìn Tư Kỳ thì chắc hần sẽ đứng ngồi không yên. Vì thế y đành cười khổ nói: "Được rồi! Để ta đỡ ngài đi!"

Vô Danh được Vu Liên dìu bước, chỉ một lúc đã tới một sơn cốc nhỏ. Vô Danh nhận ra đây cũng là nơi an táng nữ nhân đã hy sinh vì mình.

Không bao lâu sau, hai người đã đi tới một dòng suối nhỏ trong cốc. Chỉ thấy có hai ngôi mộ đặt song song với nhau, trong đó có một cái là do chính tay Vô Danh đắp, trên đó có ghi: "Nhất cá vĩ đại nữ nhân chi mộ"(**), nhưng lại không có ghi tên, bởi Vô Danh căn bản không biết nàng là ai.

Mộ phần bên cạnh đúng là của Tư Kỳ, trên đó có ghi: "Vô Danh thê tử Tư Kỳ chi mộ".

Nhìn hai tòa mộ phần, Vô Danh lập tức quỳ xuống bên cạnh Vu Liên, nói: "Tư Kỳ, ta thực sự xin lỗi nàng! Là ta hại chết nàng!" Nước mắt hần chảy ròng, đáng tiếc cũng không thể gọi người chết quay về được.

Vu Liên thấy Vô Danh đau lòng như vậy, thâm tâm cũng rất buồn bã. Nhưng dù sao y cũng còn bảo trì được sự tỉnh táo, liền khuyên Vô Danh: "Ngài không cần thương cảm như vậy, Tư Kỳ dưới suối vàng cũng không muốn thấy ngài như thế này đâu!"

Nhưng Vô Danh lúc này đã hoàn toàn chìm đắm trong niềm bi phẫn, trước sau vẫn không nghe được Vu Liên nói gì, chỉ không ngừng tự trách mình, không ngừng rơi lệ.

Vu Liên đợi một hồi, thấy Vô Danh vẫn đau đớn như vậy, liền biết thân thể Vô Danh sẽ bị tổn hại. Y bước tới định đỡ Vô Danh dậy. Nhưng Vô Danh vẫn kiên quyết quỳ dưới đất, nên y cũng không làm gì được.

Vu Liên nói: "Vô Danh, ngài phải bảo trọng thân thể của mình! Chúng ta về nghỉ ngơi chút, sau đó lại tới đây!"

Vô Danh vận thờ ơ, chỉ nói: "Vu huynh, cảm ơn huynh đã an táng cho Tư Kỳ, huynh về trước đi! Ta ở đây phụng bồi nàng một lát!"

Vu Liên bắt đầu đi lác lác đầu, y chỉ có thể đứng bên cạnh Vô Danh để phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Vô Danh khóc một hồi lâu, cuối cùng không khóc nữa, chỉ yên lặng quỳ gối trước mộ phần.

Bất giác bầu trời đã tối sầm. Vu Liên lại khuyên vài lần, nhưng Vô Danh đều bảo y trở về trước.

Cuối cùng Vu Liên nhìn sắc trời, lại nhìn nhìn Vô Danh, cảm thấy được có lẽ Vô Danh sẽ không nghĩ quẩn, mới nói: "Thiếu hiệp, ngài đợi ở đây một lát, ta đi làm chút thức ăn rồi lập tức quay lại!"

Vô Danh vẫn lặng lẽ quỳ trước mộ phần.

Một lúc sau, Vu Liên đã trở về, mang theo một ít rượu và thức ăn. Y đặt mọi thứ bên cạnh Vô Danh, sau đó nói: "Dù gì thì ngài cũng nên ăn chút gì đi!"

Vô Danh cười, nhưng nụ cười này xem ra còn khó coi hơn là không cười. Hắn cầm lấy bầu rượu, đưa lên miệng uống ừng ực.

Vu Liên thấy Vô Danh uống như thế, quả thật lo lắng, vội nói: "Đừng chỉ lo uống rượu, cũng nên ăn chút thức ăn đi!"

Tuy nhiên Vô Danh vẫn không ngừng uống. Đến đường cùng, Vu Liên đành phải lấy đĩa gấp một chút đồ ăn đưa tới miệng thì Vô Danh mới ăn. Nhưng vẫn ăn rất ít.

Chú thích:

(*)Âm nhiên thân thương: đau thương vô cùng

(**)Nhất cá vĩ đại nữ nhân chi mộ: ngôi mộ của một nữ nhân vĩ đại

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 59: Tiểu Trấn Tầm Hung(*)

Hai người cứ ngồi đó ăn uống. Ánh trăng lúc này đã lên cao, chiếu rõ vạn vật trong sơn cốc u tĩnh.

Vu Liên khuyên bảo nhiều lần, mong Vô Danh trở về nghỉ ngơi, ngày mai lại đến. Nhưng Vô Danh vẫn lác đầu, ngược lại bảo Vu Liên về trước.

Vu Liên ngẩng đầu nhìn thì thấy mặt trăng đã treo lên tới giữa bầu trời, thăm nghĩ sơn cốc này rất ít khi có người tới, Vô Danh ở lại đây chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, còn mình thì phải trở về nhà, dù sao ở nhà cũng còn có vợ con.

Y bắt đầu đi nói: "Thiếu hiệp, ta về trước, ngài phải bảo trọng a!"

Vô Danh bình thân đáp: "Vu huynh cứ đi đi! Ta không sao!"

Trong suốt ba ngày, Vô Danh không ngừng uống hết rượu mà Vu Liên đưa tới. Thái dương hắn đã buông xuống hai lọn tóc bạc bay phất phơ trước trán, nét tiêu tụy trên mặt thì càng không cần phải nói.

Vu Liên ngày ngày nhìn thấy biến hóa của Vô Danh, trong lòng thập phần thương tiếc, ngoài ra cũng vô cùng sốt ruột. Y biết nếu cứ thế này thì Vô Danh một đời xem như đã hết. Nhưng cũng không nghĩ ra được biện pháp gì, chỉ có thể ôm mối lo âu.

Cho đến ngày thứ tư Vu Liên sáng sớm đã tới sơn cốc.

Trên đường đi, y phát hiện hôm nay sơn cốc đặc biệt mỹ lệ, nhưng cũng không có tâm trạng để thưởng thức.

Lúc đi đến trước mộ phần thì không thấy bóng dáng Vô Danh ở đâu. Vu Liên thập phần căng thẳng, vội tìm kiếm xung quanh, nhưng vẫn không thấy. Không lẽ đã phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn sao?

Y đi dọc theo dòng suối, rốt cục thấy Vô Danh ở thượng lưu của con suối. Hắn đang thoải mái tắm rửa dưới làn nước lạnh. Vu Liên thấy vậy liền nở nụ cười.

Vô Danh cũng phát hiện Vu Liên đã đến, quay đầu cười nói: “Vu huynh, huynh đã đến! Đợi tí nữa là ta xong ngay!”

Sau khi tắm xong, Vô Danh mặc quần áo vào, đến bên cạnh Vu Liên nói: “Đi! Chúng ta đến chỗ Tư Kỳ! Hôm nay ta sẽ lên đường!”

Vu Liên nghe Vô Danh nói vậy, tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng buông xuống, nói: “Mấy hôm nay ta còn lo lắng thiếu hiệp từ nay về sau không gượng dậy nổi nữa chứ! Hiện tại không còn gì phải lo rồi!”

Vô Danh vừa đi vừa nói: “Vu huynh, để cho huynh phải lo âu là Vô Danh ta không đúng! Mấy ngày nay, ta suy nghĩ rất nhiều, quả thật cảm thấy chuyện của Tư Kỳ rất kỳ quái. Ta nhất định phải điều tra rõ chân tướng, bằng không sau này xuống địa phủ cũng không dám nhìn mặt nàng!”

“A! Thiếu hiệp có thể nghĩ thông suốt như vậy thật là tốt!” Tuy nói vậy nhưng trong lòng Vu Liên lại không cho là đúng, bởi rõ ràng Tư Kỳ là tự sát thân vong mà.

Vô Danh nhìn Vu Liên, biết Vu Liên không tin suy đoán của mình, nhưng hiện tại hắn cũng không muốn giải thích gì.

Hai người đi tới trước mộ phần Tư Kỳ, Vô Danh quỳ xuống nói: “Tư Kỳ, ta tạm thời ly khai nơi này, nhưng về sau nhất định trở về với nàng!”

Nhưng trong tâm hắn nhủ thầm: “Ta biết nàng chết rất oan uổng, nhất định sẽ báo thù cho nàng!”

Cứ như vậy cầu nguyện một hồi, sau đó Vô Danh và Vu Liên liền cùng rời khỏi sơn cốc.

Khi vừa tới cốc khẩu, Vô Danh nhìn nhìn sơn cốc u tĩnh này, thầm nghĩ không thể để chuyện ngoài ý muốn phát sinh với mộ phần của Tư Kỳ, nên liền tìm mấy đồng đá to, sau đó vung tay một cái, cự thạch liền bay tới, chặn mất lối vào sơn cốc.

Sau khi xong hết mọi chuyện, Vô Danh liền nói với Vu Liên: “Vu huynh, ta đi điều tra cái chết của Tư Kỳ, bây giờ phải ly khai, ngày khác nếu hữu duyên, chúng ta sẽ lại gặp nhau một phen!”

Vu Liên thấy Vô Danh đã khôi phục hùng phong ngày xưa, trong lòng quả thực rất vui vẻ, vốn định bảo Vô Danh về nhà mình, nhưng lại nghĩ như vậy không chừng sẽ làm hắn đau lòng hơn, nên mới cười nói với Vô Danh: “Như vậy cũng tốt! Khi nào thiếu hiệp rảnh, Vu mỗ đều toàn tâm hoan nghênh thiếu hiệp quang lâm!”

Vu Liên chấp tay nói với Vu Liên: “Vu huynh, Vô Danh cáo từ tại đây! Vu huynh nếu có sự tình gì, chỉ cần cho người thông tri Vô Danh một tiếng, Vô Danh lập tức tới ngay! Cáo từ!” Nói xong xoay người quay đi.

Vu Liên nhìn Vô Danh ly khai, sau đó cũng về nhà.

Sau khi ra đi, Vô Danh chợt nghĩ, việc Tư Kỳ nhảy sông nhất định có rất nhiều người nhìn thấy, hay là tìm người hỏi thăm chút tin tức của nàng? Ngoài ra quần áo của nàng cũng là một manh mối.

Hắn liền tìm những người ở xung quanh để thăm dò. Nhiều người nhận ra hắn chính là người hôm trước té xỉu sau khi thấy thi thể của Tư Kỳ, biết hắn chính là thân nhân của nàng, cho nên đều thiện ý nói hết những gì bọn họ biết.

Nhưng hành tung của Lý Mộng Cuồng bí ẩn vô cùng, bình dân bá tánh thì làm sao mà biết được?

Do đó hắn đã tìm khắp thôn trang nhưng vẫn không tra ra manh mối gì. Thứ nhất nơi này còn cách xa trang viên của Lý Mộng Cuồng, mà cho dù có ở gần thì thần bí trang viên kia cũng không ai có thể tiếp cận được, thứ hai lúc Tư Kỳ đi ra từ đó thì trời còn quá sớm, rất ít người nhìn thấy.

Vô Danh rất ảo não, cho nên chỉ có thể điều tra về xuất xứ của bộ váy dài kia. Hắn cơ hồ tìm hiểu toàn bộ trên dưới của tiểu trấn này, nhưng từ miêu tả của hắn, không có chủ tiệm y phục nào nhận đó là y phục mà họ bán.

Cuối cùng chỉ còn một cửa tiệm. Trong lòng Vô Danh đã nguội lạnh, hắn biết không còn hy vọng, chỉ có thể mong Tư Kỳ ở trên cao linh thiêng phù hộ cho hắn tìm được hung thủ.

Vô Danh chậm rãi cất bước tới cửa tiệm y phục kia. Ông chủ thấy hắn vừa tiến vào, lập tức nhận ra là ai.

Vô Danh còn chưa mở miệng thì ông chủ đã nói: “Vị thiếu hiệp này, ta đã nghe người xung quanh nói ngài đang tìm nguồn gốc của bộ váy dài kia. Nhưng ta cũng không thể giúp gì được, bởi cho dù chất liệu vải đó là của ta, nhưng lại không phải do ta may! Vải của chúng ta bán khắp các tỉnh thành, cho nên thật sự không biết là do ai may!”

Vô Danh nghe xong, trong lòng hoàn toàn tuyệt vọng, hèn bắt phụ thể, lập tức ngã xuống tại chỗ.

Ông chủ cả kinh, đang muốn tiến tới nâng hắn dậy, đột nhiên có một nữ nhân bước vào cửa tiệm. Nàng tranh điểm rất xinh đẹp, nhưng trùng hợp nhất chính là trên người nàng mặc một bộ váy dài màu hồng phấn.

Nàng vừa bước vào, lập tức nói với ông chủ: “Lão bản, nghe nói cửa tiệm của ông là tốt nhất ở tiểu trấn này! Cho nên ta muốn đến mua một ít quần áo

mới!”

Ông chủ vội nói: “Xin mời vô nương! Bên này là hàng mới nhất của chúng ta, chất liệu cũng là tốt nhất!”

Ông chủ chú ý tới y phục trên người nàng, liền nhìn ra tuy rằng màu sắc không giống lắm nhưng tuyệt đối là cùng một chất liệu vải với y phục của Tư Kỳ trước khi chết.

Vì thế lão liền hỏi: “Y phục của cô nương quả thật mỹ lệ, không biết là mua ở đâu vậy a?”

Vị cô nương nghe thấy ông chủ khen y phục của mình, đắc ý nói: “Điều này ta cũng không biết, là do tỷ tỷ tặng cho ta!”

Ông chủ lại tán dương nàng mặc y phục này diễm lệ đến mức nào. Vị cô nương nghe lão vỗ mông ngựa, trong lòng rất vui vẻ, cho nên mua rất nhiều quần áo ở cửa tiệm. Sau đó nàng mới cao hứng rời đi.

Ông chủ chờ cho cô nương vừa đi xong, lập tức đến bên cạnh Vô Danh, nâng hán dầy, nói: “Thiếu hiệp, vừa rồi ngài hẳn là nhìn thấy, y phục của vị cô nương kia rất giống với thứ mà ngài tìm!”

“Cái gì?” Vô Danh kinh ngạc hỏi, khi này hẳn đang đau đớn trong lòng, cho nên không chú ý tới người mới vào cửa tiệm.

Chú thích:

(*)Tiểu trấn tâm hung: truy tìm hung thù nơi trấn nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Tà Lâm Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.